

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHERE THE LIGHT NO LONGER FOLLOWS

a love story

WENDY
HEISS

NEREDE IŞIK NO LONGER

WENDY HEISS

BLŨ'E ÊAİRYALE ROMANLARI

Copyright © 2024 by Wendy Heiss

Tüm hakları saklıdır.

Heiss Yayıncılık

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Margherita Scialla

Çizimler: Katerina Zaitseva

Geliştirme editörü: Blue Press Editor (Jessica)

wendyheissauthor.com

Önsöz

Bu romanlar aşk hikayeleri olarak kabul edilir, hem fantezi hem de romantizm unsurları olmasına rağmen romantizm veya romantizm veya fantezi romantizm olarak kategorize edilmezler (yerleştirilebilecek en yakın kategori fantezi unsurları olan Edebi Romantizmdir). Olay örgüsünün ağır olmadığını ya da olay örgüsünün ana odak noktası olmadığını belirtmem gerektiğini hissediyorum. Bunlar, karakterizasyonun ana odak noktası olduğu, aşık iki insana odaklanan birkaç kısa öyküdür. Hikayelerin hızlı tempolu, tatlı ve kısa olması amaçlanmıştır.

İçerik uyarıları

İntihar, ölüm, tecavüzden bahsedilmesi, taciz ve saldırıdan bahsedilmesi.

Bu kitap müstehcen içeriklidir (sayfada seks), sadece yetişkinler için uygundur (+18).

Bu, "Yaptığımız Son Savaş "ı bitirenler için,
ve ikinci bir tane istedi.

İçindekiler

1. Saat Bir
 2. Saat iki yönünde
 3. Saat 3 yönünde
 4. Saat dört yönünde
 5. Saat 5 yönünde
 6. Saat Altı
 7. Saat Yedi
 8. Saat Sekiz
 9. Saat Dokuz
 10. Saat 10 yönünde
 11. Saat 11 yönünde
 12. Saat On İki
- Epilogu

...

Sonsöz Teşekkür

Yazar hakkında

Ayrıca

Saat Bir

Silene ziyaret ettiği tüm dünyalar arasında en çok bundan nefret ediyordu. Yüksek, kule gibi binalar her yanını sarmış, doğanın kendisinden kaynaklanmayan her türlü gürültü etrafını sarmıştı. Arabalar, cep telefonları, uçaklar ve inşaat sahaları. Vahşi bir kâbus. Hava bile doğal değildi, duman ve tozla kirlenmiş, kasvet ve acele ayak sesleriyle lekelenmişti.

Gri - Asador'u tanımlayacak bir renk varsa, o da buydu. Ölüm Tanrısı'nın diyarı Asphodel bile daha renkliydi. Ama Silene ölmeyi her zaman yaşamaktan daha renkli bulmuştu. Karşılaştırma yapmak için fazla taraflı olabilirdi.

Silene'nin o kadar önemli olduğunu anlayamadığı bir şeye doğru koşuşturan, ona ulaşmak için birbirlerine çelme takan, birbirlerine bağırarak, birbirlerini itip kakan insan kalabalığının arasından geçerken varlığı fark edilmedi. Her ne kadar insanlar

Silene onu göremese de, diğerlerinin arasında bir anomali gibi görünen, tamamen camdan yapılmış iki yüksek binanın arasına gizlenmiş küçük bir taş tapınak ya da şapele doğru ilerlerken hepsi ürperdi. Silene insanların hangi tanrılara ya da ilahlara dua ettiklerini ya da onlara tapınmak için hangi tapınakları inşa ettiklerini asla takip etmezdi. Sonuçta bunun bir önemi yoktu. Hepsinin sonu Ölüm'ün ellerindeydi. Azriel nazik bir Tanrı olsa da, insanların onlar için dua etmesini sağlayacak kadar çok şapel ya da tapınak inşa edebileceğini sanmıyordu. Ölüm hiçbir şeyi bağışlamazdı. O çıktığı sürece her şeyin bir son kullanma tarihi vardı. Ve Silene tahsilat için oradaydı. Ama nedense girişten geçip genç bir çiftin bir rahibin önünde el ele tutuştuğu yere doğru adım atamadı. Bir gelin ve bir damat. Bir düğün.

Şapelin içinde garip bir ürperti hissedince ensesindeki tüyler diken diken oldu, tüyleri kollarına yayıldı - artık hiçbir şey hissetmeyen kollarına. Silene sadece bir varlıktı. Bir kâhin. Tamamen ölümden, ölümün özünden oluşan yarım bir ruh. Birkaç yüz yıl önce, neredeyse burası kadar sefil bir diyarda öldüğünde bir Azrail, bir Ölüm hizmetkârı olmuştu. Onun dokunuşu belki de insanın ruhu için en ölümcül olanıydı. O, yaşayanların arasında dolaşan en ölümcül şeydi. Ama onun için ölümcül olan tek bir şey vardı. Sadece bir tane. Ölmeden çok önce onun için ölümcül olan bir şey.

Hissetmeyen bedeninin herhangi bir şeye ya da tamamen tepki verdiği sadece birkaç durum olmuştu. Ve tüm bu anların ortak bir noktası vardı.

Bir varlık. Biraz insan. Biraz Tanrı. Üçüne de benziyordu.

Çoğu kişiden, hatta kardeşinden bile daha uzun olan, kot pantolon ve vücudunun üst kısmındaki tüm sanat eserlerini görmenizi sağlayan beyaz bir tişört giymiş uzun boylu insan figürünün arkasına saklanarak bu şekilde kandırdı. Her zaman insanların arasına karışmaya çalışıyordu ama tam olarak değil - bu yüze sahip hiç kimse insanların arasına tam olarak karışamazdı. Onunla ilgili hiçbir şey Silene'ye insan gibi görünmüyordu.

Şapelin kemerli kapısının diğer tarafına yaslanmıştı, Silene'den bir metre bile uzakta değildi ve her nasılsa Silene'ye en çok yaklaştığı yer de burasıydı. Silene artık adamın alnına düşen ve delici bakışlarını gölgelerle koruyan yumuşak, sarı buklelerin gölgesinin ardını görebiliyordu. Uzaktan bakınca onun gözlerinin de tıpkı ağabeyininki gibi koyu renk olduğunu düşünmüştü ama mavinin çok tuhaf bir tonuydu. Gök gürültüsünün dokunduğu bir okyanus gibiydi, köpüklü dalgaların arasında oraya buraya saçılmış parlak şimşek benekleri.

Silene onu daha önce pek çok kez görmüştü, her seferinde Asphodel'in, yani artık evi ve Ölüm'e beş yüz yıllık köleliği yakında sona erene kadar hapisanesi olan diyarın kapılarının ötesinde. Onu birçok kez uzaktan görmüştü.

Fırsattan kaçamadığı zamanlarda onunla da konuşmuştu.

Ama bir kez olsun, o çalışırken kendini göstermemiştir. Ya da ona bu kadar yakinken.

Aralarında kırgınlığa benzer bir şey vardı. Kendi kızgınlığının nedenlerini biliyordu ama onunkini anlamaya bile başlayamıyordu.

Birbirleri hakkında çok az şey bilmelerine rağmen, aralarında her zaman sessiz bir geçmiş vardı. İkisinin de kabul etmeyi reddettiği bir geçmiş. Onun asla kabul etmemeyi umduğu bir geçmiş.

"Bu danteller de neyin nesi? Masa örtüsü müsün?" diye sordu, ona bakmadan, sesi bu kadar yakından olduğundan çok daha sert ve törpülüydü. Ses tonunda zerre kadar kibarlık yoktu. Silene, aralarındaki mesafenin bu gerçeği onu korumak için mi yoksa kandırmak için mi sakladığını merak etti.

Hâlâ biraz şaşkın olan bakışları, botlarını sıyıran siyah, ayak bileğine kadar uzanan elbisesine kaydı. "Gerçekten çok güzel. Sence hepimiz siyah bir pelerin giyip gittiğimiz her yerde tırpan mı taşıyoruz?" Ölüm de onun için hayat kadar yalnızdı ama en azından artık kendine güzel şeyler verebilecek, güzel şeyler yapıp giyebilecek, geçtiği aynalarda kendine gülümseyebilecek imkânlara sahipti. Her zaman tığ işi yapmayı öğrenmek istemiştir ve öldüğünde yaptığı ilk şey de buydu. Kıyafetlerden masa ortası parçalarına, perdeler kadar pek çok şey örmüştü.

Giysiler, hatta Azriel'e, ikisinin de birbirleriyle nasıl geçireceklerini bilmedikleri ama geçirmeye çalıştıkları bazı yalnız öğleden sonraları onunla çay içmeye geldiğinde isteksizce giydiği birkaç gömlek bile örmüştü.

Ona döndü, sertleşmiş gözleri onunkilerle buluştu, onu gördükçe yumuşadı ve Silene bunun aralarındaki boşluğun ona oynamaya başladığı başka bir oyun olup olmadığını merak etti. "Kimin için güzel görünüyorsun? Seni kimse göremez."

Bir an için onun nasıl bir pislik olduğunu da unutmuştu. "Beni görebilirsin." O da kendini görebiliyordu. Bu, hayattayken yalvardığından çok daha fazlasıydı; başkalarının bakışları tarafından görülmemek, süzülmemek ve seyredilmemek. Bir anlamda ölüm onunla iyi anlaşmıştı. Onu görünmez yapmıştı. Dokunulmaz. Onu olmak istediği her şey haline getirmişti. Her nasılsa, en derin üzüntüsüne rağmen, yaşam için hâlâ görünmez değildi. Ona karşı. En çok görünmez olmak istediği kişiye karşı.

Ağız yavaşça Silene'nin şimdiye kadar gördüğü en günahkâr sırtışa dönüştü. "Demek benim için süslendin?"

Onu bu kadar afallatan sözler değildi, onu kızdıran ya da telaşlandıran, tam olarak söyleyemediği, onun sataşması karşısında sıcak hissetmesiydi. Onun gibi bir şey, hayattayken bile hiç sıcak hissetmemişti. Bundan korkmuştu. İkisi arasındaki mesafe ne kadar yakın olursa, onu insanlığa geri götürecek olan uçuruma da o kadar yakın olacaktı.

"Saçmalama," dedi, omuzlarını dikleştirip gözlerini ondan kaçırarak ve nihayet son beş yüz yıldır ondan neden vebadan kaçır gibi kaçtığını hatırlayarak. "Senin burada ne işin var ki?" Onun hakkında kesin olarak bildiğı bir şey varsa, o da insanlara ya da yaşadıkları dünyalara ne olursa olsun karışmadığı, müdahale etmediğı, hatta tanık bile olmadığı gerçeğıydi. O sadece yarattıklarından sıkılan ve onların kendi eserinin, kendisinin üzerinde tepinip durmasına izin veren bir yaratıcıydı.

"Burası benim kaldığım bölge."

Başını ona doğru çevirdi, ağzı bir yaltaklanma şeklinde kıvrıldı. "Bu mu? Tüm olanlar arasında mı?"

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Öyle diyebilirsin." Ona bir kez daha baktı. "Neden benimle konuşuyorsun ki?"

"Hep seninle konuşuyorum."

Her zaman biraz zorlama olmuştur. "Bu kadar değıl." Geçici bir selamlaşma, giysisi ya da saçıyla ilgili küçümseyici sözler, herkese ve her kesime yaptığı utanmaz flörtler, hatta bazen kardeşi *Ölüm*'e hizmet etmesiyle ilgili bir iğneleme.

"Bana cevap verip duruyorsun, Silene."

İlk hatası. "Ah, adımı bile hatırlıyorsun. Ne mucizeli bir gün," diye düşündü, sesi alaycılıkla doluydu.

"Kardeşimin en sevdiği sadık hizmetkarını nasıl unutabilirim?"

Orada o öyleydi. O Çizikonu yanak dalgınca "Onun favorisi olduğumu söyleyemem." diye mırıldandı. Adam kıkırdadı ve Silene ona bakma isteğiyle savaştı.

Uzaktan bu ses onunla alay eden aşağılık bir sestti, bu kadar yakından ise sanki güneş doğrudan üzerine doğmuş gibi sıcak geliyordu. "Bu kadar zaman sonra bile hala ona aşık mısın?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Hayır," diye kekeledi, ölümünün erken dönemlerinde yaşadığı aptalca aşkları hâlâ hatırladığı için biraz telaşlanmıştı. Gerçekten de uzaktan bile bu kadar belli oluyor muydu? "Ayrıca, yıllar önce tanıştığı insan kızı bekliyor."

Gözlerinin üzerine her zamanki acımasız gölgesi tekrar düştü ve dikkatini evlilik yeminlerini etmeye hazırlanan genç çifte çevirdi. "Bizi sevmeyen şeyleri de sevebiliriz."

Silene Azriel'i onun kastettiği şekilde sevmese de başka bir şey söylemedi ve dikkatini sunağa verdi. Zaman zaman Gabriel'e, çoğu kişinin tuttuğundan biraz daha uzun, yumuşak bukleler halinde dökülen sarı saçlarına, dilinin ucuyla dürttüğü dudağındaki piercinge, Silene'nin bir zamanlar dokunduğu, nefes aldığı, gördüğü ve hissettiği neredeyse her şeye hayat veren Tanrı'ya ait olamayacak kadar donuk ve boş olan gözlerine hızlı bakışlar fırlattı.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" diye sordu, onu şaşırtarak. "Hâlâ bakıyorum."

İleriye doğru gülümserken dili yanağına bastırdı. "Bu diyar saklanmak için en sefil yer, " dedi.

kendini yorum yaparken buldu, garipliği kırmaya ikna olmuş hissediyordu.

Ona baktı. "Saklanmak mı?"

"Uzun zamandır Azriel'i ziyaret etmedin. Hatta kardeşin seni aramak için haber bile gönderdi. Seni bulamadıysa, bunun tek sebebinin saklanıyor olman olduğunu tahmin edebilirim."

"Belki de öyleydin." Bir parmağını kaldırarak dudaklarına bastırdı. "Bunu bir sır olarak saklayalım."

"Bana sorarsa ona yalan söyleyemem. Seni ele vermemi istemiyorsan kendini göstermemeliydin."

"O zaman beni nasıl göreceksin?" "Neden seni görmek isteyeyim ki?"

Ona uzun uzun baktı. "Belki de seni görmem gerekiyordu." Kapı kemerini iterek, aralarında sadece iki adım kalana kadar ona doğru yürüdü ve Silene neredeyse kendini geri çekilirken buldu. Onun ölümcül dokunuşuyla sıyrılırsa kendisi gibi bir şeye ne olacağından korktuğu için değil, yeniden insan gibi hissetmekten korktuğu için. "Sana göz kulak olmak ve işini düzgün yaptığından emin olmak için," dedi. "Az'a hizmetini tamamlamana sadece beş ölüm kala işleri berbat etmeni istemem."

Kıpırdamadan durması ve bir korkak gibi geri çekilmemesi için ayaklarını emrine itaat etmeye zorlayarak sordu: "Nesin sen? Bekçim mi? Çalışma bürosu mu?"

"Onlar benim üstümde mi?"

"Bana göre, evet."

Elini, Silene'nin altında bir şey olmadığından neredeyse emin olduğu göğsüne götürdü. "Umursamazlığınız duygularımı biraz incitiyor."

Bu, onu gülümsetmeye en çok yaklaştığı andı. Memnuniyet onu dolduruyordu. "O zaman git de işimi düzgün *bir* şekilde yapayım," dedi ve Azrail olduğunda *Zaman'ın kendisine* hediye ettiği sihirli dokunuşlu gümüş cep saatini işaret ederek. Birdenbire çalışmayı durduran saatin ta kendisiydi. Ölüm ya da yaşam sona erdiğinde bile asla durmaması gereken aynı saat. *Ölümün zamanının akmasını durdurabilecek* tek bir kişi vardı ve o da ona çok yakın duruyordu.

Çenesini çifte doğru eğdi. "Bırakın evlensinler. Zaman bir dakikalığına ödünç almamıza aldırılmaz."

"Zamanla olmayabilir," dedi Silene. "Ama şu anda onlar sadece birbirini seven iki insan. Bir dakika sonra bu sonsuza dek sürecek. Adam onun sevgilisi olarak ölmeyecek. Kocası olarak ölecek. Sonsuza dek onun olarak. Tanrıların bile anlamını asla anlayamayacağı insani yeminlerle ona bağlanacak. Onlara bir dakika daha verebilirsin, ama ondan sonsuzluğu almış olursun."

Başını arkaya yatırdı, gözleri merakla onunkilere dikildi. "Nasıl oluyor da beni her zaman kötü adam gibi hissettirebiliyorsun?"

Her zaman mı? Sonunun nasıl kendi yaldızlı ellerinden geldiğini bildiğinde bu kelime onu tiksindirdi.

Silene her zaman onun hakkındaki düşüncelerinin çoğunu kendine sakladığından emin olmuştu. Şimdikininki aksine. "Sen hiçbir zaman iyi bir adam olmadın, Gabriel."

"Nasıl yani?" diye sordu, onu bir tür hayranlıkla dolu bakışlarla incelerken yüzünde bir eğlence parladı.

Yeminlerini bitirmiş ve yüzüklerini takmak üzere olan çifte baktı. "Her zaman istendiğini ya da sana ihtiyaç duyulduğunu düşünüyor gibisin."

Gabriel aniden şapelden uzaklaştı ve elindeki saat yeniden tıklamaya başladı. Zaman yeniden ilerliyordu ve ölüm de peşinden geliyordu.

Silene, kadının sevgilisi kalbini tutup dizlerinin üzerine çökmeden önce boğuk bir nefes çekerken, dua evinin etrafında fırlayan sayısız duyguyu izledi. Çığlıklar ve ardından gelen ağlamalar, daha bir dakika önce kahkahalarla dolu olan dört duvar arasında yankılandı. Kalbi doğduğundan beri zayıf olsa da, Ölüm'ün onun için planladığından daha uzun yaşamış olsa da, Silene suçluluk duymaktan kendini alamadı. Bu onun lanetiydi. Yüzlerce yıl önce Azriel'in topraklarına ayak bastığında ona hediye ettiği ölümcül varlığı değildi. Onun laneti, taşımayı hak etmediği suçluluk duygusunu hissetmektir. Bu onun suçu değildi. O sadece bir elçiydi. Bir rehberdi. Ama almak istemediği bir şeyi alıyordu. O lanetlenmişti.

tıpkı ondan aldığı gibi, ona bu kadar yakın duran ne insan ne de Tanrı'yı almak için.

Bir düğünün cenazeye dönüşmesi için tek gereken bir andı.

Damadın ruhu, soğuk bedenini göğsüne bastırıp çığlıklar atan *neredeyse* karısının yanında diz çökmüş, tüm olanları izli y o r d u . Ona sevgi sözcükleri fısıldadı, ölüm anında bile onu rahatlatmaya çalıştı.

Azrail olarak görev yaptığı onca zamandan sonra Silene, birini kurtarmak için gereken tek şey aşk olsaydı, hepsinin ebedi olacağından emindi.

Odanın içinde yavaş adımlarla ilerlediğinde, hava ölümle kaplandı, her gölge ona doğru çekilip büküldü ve damadın ruhunun önünde durana kadar ona sarsılmaz bir dikkatle baktı.

Daha o tek kelime etmeden onu tanıyor gibiydi. Herkesin öldüğünde yaptığı gibi kaderi hakkında sorgulanmak ya da bırakılması için yalvarmak yerine, "O iyi olacak mı?" diye sordu.

Teselli vermek için, teselliyi bilmeniz gerekir. Silene teselli verme konusunda hiç iyi olmamıştı. "Ben hayatı bilmem, sadece ölümü bilirim."

Damat gelinini izlerken başını salladı, güçlü gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Onu bırakamam. İyi olduğunu öğrenene kadar olmaz." O ağladı ve Silene'nin duygusuz kalbi de neredeyse ağlayacaktı. "Zavallı aşkım, onu nasıl bırakabilirim?"

Silene'nin titreyen elleri yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Eğer kalırsan, ölümden ya da başka bir hayatta onunla bir daha karşılaşamayabilirsin. Sonsuza kadar burada kalırsın. Amaçsızca. Ebediyen."

Gözyaşları içinde gelinine gülümserken ağzı titriyordu. "Ama doğmamış oğlumu görebilirim. Onu büyüttüğünü görebilirim. Onları birlikte görebilirim."

"Olabilir."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Beni başka türlü ikna etmen gerekmiyor mu?"

"Öldükten sonra insan olmaktan çıkmayız. Vasiyetin kalır. Hiçbir zaman bir ruhu öbür dünyaya sürüklemedim."

"Götürmek üzere gönderildiklerinizden kaçısı geride kaldı?"

"Hiçbiri," diye dürüstçe cevap verdi. "Çünkü kalbinizin sahip olmak için yanıp tutuştuğu şeyi görememek ve ona dokunamamak, onu geride bırakmaktan daha kötüdür. Bunu kesin olarak söyleyebilirim."

"Sen de benim gibi misin?"

"Öyleyim. Ama senin aksine, ben böyle bir seçim yapacak kadar şanslı değildim. Kaderim beni oyalanmaya, musallat olmaya, en kaba doğaya sahip bir hayalet olmaya mahkûm etti."

Silene en azından insanlardan acıma görmeye alışık değildi, bu yüzden adamın böylesine nazik ve endişeli bir sesle "Neden?" diye sorması onu şaşırttı.

"Çünkü almamam gereken bir şeyi aldım," dedi ve *zaman* ölçeri kapatıp kenara çekilerek bekledi

damadın bu kararı vermesi için.

Ve beklediği gibi, adam onu takip etti.

Özlem, tedavisi olan bir hastalıktı. Yeterince güçlü olanlar hayatta kalabilirdi. Onu fethedebilirlerdi.

Damadın ruhunun, birçok dünyadan geçerek Asphodel'e ulaşan Lethe nehrinde yol alacak olan tekneye bindiğinden emin olduktan sonra omzunun üzerinden Gabriel'in duvara yaslanmış onu izlediği yere baktı. "Hâlâ buradasın."

"Büyüleyici bir çalışma."

Asador'un etrafına bir bakış fırlattı. "Aynı şeyi söyleyemem. Sanatı nasıl kullanacağını bilmeyen birinin eline boya fırçası vermek çok talihsiz bir olay."

"Bir sanatçının işi yaratmaktır, Silene. Yarattıklarının nasıl yaşlanacağı ve öleceği izleyenlerin elindedir. Ama sen," diye başladı ve Silene kendini gelecek olana hazırladı, "çok garip bir şekilde, seni yarattığıma ya da seni seyreden ellere dair hiçbir anım yok. Seni sadece ölümünden tanıyorum."

Belki de sönük hayatındaki tek önemli şey bu olduğu içindir. "Unutulmaz bir varoluş değildim." Silene, varoluşunu kaydederken geride bırakmış olabileceği tek hatıra parçasının bir ölüm ilanı olduğundan emindi. Hepsi bu kadar da olabilirdi. Bedeni ölmeden önce çürümeye başlamıştı. Öldüğü gecedan önce zaten bir cesetti ve yaşadığı ev her zaman onun mezarı olmuştu. O zamandan beri erkeklerin mezarlara saygısızlık etmekten öteye gidemediğini, hatta onlara güvenilmediğini biliyordu.

ölü. Çünkü onların elinde o her zaman bir cesetti ve yine de ona tecavüz etmişlerdi.

Gözleri onunkiler arasında gezindi. "İmkânsız. Seni hatırlardım."

Silene, vahşi hayatını onun gözlerinden koruduğu için hangi *Tanrı*'ya ya da *Kader*'e teşekkür borçlu *olduğunu* bilmiyordu. "Durup dururken neden bu kadar meraklısın?"

"O gün oradaydım," dedi ve bir an durup ona baktıktan sonra ekledi: "Kardeşimin kapısına vardığınızda."

"Ben de seni gördüm," diye itiraf etti. "Nehrin karşısında." Ölürken göreceğini düşündüğü son şey o olmuştu. Ona çok yakındı. Onu izliyordu. Silene, ona doğru o kısa adımı attığında, onu yakalamak için uzanacağına yemin edebilirdi. Ama bir şey onu durdurmuştu. Bir şey onu geri adım attırmış ve o andan itibaren bir daha asla yaklaşmamasını sağlamıştı.

Başını geriye eğmiş, ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Yakışıklı yüzümü gördüğünde ayaklarının üzerinde biraz sallandın."

Çenesi seğirdi. "Sallanan sendin."

"Ne diyebilirim ki? Bana varlığımı yerin dibine gömmekten başka bir şey istemiyormuş gibi bakan üzgün, güzel kızlardan hoşlanıyorum."

"Gerçekten sıkılmış olmalısın." "Dayanılmaz derecede."

Silene sonunda ona baktı, her şeyi gören adamın sesinden böylesine melankoli aktığını daha önce hiç duymamış olan kulaklarından şüphe ediyordu. "Peki ben seni eğlendiriyor muyum?"

Geniş bir omuz silkti. "Birkaç plastik top kap ve bir dene."

Her şeyden çok nefret ettiği birinin önünde yapmasına izin verdiği en katıksız şey olan bir kıkırdama kaçtı ve bu zayıflık anından hemen pişman oldu.

Tek kelime etmeden arkasını döndü ve onu Asphodel'e götürecek başka bir tekne bulmak için caddede ilerlemeye başladı.

"Neden her zaman bu kadar acele ediyorsun?" diye sordu, tam önünde belirerek. "Bir kez olsun gerçekten eğlenebileceğinden ya da keyif alabileceğinden mi korkuyorsun?"

"Siz öyle diyorsanız," diye cevap verdi ve saatini cebine koydu.

Tekrar ileride belirdi. "Her zaman çok belirsizsin, Silene. Her zaman çok yumuşak ve sade. Çok sıkıcısın."

Silene sinir bozucu Tanrı'ya orta parmağını kaldırdı.

Tanrı ona sadece sırtarak karşılık verdi.

Ayrılmak için dönmeden önce, birkaç kelime daha söyleyecek enerjiyi topladı: "Kardeşin seni özlüyor."

"Çok şirin değil mi? Küçük kardeşim beni özlüyor."

Gözlerini devirip neşeli yoluna devam etmek üzereyken, başka bir şey Silene'nin adımlarının duraklamasına ve tekrar ona dönmesine neden oldu. "Yani sadece çifte birkaç dakika daha vermemi istediğin için mi geldin?"

"Suçlanıp suçlanmadığımdan emin değilim." "Neden bu?"

"Neden bu değil?"

"Çünkü sen bencil bir piçsin."

Sırıtişı yılan gibi oldu. "Dürüstlüğün beni büyülüyor."

Ona bir selam verdikten sonra topuklu çizmelerinin üzerinde, öbür dünyaya ne kadar yakın olduklarından habersiz, trafiğe öfkeyle korna çalan arabalarla dolu işlek caddelerin üzerinden akan görünmez nehre doğru döndü. Öbür dünyaya açılan kapılar kâğıt kadar inceydi.

Kendisini genellikle dünyalar arasında gezdiren tekneye ulaşmadan hemen önce, Azrail'in ruhlara musallat olduğundan daha kötü bir şekilde kendisine musallat olan varlığa ters ters bakarak durdu. "Bu çok tatsız oldu. Bir daha yollarımız kesişmesin."

"Yalancı!" diye bağırdı.

Ve Gabriel orada durmuş, güzel Azrail'in onu kardeşinin topraklarına geri götürecektir olan görünmez nehrin sisinde kayboluşunu izlerken, yüzünde bir sırıtış belirdi. "Silene, Silene," diye mırıldandı, dilindeki yasaklayıcı heceleri test ediyordu - o güne kadar kendisine seslenmesine izin vermediği bir isim. Her bir sesli harf ve

Muhtemelen var olan tüm canlılar arasında onu en uzun süredir tanıyan kişi olmasına rağmen, bu isme ait ünsüzler ona yeni geliyordu.

Saat iki yönünde

ASPHODEL diğer diyarlar gibiydi, hatta belki de ziyaret ettiği çoğu diyardan daha güzeldi. Işığın tam olarak ışık olmaması, rüzgârın gerçekten rüzgâr olmaması, ancak gecenin bir şekilde aynı kalması dışında - unutulmaz rüyalarla dolu.

Ölü olmakla ilgili olarak Silene için değişmeyen tek şey kâbuslardı. Ancak artık uyandığında, kâbusun gittiğini, onu kovalamayacağını, gerçek olmadığını bilmesini sağlayacak kimse yoktu. Ama o gitmişti ve bu rahatlığı bir daha asla bulamayacaktı.

Hayatında gerçekten sevdiği tek bir kişi vardı ve onu da ölene kadar sevmiştir. Onu da. Kardeşini geride, yalnız, korkmuş ve acı içinde bırakamazdı. Bu yüzden onu da yanında götürmeye çalışmış ama başaramamıştı, çünkü ölümden de adalet yoktu ve aşkı bir lanete dönüşmüştü. Son beş yüz yıl boyunca yaşadığı bir lanete.

Çünkü onun olmayan bir şeyi, iki canı almıştı.

Bu yüzden Silene kabuslarının hiç bitmediğini, onu kovaladıklarını, gerçek olduklarını kabul ederek yaşadı.

Silene'nin zihni okyanus gibiydi. Okyanusa gireceği ve **o k y a n u s u n** onu boğmayacağı bir son asla yoktu.

Ama Silene her zaman su üstünde kalmanın bir yolunu bulmayı başarmıştı, hayatta olduğu ve okyanusun bir okyanus değil, birçok gerçek canavarın yaşadığı derin bir uçurum o l d u ğ u zamanlarda bile. Asla öldüremediği, pis ve isle kaplı ellerini hâlâ üzerinde hissettiği canavarlar.

Şimdi içinde yaşadığı bedenin duygusuz cesedi.

Bazen artık yiyemediği yiyecekleri pişirerek, çoğunlukla ekerek ve giydiği güzel kıyafetleri örerek, hatta çoğu zaman Azriel'in uzun zaman önce ona hediye ettiği evin bahçesine güzel çiçekler ekerek okyanusta yüzmenin bir yolunu bulmuştu, papatyalarla dikilmiş ve Lethe'ye bakan boş bir tarla ufkuyla çevrili yalnız bir tepede oturan küçük bir kulübe.

Silene sık sık merak ederdi, okyanusun bu şekilde yüzmesine uzun süre izin verip vermeyeceğini, tutunmaya çalıştığı dallara rağmen bir gün ona merhamet etmeyi bırakıp bırakmayacağını merak ederdi. Bu düşüncenin tek tesellisi, yakında Silene'nin artık merak etmeyeceğiydi. Dört ölüm daha aldıktan sonra özgür kalacaktı. İsteyip istemediğini gerçekten bilmediği ama yine de Ölüm tarafından hediye edilen bir özgürlük. Ona hizmetinin bedeli bu olacaktı. A

Birçoğunun yeni bir hayata, geçmiş hayatların anılarından arınmış yeni bir başlangıca, taze bir başlangıca harcadığı para.

Ama Silene yok olmak istiyordu. Varlığının varoluştan silinmesini istiyordu. Kendisinin yok olduğunu hissetmeyi, hiçliğin içinde askıya alınmayı, anılardan ve varoluşun kendisinden o kadar hafif olmayı arzuluyordu ki zaman onu hiçbir yer ile hiçbir şey arasında olduğu bir yere kolayca taşıyacaktı. Ruhların dengesi onun aleyhine döneceğinden, bu dileği yerine getireceğinden emin değildi. Bedelini ödeyemeyeceğinden emin olduğu bir dilek, çünkü sefil anılardan oluşan zenginliklerden başka verecek bir şeyi yoktu.

Küçük bahçenin metal kapısı gıcırdayarak açıldı, ama beyaz zambaklarını dikeceği yeri sürmeyi bırakmadı, artık bir ölüm işareti olan soğuk dokunuşundan ölmeyen tek çiçekler, kendi ölümünü işaretlemek için kullandığı aynı ellerdi. Onu ziyaret eden sadece bir kişi vardı, ev dediği yere adım atan sadece bir kişi.

Asphodel'e girmesine izin verilen her ruh ve varlık, bu tek şey dışında Silene hakkında hiçbir şey bilmiyordu:

Dokunulmaya, bakılmaya ya da kendisiyle konuşulmasına tahammül edemiyordu çünkü ölümden önce bunların hiçbiri onun için bir seçenek olmamıştı. Ne bedeni ne de zihni hiçbir zaman tam olarak kendisine ait olmamıştı, babası her ikisini de içkiye harcayacağı parayı getirmek için kullanmanın bir yolunu bulduktan sonra, daha sonra kendi çocuğunu satmak zorunda kaldığı için başına gelen talihsizliğin acısını çıkarmak için kullanacaktı. Bir şekilde, her zaman

Ellerine düşene kadar bir bedenini ihlal edilebileceğini hiç bilmediği şekillerde bedenini ihlal eden adamlardan aldığı paradan sonra teselliye ihtiyacı olan kişi oydu. Ve Silene, bir insanın dayanabileceği tüm sevgiye sahip olarak, onun bu teselliye almasına izin vermişti. Bazen neredeyse onu öldüresiye dövmesine izin vererek, bazen de ona para verecek kişinin onu neredeyse öldüresiye dövmesine izin vererek. Ama ölmek kardeşini geride bırakmak demekti, bu yüzden tüm arzularına rağmen ölüme direndi. Onun için, kardeşi Luke için. Çünkü eğer ölürse, bu onun kaderinin ona geçeceği anlamına geliyordu. Silene'nin geride bırakabileceği tek miras ve miras buydu. O çürümüş kader. Onun iyiliği için dayanmıştı. Ta ki bir çift kırık uzuv, kanlı gözler ve tamamen paramparça olmuş bir ruhla zar zor sürünebildiği uzun bir acı gecesine kadar.

Üzerine bir gölge düştü ve başını geriye doğru eğerek bahçe şapkasını çıkardı ve Ölüm'e, öldüğü gece ona baktığından çok daha az hoş bir şekilde baktı. Neredeyse her şeye kaşlarını çatmasına rağmen kendisine bir kez bile kaşlarını çatmamış olan en eski dostuna kaşlarını çatarak baktı. "Çiçeklerimden ışık çalılıyorsun."

Ellerini ceplerine soktu ve ona biraz tuhaf bir bakışla baktı - ona görevini yerine getirmeye ne kadar yakın olduğunu hatırlattığında ona bakmaya başlamıştı. "Söz konusu ışık bana ait. Bu nasıl hırsızlık oluyor?"

Gözlerini devirdi. "Ne istiyorsun?"

"Toplayacağın bir ölüm daha var."

Panik onu boğucu bir şekilde kucakladı. "Bugün izin günüm." Zamanın bu kadar hızlı geçeceğini hiç tahmin etmemişti. Silene'nin gitmeden önce yapması gereken o kadar çok şey vardı ki. Bahçesi henüz bitmemişti, üst kattaki pencere perdelerinin sadece yarısını yeniden yapmıştı ve mutfağının ikinci kat boyaya ihtiyacı vardı, çünkü en son yaptığı boyanın üzerinden birkaç düzine yıl geçmişti.

Azriel kıkırdadı. "İzin günün yok." "Bir tane talep ediyorum."

"Talep reddedildi."

"Bunlar adil olmayan çalışma saatleri."

"Şikâyet etmek hoş karşılanır."

"Şikâyet etmek istiyorum."

"Şikâyet alındı," dedi. "*Zaman* tutucunuzu alın ve Asador'a gidin."

"Yine mi orada?" Gözleri geçen seferden dolayı zaten ağrıyordu. Çimento ve cam şu anda görmek istediği son şeydi.

"Her gün insanlar ölüyor, Silene," dedi kendisinden hiç beklenmeyen bir dramatiklikle.

"Hiç komik değil," diye mırıldandı dişlerinin arasından, adama dudak bükerek. "Neden ben? Yaklaşık bin tane daha Azrail'in var. Neden bana işkence ediyorsun?"

"Çünkü bu ölüm rehin tutuluyor ve kardeşimin ulaşamadığı tek kişi senmişsin gibi görünüyor."

Silene'nin nabzı atmıyordu ama damarlarında bir şey hızla akıyordu. Yutkundu. "Eğer bir şeylerin içinden geçmesini istemiyorsan, bir duvar gönderebilirsin."

"Duvarların içinden geçebilir."

Gözlerini ona dikti. "Neden müdahale ediyor?"

Ölüm ona solgun bir bakışla bakıyor, acıma duygusunu belli etmesine asla izin vermiyordu çünkü Silene'nin bunu nazikçe kabul edemeyecek kadar gururlu olduğunu biliyordu. Tıpkı Gabriel'in ona söylediği gibi, Azriel de garip bir şekilde onun varlığından haberdar değildi, ta ki onu kendi dünyasına kabul edene kadar, onu Lethe'nin yansıması üzerinde, taşıdığı ölümlerin anılarını taşıyan berrak sularda hayatını izlerken bulana kadar. "Bence zaten biliyorsun. Bence bir süredir biliyorsun."

Onun yüzünden, demek istemişti. *Senin yüzünden karışıyor.*

Silene kendisine ait olmayanı aldığı anda, affetmeyen bir başka Tanrı'ya borçlanmıştı. Azriel'e olan borcundan tamamen farklı bir şekilde. Gabriel'i soymuştu. Ölüm'e borcunu ödeyebilse de, *Yaşam'a borcunu ödemesinin* hiçbir yolu yoktu. Ödemek de istemiyordu. Onun hesabına göre, Gabriel de ona geri ödeyemeyeceği şekilde borçluydu.

En kötü anlarında bile *hayat* devam etmişti. Ve Silene bunun için onu asla affetmedi. Onun da biliyor gibi görüldüğü bir keder. Onun keşfetmesini istemediği bir şey.

"Beni oraya gönderme," dedi gururunu bir kez olsun ayaklar altına alarak. "Lütfen."

"Sana zarar veremez, Silene."

"Yapabileceğini biliyorsun." Onun varlığı bir fener, ateşli bir ocak gibiydi. Ona ne kadar yaklaşırsanız, kendinizi o kadar canlı hissediyordunuz. Etrafındaki ölüm havasının buzlarını çözüyordu; kendini yeniden insan gibi hissetmesini sağlıyordu - olabilecek en kötü şekilde.

"Sana zarar vermeyecek," diye güvence verdi Azriel. "Asla. Bunu sen de biliyorsun Silene."

Bir kutu. Neredeyse midesini bulandıracak şekilde yanıp sönen renkli ışıkların olduğu büyük, karanlık bir kutunun içine gönderilmişti. Utanmadan müzik dedikleri gürültülü bir müzik çalıyor, bir yandan da zıplıyorlardı. Bu sıkıcı dünyanın sakinleri en çok orada eğleniyordu. Bu ve bir içki şişesinin dibinde ya da zihinlerini bedenlerinden ve genellikle bağırsaklarından çıkaran küçük bir hap.

Ancak Silene tam olarak anlayamayacak kadar az yaşamıştı, bu yüzden o anı insanlığın bu yönünü gözlemlemek için kullandı. Yaşadığı dünya Asador'dan çok farklıydı, ilkel, fakir ve hastalıklarla dolu bir dünyaydı ama bir bakıma insanları aynıydı. Hayaletler. Et ve kemikten yapılmış boş kabuklar. Duygusuz. Kararlılıkla

İnsan olmanın verdiği o yüksek hissi bulmak için pençelerini masum ve kötü olan her şeye aynı anda batırırlar. Her zaman başkalarının pahasına. Kendi hatalarını hiç düşünmeden. Hepsi kötölüklerini haklı çıkarmayı öğrenmişlerdi.

Silene'nin kulakları, tepesindeki hoparlör cihazlarından bangır bangır yükselen korkunç müziğın ritmiyle çarpıyordu. Diğer duyularının yarısı da hızla yanıp sönen ve her türlü renkte titreşen ışıklar yüzünden yok olmuştu.

O aralarına girdiğinde insan kalabalığının hepsi geri çekildi, titriyor ve istemeden karşılaştıkları ve göremedikleri, sadece hissedebildikleri varlığı boş bir şekilde arıyorlardı. Silene bir kehanet gibiydi. Yalnızca bir kez ve yalnızca yaşamın uçurumlarını sıyırdığınızda çağırabileceğiniz biri.

Orada, kulübün üzerindeki hafifçe yükseltilmiş bir zeminin üzerinde, cam içki şişeleriyle dolu büyük yuvarlak bir masada Jenny, bu gece için geldiğı genç kadın oturuyordu, adı çoktan Asphodel'in taşlarına kazınmıştı.

Silene hiç tereddüt etmemişti. Yapmak için gönderildiğı şeyi hızlıca yapmayı severdi. Ama şimdi tereddüt ediyordu. Jenny'nin omuzlarına kolunu atmış, Silene'nin düşünmeye bile başlayamayacağı nedenlerle zamanını rehin tutan Tanrı'ya bakarken, ona giden basamakların altında donmuş bir şekilde duruyordu. Azriel'in ona söyledikleri düşünöldüğünde hepsi de onun etrafında dönüyor gibiydi.

Gabriel de durmuş, kirpiklerinin altından ona bakıyordu, likör dolu kristal bardak dudaklarına yapışmıştı. O zaman Gabriel'in göğsünün de nasıl durgunlaştığını, artık nefes aldıkça genişlemediğini fark etti.

Bu gece onu oraya çağıran kişi o olduğunda gözlerindeki şaşkınlığı anlayamamıştı.

Kız dans pistini dönüp merdivenlerden ona doğru tırmanmaya başladığında Gabriel gözlerini ondan ayırmadı. Gabriel kıza uzun uzun baktıktan sonra boş gözleri onunkilerle buluştu ve bir mıknatıs gibi kızınkilere yapıştı.

Bu onu hayal kırıklığına uğrattı. Buna dayanamadığı için değil. Tamamen farklı bir nedenden dolayı. Sanki onun içini görebiliyordu. Onun her bir düşüncesini.

Gabriel iskeletler ve dolaplar hakkında bir şeylere sahip olmasıyla bilinirdi. Onları asla yalnız bırakmazdı. Aksine, her bir kemiği tek tek kazmaya bayılırdı. Onları bir yapboz gibi parçalara ayırmayı ve canı sıkıldığında tekrar ateşin üzerine saçmayı severdi. Onunla ilgili hiçbir hikaye iyi değildi.

Bardağı masanın üzerine koydu. "Benim için yine güzel görünmeyin, Bayan Carver."

Öldüğünden beri taşımadığı, onu doğuran adam tarafından doğduğunda kendisine hediye edilen ismi görünce neredeyse geri dönecekti.

Kendisinden uzakta olmasına rağmen, parmaklarının teninin üzerinde gezindiğini, etinden çıkaracak başka bir kemik bulmak için uzuvlarının uzunluğunu gözden geçirdiğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Bırak onu," dedi Silene, onlardan birkaç adım uzakta durarak. Onun işine karışamayacağını çok iyi biliyordu. Yine de buradaydı. Yine müdahale ediyordu.

Gabriel sadece geriye doğru uzanarak kadını daha da yakına çekti

-Dakikalar önce ölmüş olması gereken kadın. "Keşke biraz daha kibar olsaydın. Her şeye karşı kibarsın. Kayalardan ağaçlara kadar. Yanlışıklıkla üzerlerine bastığın karıncalardan bile özür diliyorsun. Ben bunu hak etmiyor muyum?"

"Evet."

Jenny etrafına bakındı ve sonra gözlerini kırptırarak ona baktı. "Kiminle konuşuyorsun?"

Garip Tanrı eğildi ve gözleri Silene'ye doğru dönmüş olmasına rağmen ona bir sırtış fırlattı. "Beni bıçaklayarak öldürmekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünen, garip mi garip bir dantel fetişi olan güzel bir Azrail," diye fısıldadı Jenny'ye ve onun kahkaha atmasına neden oldu.

Gabriel oyunları severdi. Nedense şimdi onunla oyun oynamak istiyordu. Ama ölmek insanı rahatsız etmeyen bir şeydi. Var olan en güçlü Tanrı tarafından bile. Silene'yi çok az şey etkiledi. Hiçbir şey ölüm kadar etkilememişti. "Onu almak zorundayım. Ruhu çoktan öldü. Eğer bedeni çürümeden ruhu çürümeye başlarsa, ikimizin de başı belaya girer."

"O zaman buraya gel," dedi. "Gel onu al."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." *Ölüm ve yaşam ancak bu kadar yakın buluşabilirdi çünkü hiçbir zaman ortasını bulmak istemediler. Ya biri ya diğeri, birbirlerinin yörüngelerinde dönüp dururlar. İşte*

birbirlerinin alanına girmenin sonuçları vardı. Hizmetini yerine getirmesine sadece dört ölüm kaldığı gerçeği olmasaydı bu kurallara meydan okurdu. Adamın sırtışı ona tam olarak bilmesi gereken şeyi söylüyordu. Bunu bilerek yapıyordu. Sınırlarını test etmek ya da sadece onu kızdırmak için, bilmiyordu ve bunu öğrenmeye de hiç niyeti yoktu. "Eğer onu sana verirsem almana izin veririm. karşılığında bana bir şey ver."

"Ya da karşılığında hiçbir şey almadan onu bana verirsin ve bu gereksiz etkileşimi kesebiliriz."

"Özellikle istemiyorum."

Silene'nin şanssızlığına bakın ki, hayatla karşı karşıya kaldığında yine başka seçeneği yoktu. "Peki. Ne istiyorsun?"

Sanki her zaman kendisi için istediği büyük bir güce sahipmiş gibi sırttı. "Çok şey istiyorum Silene," diye söylendi. "Ama açgözlü olmak istemiyorum, bu yüzden bir gün yeterli olacaktır."

"Hangi gün?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Senin günlerinden biri. Bir günlüğüne benimsin, kardeşimin değil."

Silene yutkundu, onun isteği karşısında şaşırdığını hissetti. *Onun mu? Kendisinin derken neyi kastetmişti?* "Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Öyle."

"O izin vermedikçe sana hizmet edemem." "Hizmet etmek değil."

"Sonra ne olacak?"

"Meraklı, meraklı, güzel Silene," diye mırıldandı.

"Sabırlı ol." "Ya bana izin vermezse?"

"Ona sorduğumda sana izin verecektir."

Dudakları kelimeler olmadan ayrıldı. "O zaman beni zorlayabilecekken neden bana sordun?"

İçkisinden bir yudum aldı, gözleri hâlâ onunkilerden ayrılmıyordu. "Bir centilmen olduğum için mi?"

Silene'nin ona sarf etmek istediği onca söze rağmen, Ölüm'ün kanatları altında tamamladığı beş yüz yıllık hizmet, Gabriel'le başlayan her savaşın kaybedilmiş bir savaş olduğunu bilmesine yetmişti.

Hayatın zalimliğe karşı bir eğilimi vardı. Sadece onun yapabileceği bir zalimlik.

Tanık olduğu zalimlik.

Silene boş bir ifadeyle, "Peki, sana iyi günler," dedi ve cep saatini çıkarıp metalik kapağını açarak kadının ömrünün sona ermesine saniyeler kala geri saymaya başladı. "Şimdi onu bana ver." Saat hâlâ sessizdi, ibre on ikiye on kala donmuştu, çünkü en az birkaç saattir takılı kalmışlardı. Silene bu gece oraya böyle gelmişti.

Kadifemsi koltuktan kalktı ve yavaş adımlarla ona doğru ilerledi, ondan sadece bir kol boyu uzakta durdu, bu ona en çok yaklaştığı andı. Her karşılaştıklarında aralarındaki mesafe daha da yakınlaşıyor gibiydi. "Yarın. Benimle bu binanın çatısında buluş."

"Ne yapmak için?"

"Kardeşim senden bunun dışında ne yapmanı istiyor?" dedi gözlerini kızın üzerinde gezdirerek. "Tur rehberliği dışında."

"Hiçbir şey."

"O zaman hiçbir şey yapmayacağız," dedi, daha da yaklaşarak ve Silene nefesini tuttu, acı ya da başka bir şeyin ona çarpmasını bekliyordu. "Nefesini mi kesiyorum, güzel Silene?"

"Belki de kokuyorsundur."

Başını geriye attı ve kahkahalarla uludu. Silene boğazındaki koyu renkli dövmelere bakmaktan kendini alamadı, parmaklarını dövmelerin her birinde ve saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olacağını düşünmeden edemedi. Onun saçlarına bayılırdı. Çok yumuşaktı, güneş ışığı altında her zaman parlıyordu, her zaman gözlerinin üzerine gölgeler düşürerek canlı maviyi bir fırtına okyanusuna dönüştürüyordu.

Hayat çok güzeldi.

Sadece ona güzel gelmemişti.

"şimdi ne düşünüyoruz?" diye sordu, bakışları onu yakalamıştı. "Benim için ne işkenceler düşündüğünü bilmek için neler vermezdim."

"Seni düşünmüyorum."

"Yalan söylemeyelim."

"Nazikçe," diye ekledi.

"İşte buradayız," diye mırıldandı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Yarın, benim için düşündüğün her

kötü düşünceyi duymak istiyorum."

"Bu toplantı bir mektup olabilir. Çok uzun bir mektup, ama sanırım en önemli şeyleri sıkıştırmak için yeterli kağıt bulabilirim."

"Ben daha çok insanlardan yanayım." Ona bir göz kırptı. "Yarın görüşürüz, Silene."

Kızın tepki vermesinden daha hızlı bir şekilde, adam yanından geçerken parmaklarının arkası kızinkini sıyırdı.

Konuşmak için ağzını açtı ama adam merdivenleri yavaşça çıkarak gitmişti.

Parmak eklemlerinin üzerinde adamın dokunduğu yer koyu mor bir çürüğe dönmüştü ve titreyen diğer elini kaldırıp yasak temastan dolayı hâlâ sıcak olan deriye dokunduğunda acı hissediyordu.

Hiçbir şey Silene'ye zarar veremezdi. Ondan başka hiçbir şey.

Hiçbir şey Silene'nin tekrar insan gibi hissetmesini sağlayamazdı. Ondan başka hiçbir şey.

Onun daha fazla yaklaşmasına izin veremezdi.

"Dik dik mi bakıyorsun yoksa?" diye bağırdı kulakları sağır eden müzik eşliğinde, kadın olduğu yerde sabitlenmiş onu izlemeye devam edince.

"İkisi de değil," diye bağırdı. "Hayranlık mı?"

"Dilemek."

"Ne diliyorsun?"

"Çünkü sen için al a takla aşağı şunlar merdivenler," kendi kendine mırıldandı ve sonra ona en tatlı sahte teklifini sundu

omzunun üzerinden ona baktığında toplayabildiği gülümseme.

Kızın üzüntüsüne rağmen, adam ona gerçek bir tane teklif etti. "Bunu duydum."

Dudakları alaycı bir ifadeye büründü ve elindeki *kronometre* bir kez daha tıklamaya başladığında dikkatini ondan çekti. İçini çekerek kapağı kapattı ve kanepede cansız yatan kadına döndü. Ruhu bedeninin tam üzerinde durmuş, kendini izliyordu.

"Merhaba," diye başladı Silene, Ölüm'e hizmet etmek zorunda bırakıldığı ilk gün ezberlediği metni okumaya. "Benim adım Silene. Sen ve ben küçük bir yolculuğa çıkacağız."

"Yolculuk mu? Nereye yolculuk?" Jenny iki kolunu da duygusuz benliğine sararak sordu. Ama tıpkı kaybedilen bir uzuv gibi, ruhlar bile öldükten biraz sonra ölümün hayali acılarını hissedebilirdi. Silene bunu çok iyi biliyordu. Çünkü kendi hayalet acıları bir süre devam etmişti. Belki de hâlâ devam ediyordu.

"Uzak değil. Yakın değil. Her zaman yakın olduğun bir yer, ama yeterince uzak."

Gabriel, sırf onu izleyebilmek için planladığından daha erken bir saatte evine çekilmişti.

Tanıdığı en huysuz yaşlı adamla paylaştığı çatı katı, tesadüfen iki gökdelenin arasındaki işlek bir caddenin üzerinden akan ve bir meydanda kaybolan, insan gözüyle görülemeyen nehre bakıyordu.

Kedisi Tommy, her zamanki gibi dayanılmaz bir sabırla cam duvarı tırmalıyordu.

"Bir dakika içinde, seni yaşlı aptal," diye mırıldandı Gabriel. "Bir dakika içinde orada olacak. Önce onlarla sohbet etmeyi sevdiğini biliyorsun." Kıkırdadı. "Muhtemelen kıza ne kadar hıyar olduğumu söylüyordur."

Ve tahmin ettiği gibi, kızın ruhunun yanında yürüdü, onunla sohbet etti, Silene onu Asphodel'e götürecek olan küçük tekneye binmesine yardım ederken ikisi de gülüyordu.

Tekne, dünyaları ayıran bir sis kütlesine girene kadar sonu olmayan nehirde kaybolurken kızın ruhuna el sallamasını izledi.

Silene neredeyse yarım saat boyunca orada sabit bir şekilde başka bir tekneyi bekledi. Dönüp bakmadı ya da yürümedi. Sabırla, orada, tek bir noktada, elleri önünde kenetlenmiş, bir milim bile kıpırdamadan bekledi. Adam da öyle. Penceresinin önünde donmuş, öylece ona bakıyordu.

Gabriel eğilerek şişman kedisini kucağına aldı ve göğsüne götürdü. "Ona bir bak. Sana söylediğim gibi güzel değil mi?"

Tam o anda, sanki onu duymuş gibi, Silene dönüp binaya baktı ve başını yukarı kaldırarak Gabriel'i nefesini tutmaya zorladı. Onları göremiyordu, bu kadarından emindi.

Kız elini kaldırmaya başladığında kendini tuttu, kız ona orta parmağını gösterdiğinde gülmekten neredeyse yere yığılıyordu.

Gabriel merak etti; acaba onu her zaman hissediyor muydu, onun yıllardır, yüzlercesini izlediğini biliyor muydu?

Saat 3 yönünde

GABRIEL KENDİNİ NADİREN GÖSTERİRDİ. En çok sevdiği kişiye, kardeşine bile. Küçüklüklerinden ve varoluşlarına yeni başladıklarından beri birbirlerine karşı kıskırtılmışlar ve sadece birbirlerine karşı duracak bir şey olarak var olduklarına inanacak şekilde yetiştirilmişlerdi. Bunların hiçbirine kanmamış olmasına rağmen, kardeşini sevmek konusunda hâlâ temkinliydi. Gabriel korkuyordu - kardeşini gerektiği gibi sevmekten korkuyordu. Gerçek şu ki, Gabriel herhangi bir şeyi sevmekten korkuyordu. Şimdiye kadar sevdiği tek şey uzaktan olmuştu. Şimdi oldukları gibi. Aralarında bir nehir vardı ve ikisi de farklı taraflarda duruyordu. Kardeşini ancak onu incitmeden bu şekilde sevebilirdi.

"Hayır," dedi Azriel ona oraya ne sormaya geldiğini bile sormadan. "Son beş yüz yıldır benden aldığın cevabın aynısını. Sen gitmiyorsun

ona yaklaşamazsın. Onun işine karışarak zaten şansınızı yeterince zorladınız."

Kardeşinin Silene'ye karşı olan savunması temelsiz olmasa da, bir parça kıskançlık karnına doğru kaydı ve zehirle dolu bir çingiraklı yılan gibi bağırsaklarını kıvırdı.

Gabriel son beş yüz yıldır kardeşine karşı geliştirdiği kin yüzünden kendinden nefret ediyordu. Kendi çöküşü için dua eden kadını duyduğu günden beri ona atfettiği kusurların hiçbirini taşımayan suçsuz kardeşine, hepsinden öte kendi kardeşinden başkasına karşı.

Silene hayatı boyunca ilk kez dua etmişti. Gabriel'in çok uzun zaman önce ettiği o duaya kadar kendi diyarlarında var olduğunu bile bilmediği bir hayat... Onu böyle bulmuştu, yaşayanların arasında ama tam olarak değil. Ve o tek dua onun mahvoluşuyla boşa gitmişti. Lanetlenmesi için yıldızlara yapılan bir yakarış. Bulabildiklerinin en kötüsü.

O zamanlar gülmüştü, tesadüfen duyduğu bu duayla eğlenmişti, eğlence doluydu. Ta ki peşine düşüp sahibini bulana kadar. En az pişmanlık duyduğu ama ona en pahalıya mal olan hatasıydı bu.

Sonunda, hiçbir dua onu şu anda içinde bulunduğu harabeye yaklaştıramamıştı. Kalbinde ona karşı böylesine nefret besleyen bir insan kızını izlemek için kaldığı anda içine battığı bir harabeydi bu; kızın başka hiç kimseye, hatta onu incitenlere karşı bile nefret beslediğini görmemişti. Altındaki toprağı bilmeden önce

O solgun diyarda günlerini geçirmiş, kızın ela gözlerini nihayet kendisine doğru kaldırmasını beklemişti. Kızın yeri göklerden daha çok arzuladığını ve zaten ona asla bakmayacağını çok az biliyordu.

Gabriel, "Ve istediğin gibi yaptım," dedi. "Uzak durdum."

Azriel başını eğerek kardeşine şüphe dolu bir bakış fırlattı. "Öyle mi?"

"Elimden geleni yaptım." Uzaktan, her şey uzaktan olmuştu. "Ona zarar verebilirdin, gerçekten zarar verebilirdin."

Kardeşinin sözleri karşısında göğsünde bir şeyler çatırdadı. "Bir daha asla."

"Çok yakın, Gabe. Buradan ayrılmaya çok yakın. Yeni bir hayata çok yakın."

Sonsuza dek parmaklarının arasından kayıp gitmesine çok az kalmıştı, kızın hafızasından silinmiş, onunkinden de silinmişti. Kardeşine hizmetini yerine getirdiğinde, cezası da o zaman başlayacaktı.

Sözcükler, demir bir tırmığın sürüklediği kor gibi boğazını yaktı, "Bunun onu ilk fırsatta tekrar buraya gelmekten alıkoyacağını mı sanıyorsun? Seni bir kez sevdi. Seni tekrar sevmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Gabriel," diye uyardı kardeşi. "Eğer kader böyle istiyorsa, ne senin ne de benim yapabileceğimiz bir şey yok."

"Bu intikam mı?" Gabriel, yıllar önce onu ve insan sevgilisini zorla ayırdığından beri kendisine küçümseyici bir bakışla bakmaya başlayan kardeşine sordu.

Azriel başını salladı. "Beni hep bu kadar az mı düşündün kardeşim?"

"Hayır."

"O zaman nedir?"

Kendi kemikleri de üşümeye başlamadan önce onun kemiklerini daha ne kadar sıcak tutabileceğini bilmiyordu. Onu özlediği ve görebilmesinin tek yolu bu olduğu için her ziyaret ettiğinde lanetlediği o lanetli diyarda gömülü olduğu toprağı kucaklamaya daha ne kadar dayanabilirdi. "Çok çaresizim. Her gece onun mezarı başında uyumak artık yeterli gelmiyor. Gücünün tadına bakıyor olabilirim kardeşim. Her şeye rağmen beni kazanmış olabilirsiniz. Babamız haklıymış."

"Babamız bunamış yaşlı bir Tanrı." Başını eğdi ve gözlüklerini çıkarıp eliyle yüzünü ovaladı. "Ona sadece birkaç saatliğine sahipsin. Asphodel'den ne kadar uzun süre uzak kalırsa o kadar tehlikeye girer. Eğer onu tehlikeye atacak bir şey yaparsan müdahale ederim."

Gabriel başıyla onayladı. Ona bir dakikalığına sahip olmasına izin verse bile tatmin olurdu.

Yumuşak bahar rüzgârı kuzeye doğru eserken gözlerini kapadı ve beraberinde getirdiği tatlı zambak kokusunu içine çekti. Ayaklarının altındaki gürültü ve altında vızıldayan insan sesi olmasaydı, yüzlerce metre aşağıdaki bir binanın kenarında değil de güneşin insanı kör edecek kadar sert parladığı bir yerde, bir tarlada yattığını düşünebilirdi.

Ona her zaman yaz gibi kokardı, ama ne zaman yanına gelse, kış gelirdi ve ürperti, sert bir rüzgârın soğuk yalaması gibi omurgasından aşağı yayılırdı.

Kararmaya başlayan gökyüzüne gülümsedi, onun kasvetli varlığının sırtına baktığını, muhtemelen bitmek bilmeyen sonuna giden olası her yolu düşündüğünü hissetti. "Bütün gece orada mı duracaksın?" diye sordu, onun varlığıyla çoktan sarhoş olmuştu.

Oturduğu binanın çıkıntısına doğru ona yaklaşırken ayak sesleri hafifti. "Atlayacağını ve bir şekilde öleceğini umuyordum."

Gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "Dileğin gerçekleşebilir."

"Talihsizliğime verin ki ölemiyorsunuz," dedi boş boş, ondan birkaç adım öteye oturdu ve siyah, narin çiçek işlemeli kapüşonunu sadece onun sahip olduğunu gördüğü bir zarafetle aşağı çekti. Parmakları

Sadece nazikçe tutmak için yapılmıştı, çok ince ve kırılgandı. Verdiği ölümlerin ne kadar yumuşak olduğunu, dokunduğu ruhların o şefkatli parmaklar tarafından tutuldukları için ne kadar şanslı olduklarını ancak hayal edebilirdi.

"Belki düşündüğünüz insani şekillerde değil. Ama insan canı alınmadan da pek çok başka ölümlle ölebilir." Tıpkı gözlerinin önünde dövölüp yara bere içinde hayata tutunurken, tek yapabildiği izlemek olan o şefkatli ellerin kanla boyandığını gördüğünde sık sık öldüğü gibi.

Gabriel ilk ölümünü o zaman gerçekteştirmişti. Gabriel evinin birkaç metre uzağında dururken, o kuyunun önünde diz çökmüş, sanki binlerce kez yapmış gibi kanı kolayca yıkamıştı. İkinci ölümünde cesedi onun gözlerine gömülmüştü. İşe giderken küçük kardeşini kocaman bir gülümsemeyle uğurlarken, vücudundaki acıya ve açık yaralarının hâlâ kırmızı kırmızı ağlamasına rağmen ışıl ışıl parlayan gözleri... Ondan uzaklaştığı her adımda solan bir gülümseme. Ölümlerinin neredeyse her birini hatırlayabiliyordu. Her birinin mezar taşında o vardı.

Dönüp uzunca bir süre ona baktı, ela gözleri onun düşüncelerinin her birinin kilidini yavaşça açıyormuş, şimdiye kadar sadece rüzgârla ve ayaklarının dibinde çöküşüne şahit olan kardeşiyle paylaştığı sırların her katmanını soyuyormuş gibi onunkilere dikildi. "Ben gerçekten

Umarım hepsini ölmüşsünüzdür. İnsanın canı alınmadan ölmesi mümkün olan her ölüm."

Göğsüne doğru ilerleyen keskin bir buz mızrağı hissetmesine rağmen kıkırdadı. "Yıldızlar duyabilir." Gabriel merhamet arayan biri değildi, hele onunkini hiç, bunu hak etmemiştir ve asla da edemeyecekti, ama onun kendisine acımasını, ölümünü aynı şefkatli ellerle ele almasını istemek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. O kadar bencilce ki, işlediği onca suça rağmen cesedinin o yumuşak dokunuşa maruz kalmasını istiyordu.

"Beni uzun zaman önce duymuş olabileceklerini umuyorum."

Orada öylece dururken, gözlerini ondan ayıramazken ve yakında tekrar ölebileceği korkusuyla boğuşurken, kendini "Ölmekten korkuyor muydun?" diye sorarken buldu.

Ama Gabriel gerçeği biliyordu. Onu korkmadığını bilecek kadar uzun süre izlemişti. Onu kardeşinin kollarında koşarken, gözlerine mutluluk gözyaşları yapışırken görmüştü. Ama Gabriel acı çekmeye meyilli olarak doğmuştu; sadece madde gibi, sadece havada süzülen bir şey gibi hissetmemek için acı çekmek istiyordu. En kötüsü de... Gabriel bir süre önce bunun tadına varmış, acının tüketen, acı tadından hoşlanmaya başlamış ve o da bağımlı hale gelmişti.

"Hayır," dedi sessizce, diğer diyarların aksine alışıldık yıldızların olmadığı kararan gökyüzüne bakmak için döndü. "Ben daha çok yaşamaktan korkuyordum. Bize verilen öyle bir yük ki bu. Hayat böyle bir yük." Sanki bir yükün ağırlığıymış gibi iç çekti.

Bin dünya onun göğsüne yaslanmıştı. "İçinde hiçbir anlam bulamadığında yaşamaya devam etmek bir yükür, sana zarar verebilecek tek şey sonuna kadar sağlamken bedeninin ve ruhunun çürürken yılların geçip gitmesini izlemek. Aklımı yitirseydim, daha kolay olabilirdi. En azından bunu bana bahşetmeniz büyük bir nezaket olurdu."

"İnsanların hayatına müdahale edemeyeceğimi biliyorsun, Silene. Birçok kural bunu yapmamı yasaklıyor. Tıpkı kardeşime yasakladıkları gibi."

Çenesini omzuna yaslayarak ona baktı. "Zaten senin gibi kibirli bir Tanrı için dualarımı boşa harcamazdım."

"Söyle bana Silene, kime dua ettin?" "Hiç kimseye," diye yalan söyledi.

Gabriel'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı, uzun saçları rüzgârla birlikte havalanıp aralarında bir girdaba dönüştüğünde ona uzanmamak için kendini zor tuttu. Parmaklarını ipeksi saç tellerinde gezdirmek istedi çünkü onun tuhaf saçlarına karşı büyük bir zaafı vardı; önleri ay gibi beyaz, arkaları ise en karanlık gecenin gökyüzü gibi siyahtı. "Buna inanmayı seçeceğim. Çünkü çok güzel yalan söylüyorsun."

Kirpikleri hızla kırıştı ve sanki üşüyormuş gibi dizlerini göğsünde topladı.

Gabriel deri ceketini çıkardı, aralarındaki mesafeyi kapatarak ceketini kadının omuzlarına attı ve ona dokunmamaya dikkat etti. "İçeride buluşmayı teklif etmeliydim." Ama o

onunla kapalı bir alanda olmak isteyeceğini ya da onu rahatsız edeceğini düşünmüyordu. Ya da daha kötüsü korkutacağını.

"Senin yüzünden, biliyorsun," dedi ona küçümseyerek bakarak. "Üşüdüğüm için. Ben üşümem. Artık üşüyemiyorum. Beş yüz yıldır hiç üşümedim." Gözlerini ondan kaçırırken bir iç geçirdi. "Bunu özlediğimi fark etmemiştim." Dudaklarını hızla sıkıca kapattı, söylediği sözlerden pişman olmuş gibi görünüyordu.

"Bunun için özür dilememi ister misin?"

"Üzgün hissediyor musun?"

Omuz silkti. "Sadece seni daha sıcak bir yer yerine buraya getirdiğim için."

"Neden umurunda olsun ki?"

Ona nasıl söyleyebilirdi? Kendisi için bu kadar hayati olan bir şeyi açıklamaya nasıl başlayabilirdi?

Uzaklara bakarak, "Sana hayatta bir şans daha vermem ya da geride bıraktığın birini görmen için bir şans vermem umuduyla neden bir kez olsun bana gelmediğini merak edip durdum. Bir noktada, ölümler her zaman benimle bir pazarlık yapmak ister. Her zaman ölümdedir." Biraz kıkırdadı. "Hepsi beni ölümdedir daha çok seviyor." Onun dışında hepsi. Kendini hiçbir zaman sevilme isterken bulmamış olsa da, onun nefretini istemiyordu. Onun nefretini değil. Gabriel daha önce kral ya da kraliçe, Tanrı ya da Tanrıça, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin önünde diz çökmemişti ama onun nefretini hak etmek için ne yapmış olursa olsun, önünde diz çöküp yalvarmak istiyordu.

"Hiçbir zaman bir iyiliğe ihtiyacım olmadı."

Bildiği ama kabul etmek istemediği bir şey daha. Yaptığı çok az dua onun ölümü içindi. Ve ölüm onu bulmuştu. Tam ayaklarının dibinde. Nefretiyle kendisini güldüren kadına meraklı bir bakış attıktan sonra nefret edilmek istemediğini fark etti. "Herkesin bir iyiliğe ihtiyacı vardır. Herkesin benden bir iyilik bekler. Ve ben bu iyiliği yapmakta iyiyimdir."

"Bu mudur yani? Senden bir iyilik istememi mi istiyorsun?"

"Sadece bana bir şey sormanı istiyorum. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey."

bana soruları var."

"Bilmem gereken bir şey yok."

"Benden nefret mi ediyorsun?" Soru, sormak istediğinden daha hızlı ağzından kaçmıştı. Bir suçlama gibi görünmesini istememişti.

Silene'nin sürekli çatılan kaşları eridi ve dönüp tekrar ona baktı, gözlerinde başka bir şey vardı, sanki ne o ne de bu olduğu gerçeğiyle barışmış gibi bir kabulleniş. "Senden nefret etmiyorum, Gabriel. Sadece senden hoşlanmıyorum."

"Sana bu kadar zalim davrandıysam neden benden nefret etmiyorsun?"

"Sanırım ben nefret edebilecek şekilde yaratılmadım. Nefret etmenin bir yolunu bulsaydım her şey daha kolay olabilirdi. Eğer ona tutunabilseydim, yaşamının bir anlamını bulabilirdim."

"Peki ya aşk? Sevmediniz mi?"

"Yaptım. Boğulma noktasına kadar. Biraz daha az sevmeliydim, belki daha fazla nefret edebilirdim."

"Ölümün. Acı verici miydi?"

Kadın yutkundu ve adamın gözleri, kendi eliyle oymuş olabileceği yara izini gizlemek için her zaman ince bir eşarpla örtülü olan boğazına kayd. "Benim gibi insanlar asla şiddetle ölmez."

"Senin gibi insanlar mı?" diye sordu, tanıklık edemediği, onu görmekten her zaman uzaklaştırdığı ve asla görmemesi için lanetlediği hayat hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Sanki ölümüne tanıklık edilmesini istememiş gibiydi. Ya da belki... sadece mezarında ziyaretçi istememişti, çünkü uzaktan gördüğü kadın ne burada ne de oradaydı, sadece sevimli bir hayaleti andırıyordu, nazik bir güzelliğe bürünmüş bir acı serabı. Onu bulduğu ve sonra kaybettiği günkü gibi hâlâ öyleydi.

"Sadece şiddeti bilen insanlar," dedi ve ayağa kalkıp ceketini ona geri verdi. "Ben gidiyorum."

Ona bakarak, "Kardeşime beş yüz yılını verdin. Gitmeden önce bana bir gün daha ver."

Silene'nin dudakları aralandı ve bir süre şaşkınlıkla ona baktıktan sonra, "Neden? En azından bana nedenini söyle?" diye sordu.

"Benden neden hoşlanmadığın hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." "Bunları sıralamam bir günümü almaz."

"Bütün bir günü dolduracak kadar çok şey bulabileceğinize eminim."

"Yapılacak çok anlamsız bir şey."

"Kimsenin göremeyeceği şeyleri örüp giyen, yiyemeyeceği şeyleri pişiren, kimseyi davet etmediği bir evi dekore eden ve kimsenin koklayamayacağı çiçekler eken Azrail diyor."

Dudakları aralandı ve dik oturdu. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Anlamsız hobilerim var."

"Beni izlemek gibi mi?" diye sordu, gözlerini hızla kırpıştırarak, yanakları hafifçe pembe bir renk alarak. Ama garip bir şekilde, onun düşündüğü kadar şaşırmış bir tepki vermedi.

"Bu onlardan biri olmazdı. Bunun bir anlamı var."

Gözleri onunkilerin arasında gezindi. "Beni izlemenin ne anlamı olabilir ki?"

Onu hatırlamak istiyordu. Onunla ilgili her şeyi. Onunla ilgili her şeyin tenine kazınmasını, mürekkebin kemiklerine kök salmasını, iliğini beslemesini istiyordu.

Sonu hariç tüm hayatı bir şekilde yok olmuştu. Hiçbir yerde ondan tek bir iz bile yoktu. Nefreti olmasaydı, onu asla bulamazdı, onun sonuna, onu sonuna sürükleyen şeye tanıklık edemezdi.

Kimse bunu yapamaz. Hiç kimse var olmamak için tüm varlığının silinmesini bu kadar çok isteyemezdi. Ama o bunu yaptı ve Gabriel bunu tekrar yapmasından ve bir kez daha gözünün önünden kaybolmasından korkuyordu. Yakında gözünün önünden kaybolacaktı ve Gabriel, ondan nereye saklanırsa saklansın onu bulmak için elindeki her ipucunu kullanmak istiyordu.

Ceketini onun kucağına fırlattı. "Bana öyle bakma."

"Neden? vardır sen her zaman Yani huzursuz
tarafından benim Dikkat,
Silene?"

"Sen rahatsız edici bir yaratıksın."

Başını arkaya atıp güldü, ama bu da onu rahatsız etmiş gibiydi, çünkü gözlerini kaçırdı ve sanki hiç hava yokmuş gibi nefes aldı.

"Seni korkutuyor muyum?" diye sordu, onu içeri götürürken. Asansöre adım attıklarında, "Sadece olduğun gibisin," dedi.

Gabriel hayatı boyunca çok sevilmişti. Sadece varlığı için bile övülmüştü. Kendini her şeyin üstünde hissetmesi sağlanmıştı. Uzun zaman önce bir kış gecesi Silene'yi bulduğunda, kendi varlığını ilk kez anlamıştı. Tek kelime etmeden ona kendisi hakkında çok şey öğretmişti. Onun yıldızsız, aysız, güneşsiz yörüngesinde döndüğü o küçük zaman diliminde gerçeği öğrenmişti. Ne kadar güçsüz ve zayıf olduğunu. Ne kadar işe yaramaz olduğunu. Onun acı çekmesini izlerken yapabildiği tek şey sadece bunu yapmak, sadece izlemektir. Uzaktan.

Kendi hatalarının gölgelerinin ardına saklanmış.

"Beni buraya neden getirdin Gabriel?" diye sordu asansör aşağı inmeye başladığında.

Başını aynanın arkasına bıraktı ve asansörün titreyen ışığına baktı. "Bu gece yalnız kalmak istemedim. Sadece bu gece."

Gözlerinin hak etmediği bir anlayışla dolup taşması, hak etmediği bir hüznle renklenmesi

bir sonraki ölümü olabilirdi - bu sefer çok nazik bir ölüm.
"Ama neden ben?"

"Yarın," diye başladı, "yarın beni gör ve sana anlatayım."

Kadının uzun sessizliği onu neredeyse ürkütmüştü, neredeyse hiç kalbinin hızlandığını hissetmemişti ama kadın yol boyunca ve nehre vardıklarında vereceği cevabı düşünürken kalbi hızlandı. "Sabah olmak zorunda mı?" diye sordu tekneye atlayıp ona dönerek. "Ben gittikten sonra evimde kim kalacaksa onun için yeni çiçeklerimi dikmeyi bitirmek istiyorum."

Gitti. Yakında gitmiş olacaktı. "Sabah olmak zorunda değil."

Oturdu, dizlerini göğsünde topladı ve tekne dünyalar arasındaki görünmez nehrin akıntısına kapılmaya başlarken ona başını salladı. "Sen bana gelemediğin için ben sana geleceğim."

Nehir kıyısı boyunca onun teknesinin yanında yürüdü. "Ben de sana gelebilirim, Silene."

"Ama nehri hiç geçmiyorsun."

Gülümsemesini bastırdı. "Nehri hiç geçmediğimi nereden biliyorsun?"

Uzaklara bakarak, "Artık gidebilirsin," dedi.

"Yürüyüş için harika bir akşam," dedi teknenin hızını koruyarak. "Nehri hiç geçmediğimi nereden biliyorsun?"

İç çekti. "Evimden harika bir manzaram var."

Sadece kaşlarını kaldırdı. "Peki beni sık sık izliyor musun?"

"Sık sık demezdim." Bir kürek kaparak biraz daha hızlı kürek çekmeye başladı ve Gabriel'in sırtışının köşeden köşeye büyümesine neden oldu.

Tekne durduğunda ayağını pruvaya koydu ve ona doğru eğildi. "Merak ediyorum," dedi, orada ona bu kadar yakın durduğu sürece göğsünün daha hızlı yükselip alçalmasını izleyerek. "Benim de seni izlediğimi ne zamandır biliyorsun merak ediyorum."

Ela halkası, gözleri onun üzerinde kaldıkça inceldi, göz bebekleri sanki güneşe bakıyormuş gibi büyüdü.

"Kim söyledi sana? Az mı? İşgüzar bir hayalet mi?" "Seni... görebiliyordum," diye kekeledi.

Bunu nasıl kaçırmıştı? "Hiç merhaba demedin."

"Sapıkları selamlama işinde değilim." "Sadece katiller ve psikopatlar mı?"

"Ne olursa olsun, herhangi bir ruha rehberlik etmek benim işim. Az onlarla nasıl başa çıkmak istiyorsa öyle başa çıkar. Ben bir yargıç ya da jüri değilim."

"Ama en azından bir merhaba alıyorlar.

Ben alamıyorum." Yavaşça kaşlarını çattı. "Sesin tuhaf geliyor."

"Özür dilerim. Sadece kıskanmış gibi görünmek istemiştim." "Teknemi bırakır mısın lütfen?"

"Tatlı rüyalar, Silene," diye fısıldadı geri çekilmeden önce kulağına yakın bir yerden.

Adam kayığı bıraktığında kaşları yavaşça birbirine yaklaştı, yüz ifadesi şaşkınlıktan çok şüpheyile doluydu. Nehirdeki tüm yolculuk boyunca ve kız sisin içinde kaybolana kadar başını ona doğru çevirdi.

"Tatlı rüyalar, harabem," diye mırıldandı.

Saat dört yönünde

Gabriel'le tanıştıktan sonraki sabah tuhaftı, tam olarak gün doğarken uyanmıştı. Ne bir saniye sonra ne de önce. Nazik bir uyanıştı. Ve Silene asla nazikçe uyanmazdı. Her zaman en kaba doğaya sahip kâbuslarla, hareketsiz anılardan oluşan kâbuslarla boğuşarak uyanırdı. Artık yorulduğunu ya da dinlendiğini hissedemese de, o sabah garip bir şekilde dinlenmiş hissetti, onun gibi bir yaratığın daha fazla hissedebileceğini bilmediği bir enerjiyle doluydu.

Ama en tuhafı ne?

Silene bir çayır görmüştü. Rüyasında bir çayırdı ve doğrudan güneşe bakıyordu. Ona gülümsediğini, hatta onun nazik ve kibar ışınlarının tenini ısıttığını hissetmişti.

Sonra uyandı.

Bir şeyler eksikmiş gibi hissediyor ve göğsünde belli belirsiz bir özlemi hatırlatan garip bir his duyuyordu.

Mutfak masasının üzerine bir mektup bırakılmıştı. Üzerinde düzgün bir el yazısıyla yazılmış sadece bir cümle vardı.

Rüyanda beni mi gördün?

"Hayır, seni sürüngen," diye mırıldandı kendi kendine, başını salladı ve gözlerini evinin etrafında gezdirdi, onu evine sokmayı nasıl başardığını merak ediyordu.

Onun kahkahasının evin içinde yankılandığını duyduğuna yemin edebilirdi. Kâğıtta yeni harfler belirmeye başladığında omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. *Yalancı.*

"Kibirli sürüngen."

Yakışıklıyı eklemeyi unutmuşsun.

"Kes şunu."

Bir kağıt parçasıyla konuşan sensin, Silene.

Mektubu küçük küçük parçalara ayırıp hepsini mum ateşine attıktan sonra bahçe kıyafetlerini giyip dışarı çıktı.

Silene, Lethe'nin yanında kıpırdayamadan durmuş, çiçekleri için nehirden topladığı su dolu kovayı göğsünde sıkıca tutarak neredeyse her sabah ve her gece *Ölüm'ün durduğu* yere bakıyor, nehrin karşısındaki hayatın parlak kapılarına bakıyor ve kalbini bıraktığı insan kadının kapılardan geçip kollarına dönmesini bekliyordu.

Bu, Silene'nin kıskanmak istediği bir aşktı ama buna asla izin veremezdi. Çünkü aşk onun bir hatasıydı. Onun en büyük zayıflığıydı. Çok severdi, kayıtsız şartsız. Eğer bir şey varsa, Silene sevmemeyi zor bulmuştu, çünkü

Tüm hataları affeden ve hiçbir yanlışı görmeyen bir kalp, kendisine zarar verenleri haklı çıkaran bir kalp. Bu onun doğuştan getirdiği bir durumdu. Tedavisi olmayan bir durum gibi görünüyordu.

"Bir Tanrı tarafından sevmek nasıl bir duygu olmalı?" diye fısıldadı ılık bir rüzgâr papatya çayırını süpürürken; Azriel insan diyarında yedi gün geçirip şimdi göremediği, dokunamadığı, sadece beklediği aşkı bulmadan önce kömür ve tozdan başka bir şey olmayan bir çayırda bu.

"Bir lanet gibi," diye cevap verdi biri ona. Son zamanlarda onun için pek çok cevabı olan biri.

İç çekerek gözlerini kapattı. "Bunu almama izin verebilirsin."

"Toplantımıza geç kaldın," dedi Gabriel, kızın elindeki kovayı kapıp kendi tarafına doğru tutarak. Bu Silene'nin gördüğü en gülünç manzaraydı ve tanıdığı en güçlü Tanrı'nın elinde bir kova su tutmasına gülme isteğiyle savaştı.

Boynundaki gümüş zincirde asılı olan *zaman saatine* baktı ama saat ona görmeyi beklediği şeyi gösteriyordu. Geç kalmamıştı, hem de hiç. "Biliyorsun, zaman nadiren bizim istediğimiz şekilde var olur. Hatta bazen hiç var olmaz," dedi Ölüm'e tekrar bakarak. "Sevdiğin ama henüz sahip olamadığın birine baktığında olduğu gibi."

"Onu zamanla unutacağını umuyordum."

Silene ona dönmekten kendini alamadı, yüz ifadesine şaşkınlık hakim olmuştu. "Kimi unuttun?"

"Kardeşim." Gözlerine yine sert bir bakış yerleşmişti. "Uzaktan ona olan hayranlığınızı anlıyorum, ama yaklaştığınızda o gerçekten huysuz bir piç. Her kızın hayali değil."

Homurdandı ve bu saçma yanlış anlama karşısında biraz manyakça bir hal alan kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü. "Kardeşini öyle sevmiyorum, Gabriel. O benim arkadaşım ve bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlatıyor." Kendisini beş yüz yıl boyunca musallat olmaya mahkûm eden Tanrı'ya bir kez daha baktı. "Bazen zamanın unutmama yardım etmesini dilediğim birini. Ama zamanın yapabileceği en iyi şey geçmektir. Umarım onun için de geçmiştir. Onu anılarımızın artık peşini bırakmayacağı bir yere götürmüştür."

"Onu senin için bulabilirim. Sadece bana sormanız yeterli."

Başını salladı ve yalnız kulübesine doğru ilerledi. "Artık ona musallat olmayacağım. Benim hayaletimden kurtulması gerekiyor. Zaten tek bildiği buydu."

"Kimdi o?"

"Hiç kimse, sanırım. Yaşadığı hayat ne olursa olsun, umarım onun için hiç kimse değilimdir. Bir daha asla."

Onu Asphodel'in hemen kıyısındaki evine kadar takip etti, su kovasını bahçesinin etrafındaki küçük kaldırıma indirdi ve kulübesine bir bakış attı. "Asphodel şehrinden oldukça uzakta yaşıyorsunuz."

"İnsanları hiç sevmedim ve çoğu ölünce de değişmiyor," dedi bir sulama kabına nehir suyundan biraz doldurup zambaklarının üzerine püskürterek. "Ben de senin nehri hiç geçmediğini sanıyordum?"

"Bilmiyorum."

"Yine de buradasın."

"Yine de buradayım," dedi, başka bir sulama kabını doldurdu ve zambakların geri kalanını sulamaya gitti.

"Neden?" diye sorarken buldu kendini, Yaşam Tanrısı'nın çiçeklerini suladığı gerçeği karşısında hâlâ biraz şaşkındı.

"Gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"Gelirdim." Ona söz vermişti. "Güzel," dedi adam, gözlerini ona dikerek. "Senin bahçen." Kızın kirpikleri hızla kırıştı. "Oh, teşekkür ederim."

"Zambaklar."

"Dokunabildiğim tek çiçekler," dedi ona. "Gariptir ki hayattayken en sevdiğim çiçekler onlardı. Azriel bana neden hâlâ onlara dokunabildiğimi söylemiyor."

Bir an için ağzının kenarı zoraki bir gülümsemeye dönüştü. "Tuhaf bir şekilde."

Evet, çok garip. "O mektubu odama nasıl getirdin?"

"Söylersem seni öpmek zorunda kalabilirim."

Homurdandı, neredeyse gülüyordu da. Boğazını temizleyerek sordu: "Çay? Az geldiğinde içmesi için biraz saklıyorum."

"Kendi lanet evinde çay içmiyor mu? Yoksa etrafı paspaslamaktan kendisi çay yapamayacak kadar meşgul mü?" diye sordu, neredeyse acı bir sesle.

"Ona ay yapmayı seviyorum." Adam konuşmaya başlayınca ona bir bakış attı ve "Hayır, ona deli gibi aşık olduğum için değil" dedi.

Hâla ona inanmıyormuş gibi görünerek, Az ve ondan başka kimsenin adım atmadığı evine kadar peşinden gitti. Büyük ya da büyüleyici bir şey değildi ama her bir detayı hayranlıkla inceliyor, duvarlardaki tabloları, etrafa saçılmış ıvır zıvırları inceliyor, elini adaçayı kadifesi koltuğunda ve çoğunlukla sıfırdan kendi monte ettiği mobilyalarda gezdiriyordu.

"Siyah mı yeşil çay mı?" diye sordu çaydanlığa uzanarak.

"Aklıma başka bir fikir geldi," diyerek mutfak tezgâhına bir şişe likör koydu. "Benim hiç içki arkadaşım olmadı. Kedim daha çok süt içen bir adamdır."

Silene şaşkınlığa kapıldı. "Bir kediniz mi var?" "O daha çok bir ilah, gerçekten, beni bokunu temizlemek ve tüm o güzel görevler."

İçinden bir kıkırdama yükseldi ve elini ağzına götürdü.

"Seni bir kez gülümserken görürsem dünyadaki tüm bebekleri alıp ebedi gençliğim için feda edeceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu amber renkli likör şişesinin kapağını açarak.

Yine sadece orta parmağını ona doğru kaldırdı.

"Buraya gel," diye onu çağırdı, mutfak sandalyelerinden birine yayıldı, etrafındaki boşluk birdenbire öyle göründü ki

İçinde o varken küçüktü, şimdi o varken çok sıradan ve solgundu.

Silene onun yanında otururken gözleri berrak altın likör şişesine kaydı. Yaşayan bölmelere girdiğinde hiçbir insan nesnesine dokunmamıştı, sahip olduğu her şey Azriel tarafından hediye edilmiş ya da verilmişti, bu da onun eline geçtikleri için insani değerlerini kaybettikleri anlamına geliyordu - tıpkı insanlar gibi nesnelerin de bir son kullanma tarihi vardı. Onlar da kendi mezarlıklarında son buluyorlardı. "Gözlük almalıyım."

Tam olarak ayağa kalkmadan önce, ince eşarbının kenarından bir şey çekti. "Neden onları kirletiyorsun?" diye sordu, bir parmağını kumaşın etrafına doladı ve yavaşça onu tekrar oturması için çekti.

Titreyen parmaklarını şişenin boynuna dolamadan önce bakışları kısa bir süreliğine onun karanlık bakışlarına yöneldi. Bardak tenine karşı şaşırtıcı derecede soğuktu. Silene bir şeylerin nasıl hissettirdiğini anlayabildiğini bile bilmiyordu. Belki de teni soğuktu. Belki de şişe değildi. Belki de artık hiçbir şey hissedemiyordu ve her şey ona soğuk geliyordu.

Parmakları gevşedi ve elini tekrar yanına çekti, bir şekilde tekrar insana ya da bir zamanlar olduğu gibi zayıf ve kırılabilir bir şeye dönüşeceği korkusuyla avucuna baktı.

Onun yüzünden. Hayat ona kendisini görülmesi gereken en kırılgan şey gibi hissettirmişti. Ve ölüm onu birçoklarının korkmasına degecek bir varlık haline getirmişti.

Silene tekrar uzandı ve eğer hissederse kaybedebileceği her şeyi saydı. Toplamda hiçbir şey çıkmadı. Artık kaybedecek pek bir şey yoktu.

Hissetti. İçkiyi. İğrenç tadı yüzünden içmemiş olmayı dilese de hissetmişti. Hatta boğazını yaktığını ve sonra midesini ekşittiğini bile hissetti. Bunu hissedebiliyordu. Öğürmesi ve öksürmesi bittiğinde, gülümsedi ve sonra deli gibi kıkırdadı, sanki Tanrıların ve insanların en büyük icadıymış gibi tutuyordu.

Silene'nin ciğerleri hava yutma şeklini kaldıramıyordu. Sanki bunun için delirmiş gibiydi. Zihninin onu çok uzun zamandır götürdüğü en uzak noktayı merak ediyordu - kanayıp kanamayacağını da merak ediyordu.

Farkına varması o kadar hızlı oldu ki şişe elinden kaydı ama yere düşüp parçalanmadan önce onu yakaladı.

"O kadar kötü, ha?" diye kıkırdadı, şişeyi ağzına götürdü ve uzun bir yudum aldı.

"İğrenç bir şekilde öyle," diye mırıldandı öksürerek.

Şişeyi tekrar ona doğru itti ve mutfak köşesini işaret etti. "Bu boya kutuları da ne?"

"Mutfak dolaplarını yeniden yaptırıyorum. Eğer zamanım olursa, sarı duvarları boyamak istiyorum. Azriel bana her fırsatta berbat olduklarını söylüyor ve görünüşe göre sarı pek çok kişi için tercih edilen bir renk değil."

"Bu senin. Kimin umurunda."

Şişeyi dudaklarından indirdi ve gözlerini onunkilere çevirdi. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sarı bir mutfağınız var. Sarı bir çitin var. Yağmur yağdığında hep sarı bir yağmurluk giyiyorsun ve duvarında üzerinde bir demet arı olan sarı bir şemsiye var, beyaz perdelerinin üzerinde sarı papatyalar var, orta sehpaaların da sarı, oturma odanın her yerinde ve süpürgeliklerin etrafında nergis resimleri var." Kocaman bir yudum daha aldı. "Devam etmemi ister misiniz?"

"Hayır," diye mırıldandı, aşırı sarı görünen mutfağına bir göz atarak.

"Neden yeniden yapıyorsun?"

"Benden sonra gelecekler için. Bu evin bana getirdiği rahatlığı onlara da getirmesini istiyorum."

Adam sadece ona baktı ve onu başka tarafa bakmaya zorladı. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?"

"Sanki bana acıyormuşsun gibi," dedi sessizce, dilini ısırarak. "Belki de acıyorumdur."

"Ben de sana acıyorum."

Başını ona doğru eğdi. "Benim gibi bir Tanrı'ya neden acırsın ki?"

Şişenin başını göğsüne vurarak, "Çünkü senin gibi bir Tanrı her yerde olabilir, her şeyi yapabilir, herkes olabilir. Yine de burada benimlesin. Gerçekten benden bile daha acınacak haldesin."

"Mantıklı konuşuyorsun," diye geçirdi içinden, hâlâ şişeyi göğsüne bastırıldığı yere bakarak.

"Ve sen değilsin. Benden gerçekten ne istiyorsun, Gabriel? Bana bugün söyleyeceğine söz vermiştin."

Uzun bir yudum daha içti. "Yoldaşlık mı?"

"Neden hepsinden çok benimki?"

"Verecek her şeyim var ama verecek kimsem yok. Kullan beni."

"Bu arkadaşlık gibi görünmüyor." "Bunu görmezden gelebiliriz."

"Arkadaşım yok," diye itiraf etti. Sadece bir arkadaşı vardı, Az. O da onu rahat bırakmadığı ve neredeyse çoğu gün, yanında birini istemediği zamanlarda bile peşine takıldığı için.

"Ben olsam etrafta böyle bağırmazdım. Yalnızlıkta büyük bir gurur yoktur."

"Gurur yaşayanlar içindir. Ayrıca, senin bir kardeşin var."

Başını geriye atarak iç geçirdi. "Bana her zaman hatırlattığın gibi."

"Yalnız olmak zorunda değilsin."

"O zaman kardeş sahibi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bir tane vardı," diye itiraf etti. "Bir kardeşim vardı. Bir annem ve bir babam. Tıpkı senin gibi." Her şeye sahipti. Sadece ismen. "İhtiyacım olan tek arkadaş oydu. Benim tek arkadaşım. Sanırım ben de onun tek arkadaşıydım, ama bana yalan söylerdi, böylece günlerce ve bazen haftalarca kazı yapmak için işten ayrıldığında işte yalnız olduğu için endişelenmezdim.

Ona verecekleri küçük bir para için madenleri." Silene kapandığını sandığı yarasını hiç o an hissettiği kadar taze hissetmemiştir. Ve bu, Silene'nin kendisine bahşedilen ve çok az, çok az, çok cansız yaşadığı tek hayatından en çok bahsettiği andı. Bir zamanlar bu hayatın her acı verici anını unutmayı hayal etmiş olsa da, Ölüm'ün onu tek bir anı bile unutmama lanetiyle cezalandırmış olmasına şükrediyordu. Silene acı olmadan kim olduğunu bilmiyordu ve korkuyordu - Silene şiddeti hatırlamazsa kim olduğunu unutacağından korkuyordu. Silene acıyı hatırlamadan yaşamaktan korkuyordu. Yaptığı şey için kendini affedebileceğinden korkuyordu.

"Onları bulmaya çalışmadınız mı?"

Başını salladı, şişeyi alıp ağzına götürdü ve likörün boğazındaki özlem yumağını yakmasına izin verdi. "Üç kişiden ikisinin Azriel'in cehenneminin derin bir yerinde yandığını düşünmek istiyorum. Tekrar ve tekrar."

"Peki ya üçüncüsü?"

"Orada onlarla birlikte yandığımı düşünmesini isterim."

"Kardeşin için bunu dileycek ne yapmış olabilirsin?"

Silene'nin boğazı bir hıçkırıkla tılandı. "Bunun bir önemi var mı?"

"Elbette önemli," dedi ve mutfağının köşesindeki boya kutularına doğru ilerledi. "Ya katil bir psikopatsan?"

Burnuna çektiği likör yüzünden burun delikleri yanarak homurdandı. "Belki de öyleyimdir," dedi kolunu ağzına götürerek.

"Korkmak istiyorum. Keşke korkabilseydim." "Sen bir katilin hayalindeki kurbansın."

Bir kutu boya ve iki fırça aldı. "Kimse olmamayı dilediğin kişi kardeşin mi? Azriel'in sana hatırlattığı kişi mi?"

Dili dudaklarını yalamak için hareketlendi ve adamın dikkati oraya kayd. "Sana söylemek istediğimi sanmıyorum. Sen benim arkadaşım değilsin."

"Arkadaş olamaz mıyız?"

Silene kekeleyerek bir nefes aldı.

"Yapamayız." "Peki ya rol yaparsak?"

"Yapabiliriz. Ama bu yapmamız gerektiği anlamına gelmez."

"**Y a p m a l ı y ı z ,**" dedi, onun üzerinde durarak. "Rol yapmalıyız."

"Peki ben ne alacağım?" diye sordu, başını kaldırıp ona bakarak.

"Güzel bir deneyim. Hadi, kalk. Aptal dolapları boyamana yardım edeceğim."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok."

"Bunu üç kat olmasa da iki kat daha hızlı yapabiliriz ve bu kadar aptalca bir şey yaparak kaybedecek zamanınız yok."

"Aptalca değil."

Ve işte bu şekilde kendini onun yanında, neredeyse iki saattir dolaplarının üzerini boyarken bulmuştu. Birisi için

onun yanında hiç susmamıştı, tuhaf bir şekilde sessiz kalıyordu. İlk kat boya boyunca neredeyse tek kelime etmemişti, o da etmemişti ama içki şişesini aralarında paylaşmışlar, yere bağdaş kurup otururlarken ve her tarafları boyayla lekelenmişken sessizce birbirlerine uzatmışlardı.

"Neden... bej?" diye sordu birden.

"Çok sevilen bir renktir."

"Çok sıkıcı. Adaçayı yeşili güzeldi. Duvarlardaki sarı da güzel." Ona baktı. "Kafam çok karıştı."

"Ne hakkında?"

"Renkleri bu kadar çok seviyorsun, neden hiç giymiyorsun?" "Neden sevdiğimi düşünüyorsun?"

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Benim hatam. Arkamdaki gökkuşakları kafamı karıştırdı."

Fırçasını kavadan kaldırarak ona doğru fırlattı ve üzerine boya sıçrattı. Yaptığı şey karşısında şok geçiren kadın donakaldı, eli ağzına gitti.

Yavaşça başını ona doğru çevirdi ve yanağındaki boyayı sildi. "Çok olgun," dedi, boya fırçasının ucunu kızın çenesine sürüp yüzüne boya bulaştırarak.

Silene'nin ağzı açık kaldı ve fırçası çenesinin altına girerek ağzını tekrar kapattı ve tenine daha fazla boya sürdü. "Bütün boya dumanını içine çekiyorsun. Senin için iyi olamaz."

"Pislik," diye tısladı nefesinin altından, kolunun tersiyle yüzünü silerken.

Sadece kıkırdadı ve siyah deri ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı.

"Renkler canlı olan şeyler içindir," diye itiraf etti, altın bir dolap kulpunun etrafını dikkatlice boyadı ve kalın pazularının etrafında ve kolunun her yerinde kıvrılan dövmelere bakmamak için gözlerini zorladı.

"Renklerin bu kadar ayrımcı olduğunu bilmiyordum." "Ne anlamı var ki?" diye mırıldandı nefesinin altında.

"Herhangi bir şeyin anlamı nedir, Silene? Neden herhangi bir şeyin bir anlamı, bir anlamı, bir değeri ya da buna benzer bir şeyi olmak zorunda? Neden sadece var olamıyor?" Başını salladı, likörden büyük bir yudum aldı ve şişeyi ona uzattı. "İnsanlar her şeye fiyat ve değer biçme konusunda takıntılı. Asla değer vermemeleri ya da değer biçmemeleri gereken şeylere değer biçiyor ve değerlerini düşürüyorlar. Açgözlülük uğruna her şey, değil mi? Güç uğruna her şey? Aldıkları ilk nefesten itibaren içlerine işlemiş."

"Madem insanlıktan bu kadar nefret ediyorsun, neden ona yardım ediyorsun?" diye sordu, şişeyi dudaklarına bastırıp küçük bir yudum aldı.

"Çünkü onlara olan umudumu kaybetmedim. Hepsi aşağılık değil. Hepsi acınacak halde değil."

"Azriel tam tersini söylledi."

"Birilerinin hâlâ onlara inanması gerekiyor."

"Böylesine korkunç bir yükü kavramaya bile başlayamıyorum," dedi sessizce.

"Bunu benim için büyük bir zevkten başka bir şey haline getirmeyenler de var." Bir havlu kaparak ellerindeki boya kalıntılarını sildi. "Bırakalım da kurusun. Yarın ikinci katı yapmak için geri geleceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ama istiyorum," dedi, havluyu çenesinden aşağı kaydırmak ve üzerine sürdüğü boyayı silmek için uzandı.

Silene bir kalp atışı kadar bekledi ve tüylerinin diken diken olmasına aldırmadı. "Sarı paltomu nereden biliyorsun? Onu iki, belki de üç kez giymiş olmalıyım."

"Sana yakışmış," dedi ona, çenesinin altını silmek için yaklaşarak. "Sarılar içinde çok güzel görünüyorsun."

Azriel mutfağının ortasında cisimlenerek onu irkiltti ve ayağa kaldırdı. Yıldız yüzünü öfke kaplamış bir halde kardeşine, "Çekil diyarımdan," dedi. "O nehrin orada olmasının bir sebebi var, Gabe. Geçilmemesi için."

Gabriel havluyu bırakıp ayağa kalktı ve Azriel'in omuzlarına bir kol atarak yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu. "Gençken çok daha şirin olurdun."

"Ve sen eskiden biraz daha akıllıydın," dedi kardeşi, Gabriel'in kolunu omzundan atarak. "Yol boyunca ne oldu bilmiyorum."

"Ben kibarca sizin keder ve ıstırap saplantınıza katılmayı reddederken siz kışınıza bir sopa soktunuz."

Silene homurdandı.

"Git buradan," dedi Azriel ona kesin bir ifadeyle ve Silene'ye ihanet dolu bir bakış fırlattı. "Burada yeterince uzun süre kalırsan topraklarıma ne yapacağını çok iyi biliyorsun."

Gabriel ona döndü. "Benimle gel. Tanışmanı istediğim biri var."

Otomatik olarak evet demek için garip bir dürtü duyduğu bu teklifi düşünürken dudağını dişlerinin arasında sıkı. Azriel'e bakarak, "Onunla gidebilir miyim?" diye sordu.

Hayatında gördüğü en şaşırmış haliyle bakıyordu. "Neden bana soruyorsun?"

"Bana izin vermiyorsun. Ya başım derde girerse?"

Azriel bir parmağını şakağına sürttü ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak onun mülkünü terk etmek için döndü.

Gabriel mutfağının ortasında, kendisinden ve aptal kedisinden başka kimsenin adım atmadığı bir evde, ağzı bir karış açık, hayatında tanık olduğu en sıra dışı şeye bakarken, çaydanlık Gabriel'in arkasında çığlık atıp kükredi:

Silene, kanepesinde oturmuş, üzerine uzanmış, bir yandan da ölümsüz, ebedi, hatta belki de sonsuz olduğundan emin olduğu yirmi beş yaşındaki kedisini sevmek için bir tırmalama oyuncağı kullanıyordu

dokunuşuna karşı bağışıklık kazanmıştı. Ve Tommy adındaki kıllı deri ve kırılğan kemik torbasına her türlü övgüyü mırıldanarak mırıldandığında, o anı parçasını kesip tekrar tekrar çalmak için dayanılmaz bir dürtü duydu.

Tommy yavaşça ona doğru yaklaşıp miyavlarken ve muhtemelen daha yakın bir şefkat isterken, kız koltuktan atlayıp geriye doğru yürüdüğünde dikkati geri döndü. "Hayır, hayır, hayır, yaklaşma."

"Tommy," diye seslendi Gabriel ve arkaik kedisini göğsüne çekti, kulaklarının arkasını kaşdı ve bezelye beyinli küçük kafasına bir öpücük kondurdu. "Aptal, yaşlı şey. Biz güzel kızları kovalamayız. Bugünlerde böyle flört etmiyoruz."

"Ona zarar verebilirdim," dedi, sesi kısık ve biraz sarsılmıştı.

"Hayır, Tommy ölümsüz sayılır." Ona elini uzatarak, "Buraya gel," dedi.

Kadının köşeye büzülmesinden nefret ediyordu. "Bunu kaldıramam ve burada durmaktan da memnunum."

Elini tekrar yanına indirdi. "Buraya gel, Silene."

Kadın isteksizce adamın dediğini yaptı ama yine de adamın istediği kadar yaklaşmadı. "Sev onu."

Silene'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapamam. Tabii onu kurban olarak sunmuyorsanız ya da bunun gibi garip bir şey yapmıyorsanız."

Gabriel kahkahalarını tutamadı. "Onun yaşlı kemiklerini Bolluk Tanrısı'na sunsam şeker bile alamayacağıma bahse girerim."

"Kedi seni duyabiliyor," diye fısıldayarak küçümsedi. "Şimdiye kadar bana alışmıştır."

Elini yavaşça kaldırıp Tommy'nin başının hemen üzerine koymadan önce parmaklarını açıp kapatarak sıkı bir yumruk haline getirdi ve havada salladı.

Gabriel Tommy'yi eline doğru kaldırdığında bir çığlık attı. "İşte. Gördün mü? Ölümsüz kedi."

"Nasıl?" diye sordu, Tommy'nin kırışık ve kıllı boynunun altını kaşırken gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

"Ben onu bir ev kedisi olmaya zorlamadan önce bu küçük kemik yığınının kaç kez ölüm dokundu biliyor musun?" Kadın ona dudak büktüğünde, "Onu ben hayatta tutuyorum," diye ekledi.

Eli dondu ve onu yanına çekti. "Bunu çok yapıyor gibisin. Yaşamak istemeyen şeyleri canlı tutuyorsun."

"Tommy canlı olmayı seviyor," dedi ve hayvanı kaldırıp şişman karnına bir düzine öpücük kondurdu. "Sen sevmiyor musun? Sen sadece biraz aptalsın."

"Onun zamanı geldiğinde ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Ne onun ne de benim bu konuda kontrolümüz var. Eğer gitme vakti geldiyse, kimse onu durduramaz. Bir arabanın altına girmediği sürece. Bunu kesinlikle durdurabiliriz."

"Bu kadarı değiştirmek değil mi?"

"Kadere giden pek çok yol var. Her gün bizi birçok yeni yola götüren seçimler yapıyoruz. Yaptığımız her seçimle silinir ve şekillenir, silinir ve yeniden şekillenir. Eğer

Tommy bir arabanın altında kalsaydı, onu kurtarmamı ister miydin?"

Dudakları aralandı. "Evet. Eğer Tommy kurtarılmak istiyorsa."

Gabriel derin bir nefes aldı ve bir bakış attı. "Benden sevdiğim bir şeyi sırf bırakılmak istiyorlar diye bırakmamı istiyorsunuz."

"Seçim yapmak sana düşmez."

"Nasıl olmaz? Eğer onları sevmeme izin veriyorlarsa, neden onları kurtarmama izin vermiyorlar?"

"Peki ya kurtarılmak istemezlerse?"

"Daha önce hiç kurtarılmamışlarsa kurtarılmak istemediklerini nereden bilecekler? Şansımı denemeyi tercih ederim," dedi ve çay fincanlarını almaya giderken Tommy'yi kanepeye indirdi. "Benden nefret etmelerini, beni suçlamalarını, bana vurmalarını ve bana küfretmelerini, bir şey yapabileceğimi ve yapmadığımı bilerek var olmaya devam etmelerine tercih ederim."

Adam onun için masaya bir çay fincanı koyduğunda, "Sanırım artık geri dönmek istiyorum," dedi.

"Sadece çay, Silene. Sadece bir fincan çay iç benimle."

Yavaşça ve çok isteksizce onun yemek masasına oturdu. "Beni neden buraya getirdin?"

"Sadece bir kez, bunu sadece bir kez yapmak istedim." "Neyi yapmak?"

"Birini evime davet et. Onlara bir fincan çay yapın. Tommy ile tanışsınlar."

Masanın diğer tarafına oturmuş olmasına rağmen, ona çok yakındı, şimdi bin yeni

Aralarındaki duvarlar. Gabriel hiç konuşmamış olmayı diledi. Onu yakınında tutmak için sessiz kalmayı.

"Yani sadece sen ve Tommy mi varsınız?" diye sordu, çatı katının açık düzlem alanını inceleyerek.

"Eğer taşınmak istersen başka bir odam var. Benim ama paylaşabiliriz."

Ela gözlerini ona çevirdi ve ilk kez, ona karşı işlediği sessiz suçlara, işlediğini bile bilmediğinden emin olduğu birçok suça duyduğu sürekli kızgınlığın yanında biraz da eğlence vardı. "Burada seninle birlikte kalmasını teklif ettiğin başka kaç kadın var?"

"Bir. Adı Grace'di." Başıyla Tommy'ye doğru işaret etti. "Onun kız arkadaşı. Dört yıldır kardeşimin arazisinde yaşıyor. O zamandan beri burada bir kız olmadı, o yüzden bu kadar heyecanlandı."

Silene dirseğine yaslandı ve parmak eklemlerini ağzına bastırarak gülümsemesini yine ondan gizledi. "Bu arada çay yapma becerilerin berbat. Bir süredir ölü olabilirim ama bu tattığım en kötü çay."

Önce ona, sonra da çaylarına göz kırptı. "Bir insan çay yapmakta nasıl başarısız olabilir?"

"Sütü sıcak suyu dökmeden önce mi yoksa sonra mı döktünüz?"

"Daha önce."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Küfür."

"Sıcak su yaprakları yakar ve tadı acı olur."

"Kesinlikle öyle değil," dedi gülerek ve bu kez bunu ondan saklamadı.

Bunun yanlışlıkla olup olmadığını merak etti. "Bir dahaki sefere, sen yap."

Başını sallamadan önce bir süre alt dudağını dişlerinin arasında gezdirdi.

Ve böylece, onunla bir gün daha geçirmeyi garantilemiş olabilirdi.

Sonunda gerçeği itiraf etme şansını yakalayacağı bir gün daha. İtiraf etmek zorundaydı. Eninde sonunda ortaya çıkacaktı zaten.

Saat 5 yönünde

Başka bir can almak için tekrar Asador'a gönderilmiş olsa da, göreceğini düşündüğü kişiyi görmemişti. Bu sabah ona bıraktığı mektup aksini düşünmesine neden olmuştu. Üzerinde iki basit cümle vardı: *Sarı montunu giy ve şemsiyeni al. Bugün yağmur yağacak.*

Gerçekten de yağmur yağıyordu ve en küçük parçası bile bu uyarı için minnettardı. Yağmurdan sıırıslıklam olmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Elbette, bir ruha Asphodel'e rehberlik etmek için sarı bir yağmurlukla ortaya çıktığı için kendini aptal gibi hissetmişti ama bu onları güldürmüştü.

Tam da hava açmış ve Silene kalıp bu solgun diyarda belki de son kez huzurlu bir gezintiye çıkabileceğini düşünürken, dönüp şemsiyesini ona doğrulttu. "Bu işte çok kötüsün." Bu konu hakkında düşündükçe, onun hiçbir zaman gerçekten

Yıllar boyunca onu takip ettiği ve izlediği her zaman ihtiyatlı davrandı.

Onun kahkahası, akli başında hiç kimsenin korkutucu bulmayacağı nedenlerle kadının irkilmesine neden oldu. Tabii ki fark etti, gülümsemesi tamamen kayboldu. "Gerçekten çok sevimli."

"Neymiş o?"

"Şemsiyeniz. Tabii ki."

Tabii ki. Omuzlarını dikleştirerek, onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde planladığı yürüyüşüne geri döndü. "Bana neden takip edildiğimi hatırlatır mısın?" diye bağırdı omzunun üzerinden, kulağına her türlü uyarıcı kelimeyi fısıldayan ondan uzak durma dürtüsüne rağmen adımlarını yavaşlatarak.

Adam tam önünde belirdi, sarı saçları ıslanmış ve damlıyordu ve kadın durdu, iki denizi ayıran bir kıstak gibi her zaman a r a l a r ı n d a duran boşluğa neredeyse çarpmaktan gözleri büyümüştü. "Bu gece caddenin hemen karşısında bir gösteri var. Bana eşlik edin." Bir oyun mu?

"*Lütfen* mi yoksa?" diye sordu, şemsiyesini aralarından kaldırıp ucunu göğsüne bastırırken yaklaştı ve yağmurluğunun kapüşonunu aşağı doğru itti.

"Hoşuna gidebileceği gibi. Para ödemedi ya da fark edilmeden gizlice girebileceğin son birkaç sefer olabilir," dedi, çalkantılı gözleri aralarındaki şemsiyeye kaydı. "Ya da izlenmeden."

"Bütün bunlar kalbinin iyiliğinden mi geliyor?"

"Yani, bir kalbim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey, kötü olmak için hala bir kalp gerekir. Onsuz daha az kötü olursun."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi, şemsiyeyi yavaşça aşağı itti ve eğilerek ekledi, "Belki onu söküp sana veririm."

"Neden kalbini isteyeyim ki?" diye sordu şemsiyesinin ucunu tekrar göğsüne koyarak.

"Onu yemek için." Yüzünde yılsansı bir gülümseme belirdi ve Silene, tepedeki sokak lambalarının gölgeli ışığı altında bile ne kadar seraphic görüldüğünü tarif edecek yeterli kelimeye sahip değildi. "Bana hep bir ısırık almak istiyormuşsun gibi baktın."

Yavaş yavaş kol ve bacaklarına yayılan soğuğa rağmen orada öylece kalakaldı, ağzından tek kelime çıkmadı, şemsiyesi alçaldı. "Ne oyunu?"

Adam ona cevap vermedi, sadece geri geri gitmeye ve caddeyi geçerek yüksek camların arasına gizlenmiş eski bir binaya doğru ilerlemeye başladı. Ayaklarını hareket etmeye zorlayarak onun peşinden gitti, gözleri adamın geniş sırtına takılmıştı, aralarındaki mesafe onunla alay ediyordu.

"Bana dik dik bakmayı kes."

"Mükemmel bir sırtın var," dedi, sözlerinde alışılmadık bir atlama vardı, "bıçağı saplamak için."

"Benimle flört etme, Silene."

O da daha sert baktı.

"Silene," diye uyardı ve Silene sarsılarak doğruldu, adımlarını hızlandırdı ve su birikintilerinin üzerinden atlayarak onu takip etti

ona. "Peki ya biletler?" diye sordu lobiden tiyatro salonlarına doğru geçerlerken.

Omzunun üzerinden ona bir bakış fırlatarak, "Benim ne olduğumu biliyorsun, Silene," dedi.

Kirpiklerini adama doğru savurarak yağmurluğunu çıkardı. "Kaba, kibirli bir pislik mi?"

"Bunun dışında."

"Kelimenin tam anlamıyla bütün gün burada olabiliriz."

Kıkırdadı, kapının kolunu tutup iterek açtı ve ona içeri girmesini işaret etti. Tam içeri girecekken, elini kapı çerçevesinin diğer tarafına, tam yüzünün önüne koydu ve kulağına eğilerek fısıldadı. "Senden nereye gitmeni isterlerse oraya mı gidiyorsun?"

"Pek sayılmaz." "Ya zarar vermek isteseydim?"

"Bana daha önce yapmadığın daha kötü ne yapabilirsin?" diye sordu.

Yine de oradan ayrılmadı, yüzleri sadece birkaç santim ayırdı. "Tommy seni özlediğini ve tekrar ziyaret etmen gerektiğini söylüyor."

Vücuduna yapışan birkaç soğuk yağmur damlasına ve koridorlardaki soğuk tünel esintisine rağmen Silene kendini son derece sıcak hissediyordu. "Tommy tam bir beyefendi. Ondan bir şeyler öğrenmelisin."

"Sözünü geri al yoksa Tommy için şu andan itibaren pek de iyi bir hayat olmayacak. Ona en ucuz mamayı alacağım ve

tüm oyuncaklarını çıkardı."

Gülmemek için kendini zor tutarken dili yanağına bastırdı. "Seni katlanılabilir bulan tek şeye bunu yapmayacağını düşünüyorum."

Ona sırtarak, "Beni çok fazla düşünüyorsun," dediğinde dilinden alaycılık damlıyordu.

"Sizi temin ederim, hakkınızda hiç de iyi şeyler düşünmüyorum."

"Demek beni düşünüyorsun?" diye sordu ona bir sıra dişini göstererek.

"Sık sık," diye itiraf etti, şemsiyesini kaldırıp gümüş ucunu adamın çenesinin altına dayayarak. "Hepsi de genellikle hafif bir şiddet içeriyor." Ona göz kırptı. "Pew."

"Benimle flört etmen konusunda sana ne demiştim?"

Gözlerini devirdi ve onun kolunun altına girerek tiyatronun geniş alanını büyük bir zevkle inceledi. Daha önce hiç tiyatroya gitmemişti ve tiyatrolar insan dergilerindeki resimler kadar muhteşemdi. Silene'nin kuralları vardı. Onunla takıldığı üç günlük kısa süre içinde birçoğunu çiğnemişti. Bir ölüyü almak için orada olmadığı sürece asla insan mekânlarına adım atmazdı.

Birçoğunun arasında boş kırmızı, kadife bir koltuğu işaret etti ve sonra şemsiyesini ve yağmurluğunu aralarına koyduğunda ondan daha uzağa oturmaya gitti, ona onun ne olduğunu ve kendisinin ne olduğunu hatırlatmak için orada olması gerektiğini hissettiği bir bariyer, düşüncelerinde bulanıklaşmaya başlayan bir şey - eylemlerinde de. Onunla ne işi vardı ki? Hem de bir tiyatroda?

"Erken mi geldik?" diye sordu, parmak uçlarına basarak altlarındaki sıralara göz attı. "Burada sadece sen ve ben varız."

"Çünkü o benim."

Ona göz kırptı. "Yani... tüm tiyatroya mı?"

"Gerçekten de öyle."

"Neden bir tiyatroya var?"

"Her zaman tiyatroya getirmek istediğim bir kız vardı."

Sesinde alaycılık vardı, "Her zaman olduğu gibi, eminim. Yine de bütün bir tiyatroya sahip olmak biraz aşırıya kaçıyor."

Bir elini ıslak saçlarında gezdirerek yüzüne doğru itti ve kıkırdadı, ama eğlence gözlerine tam olarak ulaşmadı ve Silene onun gözlerine hiçbir şeyin tam olarak ulaşmadığını fark etti - gözlerinin tek bir varlık olduğunu, acılarla dolu olduğunu anlamaya başlamıştı. "Etrafında insanların olmasından hoşlanmıyor."

Adamın, uzaktan gördüğü güçlü Tanrı'nın dehşet verici gücünü hatırlatan, tuhaf bir şekilde donuk profilini incelerken midesine hafif, garip bir boşluk hissi yerleşti. "Bu büyük jestin hoşuna gitti mi?"

"Onu hiç getirmedi."

"Nasıl olur?" diye sordu, öğrenme isteğine karşı koyamayarak. "Bir zamanlar yaptığım bir pazarlık vardı. Karşılığında

Ondan vazgeçmek zorundaydım. Ona sahip olabilmem için tek yolu, onun da benim ona sahip olmamı istemesiydi. Onu sakladım.

Beni aramasını, beni istemesini, beni istemesini bekledim. Sonuçta bu karşılıksız bir şeydi."

Silene her zaman yaptığı gibi onun acısına biraz gülme fırsatını kaçırmadı ama bunu yaptığı için ilk kez bir huzursuzluk hissetti. "Kim senin kalbini kırmaya cüret edebilir ki Gabriel?"

"Yaptı. Birçok kez. Hata bende olabilir. Ona sürekli teklif ediyorum ama o kalbimi istemiyor. Ne kırmak, ne gömmek, ne de küçük küçük parçalara ayırmak istiyor. Onu hiç istemiyor." Çenesindeki kaslar gerildi ve yutkundu. "Onu sevmek için kullanamayacağım bir kalple ne yapacağım, Silene?"

İç organları sanki sıkı bir yumruğun içine çekilmiş gibi sıkıştı, hava biraz yoğunlaştı ve yüzlerce yıl sonra yeniden nefes almaya başlayan ciğerlerini boğdu.

Oyuncular sahneye doluşup muhteşem hareketlerle dans ederken, zıplarken, vals yaparken ve şarkı söylerken havaya çiçek yaprakları ve simler saçarken Silene'nin dikkati dağıldı. Tüm kostümlerin ve mücevherlerle süslü dekorların büyüleyici ihtişamı karşısında büyülenmiş bir halde, genişçe gülümseyerek ve hayranlıkla alkışladı - kolları kopacakmış gibi hissedene kadar alkışladı. Ama gösteri uzadıkça, daha çok baktıkça, müziğin sesi yükseldikçe, oyuncuların yüzlerindeki çarpık gülümsemeleri, ellerini kıpkırmızıya boyayan, rengârenk giysilerine benek benek bulaşan şeyleri daha çok fark etti,

tenlerini. Silene'nin elleri son bir kez daha yumuşak bir alkışla birbirine kenetlendi, bunca zamandır orada olduğunu hiç fark etmediği tek bir masanın etrafında dönen tuhaf, sarhoş çılgınlığı fark ettiğinde gülümsemesi yavaşça soldu. Kostümsüz, maskesiz, boyasız ya da resimsiz, parıltısız ya da renksiz, yırtık pırtık bir gecelik giymiş, yüzü bomboştur. Oyunun ilk saati boyunca ne hareket etti ne de gözünü kırptı, fark edilmeden orada öylece oturdu

-Silene'nin gözüne de neredeyse hiç çarpmamıştı. Sahnenin arasında öyle bir anomaliydi ki. Sağlıklı bir kalbin üzerindeki bir tümör gibi çok acı, çok garip bir şekilde göze çarpıyordu. Oyunun tüm canlılığını bozuyordu.

Sonra tiyatronun ışıkları aniden tamamen sönerək onları karanlığa gömdü ve Silene biraz sarsıldı, bir kapının altından ya da bir anahtar deliğinden küçük bir parıltı görebilmek umuduyla etrafını saran uçuşuma baktı.

Karanlık onu pek korkutmuyordu ama içinde yatan şey korkutuyordu. Babası bunu sık sık kendi çıkarları için kullanmıştı. Sanki karanlık günahlarını gizleyecekmiş gibi davranmıştı. Ona ne olduğunu kimse göremezse, sayılmayacaktı. Çığlıkları ve haykırışları uçuşumda boğulacak, sabah gün ışığında ortadan kaybolacaktı. Karanlık kanı daha iyi gizleyebilir ve onun çürük, ince bedenini, onu sattığı kişiler için daha cazip hale getirebilirdi.

"Gabriel?" diye sordu, omurgasında uzun zaman sonra onu titreten bir korku hissederek. Orada, onu ararken

yeniden insan gibi
hissettim. "Ben
buradayım."

Sesi onu tekrar sıcaklığıyla sararken dudaklarından uzun
bir rahatlama nefesi çıktı.

İlerideki sahneden, sanki bir bardak ya da tabak kırılmış
gibi bir çatırtı sesi geldi ve aniden derisinin altında nabız gibi
bir şeyin büyüdüğünü hissederek bekledi. Ama bu olamazdı.
Silene'nin kalbi yoktu. Buna ihtiyacı da yoktu.

Sahneden bir parıltı yayıldı. Mum ışığı parlaklaşmaya
başladı, üzerine tünediği masanın etrafında bir ışık halesi
oluşturdu ve kız yanındaki yalnız sandalyeye oturdu,
dizlerini göğsüne çekti, uzun siyah saçları bir battaniye gibi
etrafına dökülürken gözlerini kırpmadan muma baktı. Onun
dışında herkes gitmişti.

Silene, önündeki görüntü karşısında göğsüne ağır bir his
yerleştiğinde doğruldu. Ona çok tanıdık gelen bir görüntü.
Masa. Sandalye. Mum. Kız. Kan lekeli gece elbisesi.

Kendisine yaşatılan dehşet sona erdikten sonra titrek bir
alevin önünde öylece oturduğu, kabusları dışında her şeyin
uykuya daldığı gecenin karanlığında ışığa her bir sırrını itiraf
ettiği zamanlar olmuştu. Aynı ışık sonunda onunla
konuşmaya başlamış ve ona daha önce hiçbir şeyin
vermediği rahatlığı getirmişti.

Alev titredi, daha da parlaklaştı, titremesi durana kadar
kıza ışık ve sıcaklık yağdırdı.

"Teşekkür ederim," diye teklif etti.

"Belki de sana teşekkür etmeliyim," diye konuştu mum, "beni çağırdığın, yaktığın ve yanmama izin verdiğin için."

"Ama ziyan olacaksın, eriyip yanacaksın." "Bir mum için muzaffer bir son."

Kız bir gülümseme gösterdi ve bu gülümseme ona kendi gülümsemesini hatırlattığında Silene'nin kalbi sıkıca kavradı. Gülümsemeden çok yara izine benzeyen bir gülümsemeydi bu. "Ben de muzaffer bir son istiyorum."

Bu sözler üzerine Silene'nin gözlerinden tek bir damla yaş süzüldü.

Tanıdık kelimeler. Daha önce duyduğu kelimeler.

"Önce sen yanmalısın," dedi mum. "Öyle güzel bir ışık ve sıcaklık vereceksin ki. Hiç kimse bunu hak etmeyecek olsa da, hiç kimse senden bunu kazanamaz. Bir mucize gibi parlayacaksın."

"Beni aydınlatacak kimse yok," diye iç geçirdi kız. "Hiçbir şey ve hiç kimse. Ağabeyime izin versem, ellerini yakarım diye korkuyorum. Babama izin verirsem, beni boğar."

Silen'in boğazından boğuk bir hıçkırık koptu ve ağlamasını bastırmak için bir elini ağzına götürdü. Başı yavaşça Gabriel'e dönerken kelimeleri sadece kırık hecelerden oluşuyordu. "Bu da ne böyle?"

"Bir oyun," diye cevap verdi, sesi çakıl taşına benziyordu. Mum alevi "Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Kız da "Çünkü ben mutsuz bir insanım" diye cevap vermiş.

Silene neredeyse cebindeki saatin tik taklarının durduğunu ve zamanın yavaş yavaş donduğunu, havanın geçmişin bir

tonuyla renklenmiş tuhaf bir renge dönüştüğünü
duyabiliyordu.

aynı kelimeleri konuşan garip bir muma geri söyledi. Zihninin yalnızlığını, umutsuzluğunu yatıştırmak için çağırıldığını düşündüğü bir tür serap.

Dikkati Gabriel'e yöneldi ve neredeyse fırtınalı, mavi bir suyun derinlikleriyle dolu boş gözlerle önündeki oyunu izleyen Gabriel'in taşlaşmış yüzüne baktı. Silene onun da tıpkı kendisi gibi boğulmakta olduğuna neredeyse yemin edebilirdi. Hiç kimse onun gözlerinin içine gömüldüğü kayıp derinliklerinden sağ çıkamazdı.

"Yapılacak tuhaf bir şey," dedi ona bakmadan, "mumlarla konuşmak. Bunu çok yaptın. Her gece. Sana en çok yaklaşmama izin verdiğin zamandı."

Anılar zihnine hücum etti ve o zamanlar kendisiyle konuşan sesi hatırladığında omurgasından aşağı ürperti yayıldı. O sesin tanıdıklığı. Sıcaklığını.

Hayır.

Hayır.

Onun en savunmasız anlarını, kalbini onu dinleyecek tek şeye açtığı zamanları bilemezdi. Bu onun hayal gücüydü. Mum ışığı sadece zihninin çaresizlikten uydurduğu bir şeydi. Gerçek olamazdı.

"Nasıl?" diye sordu, sesi kırılarak.

"Sen aradın. Ve sonunda seni duyabildim. Çok uzun zaman sonra, Silene. O kadar uzun süre duyabilmeyi diledikten sonra."

Kendini açıkta hissetti. Derisi bile soyulmuştu, kendisini hiç görmemesini dilediği tek Tanrı'nın önünde kemikleri çıplaktı

Hayata duyduğu kin yüzünden isteyecek yardım bulamadığı için çaresizlik.

"Ben seni çağırmadım." O anlarda neyi aradığını bilmiyordu, biraz olsun sıcak gelen tüm anılar, zihninde kötü huylu bir tümör gibi büyümeye devam eden korkunç olanlara yer açmak için neredeyse hafızasından silinip gitmişti. Ama bu onun için değildi. Onu istemediğinden emindi. O kurtuluğu istemişti. Ve Silene'nin hayalini kurduğunu hatırladığı tek kurtuluğu, nazik bir ölüm olmuştı.

"Kardeşim yaşayanları duyamaz, Silene. Sadece ben duyabilirim." "Cevap vermemeliydin. Seni istemedim."

"Biliyorum. Biliyordum."

"Eğlenceli miydi?" diye sordu, sesi titreyerek. "Babamın ellerinde nasıl yara bere içinde kaldığımı duymak eğlenceli miydi? Beni, ona bir sonraki uyuşturucusu için yeterli parayı veren herkese satacağını söylediğimde güldün mü? Çocukluk yatağımda tecavüze uğradıktan sonra bacaklarımla arasındaki kanı ilk kez yıkamak zorunda kaldığımı itiraf ettiğimde eğlendiniz mi? O yataktan hiç çıkamadım çünkü beni uyanacak kadar bile beslemiyordu. Ya da bazen hiç vermiyordu ki buna merhamet diyebilsin ve ben de bilincimi kaybetmiş olayım ve bana yapacaklarını hissetmeyeyim."

Gözleri kapandı ve derin bir nefes aldı, vücuduna bir titreme yayıldı. Tüm yeryüzü onunla birlikte sallandı, sandalyeler ve perdeler takırdadı, tavan ve avizeler

kırılıyor ve milyonlarca kristal parçası halinde yere düşüyor.

Çarpma sesleri onu irkilttiğinde kolları vücuduna dolandı. "Bana bak!" diye bağırdı, adam ona baktığında boğazı bir çığlıkla şişti - adam ona öyle bir ıstırapla, gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken öyle yakıcı bir acıyla baktığında.

"Seni ilk bulduğum andan beri kafamı çevirip baktığım tek bir an bile olmadı."

Başını iki yana salladı. "Canımı yaktın!" diye hıçkırdı, sonunda tıpkı yapmaktan kaçındığı gibi onun önünde yıkıldı. "Ciğerlerimdeki her lanet nefesi zorladın. Varlığımın amacı neydi? Sadece acı çekmek için mi oradaydım?"

Yüzünden bir gümüş gözyaşı daha süzüldü ve gözlerini kaçırma sırası ona geldi.

İkisi de karanlık sessizlikte öylece oturdular. Sonunda yeryüzünün titremesi de durdu.

"Af dilemeniz gerekmez mi?" diye sorduğunda sesi boş ve boğuktu. İnsan en azından af diler."

"Beni affetmeni istemiyorum, Silene."

Uzun bir nefes verirken dudakları titredi. "Asla yapmayacağım."

"Güzel. Bu çok iyi."

Silene'nin eli alnına bastırdı ve başını salladı. "Bu neden hiç de iyi hissettirmedi? Bunu sana uzun zamandır söylemek istiyordum," diye itiraf etti.

gözleri. "Keşke sana sadece vurabilseydim." Yanındaki koltukta duran boş su şişesine uzanarak ona doğru fırlattı ve kafasına isabet ettirdi.

Ona göz kırptı.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, dudakları birbirine sıkıca yapışmıştı. Elinin içine doğru homurdanıp kıkırdamadan önce bunu on saniye boyunca içinde tuttu; gözyaşlarıyla lekelenmiş kahkahası, adam şaşkın şaşkın ona baktıkça daha da büyüdü.

Vücudu, kahkaha ve ağlama karışımı kontrol edilemeyen titremeden biraz sakinleştiğinde, "Seni istemediğimi bildiğin halde neden oradaydın?" diye sordu.

"İlk başta, beklersem senin için daha önemli olmaya başlayabileceğimi umdum. Ama sonunda sen de benim için daha önemli oldun." Silene onun itirafı karşısında donup kalmış, gözlerini kaçıramamıştı. O bir hiçti. Bir taş ondan daha önemliydi. Bir taş ondan daha fazlasına satılabilirdi. O. Vardı. Olmuş. Hiçbir şey. "Neden?"

"Seni ilk gördüğüm gün." Gözleri kutuplaşmış bir mıknatıs gibi onunkileri buldu, ama öyle derinliklerde boğulmuşlardı ki tamamen siyah görünüyorlardı. "O gün senin sayende kendim hakkında daha önce hiç bilmediğim kadar çok şey öğrendim. Ne yapmıştım ben? Seni nasıl unutabildim? Seni o ellere nasıl bırakabildim?"

Tek bir damla gözyaşını sildi. "Beni hatırlamadığını söylemiştin."

"Sahip olduğum tek şey kırıntılar. *Kaderin* bana inat olsun diye verdiği parçalar. Tek gördüğüm senin incindiğindi. Sonra yok oldun

Bir serap gibi bir girip bir çıkıyordun gözümün önünden. Senin dünyanı kaç kez tararsam tarayayım, seni bulamıyordum. Sen beni içeri almadığın sürece. Ve o anlar kısaydı, çok kısaydı, Silene. Yine de yeterliydi."

"Yeter... ne için?"

Başını biraz eğerek başka tarafa baktı. "Bir şeyleri yoktan var edişini izlerdim." Sanki güzel bir anısını hatırlıyormuş gibi boğuk bir kahkaha attı. "Her şeyi, her şeyi yoktan var edebilirdin. Bir şeylere benim verebileceğimden daha fazla hayat verirdiniz. Sadece onlara dokunarak. Muhteşemdin. Gördüğüm en nadide şeydin," dedi ve kadının zihninin temelleri ürperdi. "Sen ve kardeşin, ikinizin de umudu yoktu, ikiniz de acı çekiyordunuz, ama bir şekilde ona cesaret verebiliyor ve hayal kurmasını sağlayabiliyordunuz. Onlar olmasaydı o madenlerden asla geri dönemezdi. Onu orada hayatta tutan tek şey buydu, bunu biliyor musun? Ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun Silene?"

Sessizce hıçkırırken gözleri kapandı. Küçük kardeşini özlemişti. Onu çok özlemişti.

"İstedim ki," diye devam etti, "sana geri vermek istedim. Verdiğin her şeyi. Ama sen bana izin vermedin. Kardeşine de izin vermedin."

Silene biliyordu. Bir noktada kurtarılmak istememişti. Onu aramanın bir anlamı olmadığını düşünmüştü ve ondan nefret etmek bir teselli olmuştu - planladığı sonu haklı çıkarmanın bir yolu. "O kadar uzun zamandır birini istiyordum ki

Silene sonunda gerçeklerden arınmış bir şekilde, "Sulanacak en mükemmel kişi sendin," dedi. "Sulanacak en mükemmel kişi sendin. Her şey için." Gözleri kapandı ve midesine yerleşip içini paralayana kadar o cam kırıkları yumağını boğazından aşığı yuttu. "Bazen neden babamı suçlayacak gücü kendimde bulamadığımı, onun yerine neden onu öldürmeyi denemediğimi, neden onu haklı çıkarmaya devam ettiğimi merak ediyorum."

"ünkü senden bir şey çaldı. Tekrar bulmana yardım etmem gereken bir şeyi."

"Ne?"

"Umut."

"Umut istediğimi sanmıyorum. Sadece ona sahip olmasına izin vermek daha kolay geldi. Kardeşim," dedi, onunla ilgili hala tüm gücüyle sarıldığı birkaç mutlu anıya gülümseyerek, bunların geri kalanlar tarafından boğulmasına izin vermeyi reddederek. "Benim tatlı kardeşim bir hayalperestti. Hayalleri ona kırık kemikler ve çürükler verirdi. Ben asla onun kadar cesur olamadım. Bu yüzden sonunda korkak olmayı seçtim."

"Sen bir korkak değildin, Silene."

"Yapma," diye boğuldu. "Bana yaptığının korkaklıktan başka bir şey olmadığını söylemeyin."

Adam sadece ona baktı ve kadın onun yüksek sesle söylemediğı her kelimeyi çoktan duymuştu.

Başını iki yana salladı. "Bunu da yapma. Bana umudumu geri verme. Bunu istemiyorum."

"Sana her şeyi vermek istiyorum, Silene. Sana her şeyi vermeme izin ver."

"Neden?"

"Sizi insanlarla dolu bir tiyatroya götürmek ve onlardan korkmamanızı sağlamak istiyorum."

Silene bir an donup kaldı ve adamın sözlerinin üzerine çökmesine izin verdi. "O kız ben miyim?" diye sorduğu zamanki kadar hiç korkmamıştı.

"ylesin."

Asador'un karanlık sokaklarında, yükselen menekşe rengi şafakla birlikte sakinleşmeye başlayan, dumanla lekelenmiş ve yüksek binalar tarafından korunan, uzun boylu gölgesi onu dne dne takip ediyor, ona anlamaya bile başlayamayacağı bir rahatlık sunuyordu - uzun zamandan beri, o farkına bile varmadan sunduğu bir rahatlık.

Ceketini tekrar soğuk omuzlarına attı ve su birikintilerinin üzerinden atlarken yüzüne çarpan soğuk rüzgârla yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. O da rüzgârı hissetmeyi özlemişti. Silene bu kadar sıradan bir şeyi zleyebileceğini fark etmemişti. Geçmiş yaşamında rüzgâra ne zaman saygı duyduğunu merak etti. Daha önce onun için bu kadar önemli miydi? Neden... neden kalbini bu kadar çok... bu kadar çok... arzuyla dolduruyordu ki... onunla dans etmek, parmaklarını onun soğuk tellerinde gezdirmek, onu

Saçlarını dalgalandırmak, gözlerini kapatmak ve arkalarındaki karanlığa güvenmek.

"Artık beni takip etmeyi bırakabilirsin," dedi rüzgâra doğru, sözlerini arkasındaki Tanrı'ya taşımasını umarak.

"Seni tekrar istiyorum. Sana başka bir gün sahip olmama izin ver."

Silene kalbinin hızla çarpmaya başlamasından hoşlanmamıştı. Korku mu yoksa heyecan mı, bilmiyordu. İkisi arasındaki farkı tam olarak hatırlayamayacak kadar uzun süredir ölüydü. "Yalvar," dedi ona doğru dönerek. "Dizlerinin üzerine çök ve bunun için yalvar. Belki bunu dikkate alırım."

Beklediği öfke ve reddetme yerine, Tanrı ellerini ceplerinden çıkarıp önünde diz çökerken gülümsemesini engellemeye çalışıyordu.

Silene'nin gözleri irileşti ve sanki biri onu görüp yaptığı şey için, bir Tanrı'yı dize getirdiği için ömür boyu cezaya çarptıracakmış gibi etrafına bakındı.

"Başka bir isteğin var mı, benim büyük talihsizliğim, benim güzel ölümüm?" diye sordu, sırtışını artık saklamıyordu. "Yoksa seni başka bir gün için alabilir miyim?"

Tanrısal aklını kaybetmişti. Ve o da sesini, belki de aklını kaybetmişti, ayaklarının dibindeki Tanrı'ya hayretle bakıyordu, ona daha önce hiç bakılmamış gibi bakıyordu.

Birkaç adım geri çekildi, aralarına tekrar mesafe koydu ve kalbinin yıllardır olduğu gibi sessiz ve soğuk kalması için dua etti. Silene, eğer

Varlığının onun varlığında çözümlmesinden tamamen nefret ediyordu. Ve bu onu dehşete düşürüyordu. "Talep reddedildi. Artık ayağa kalkabilirsiniz."

Ona bakarken dişlerini alt dudağına geçirdi. "Burayı oldukça sevdim. İnsanların dua etmek için neden diz çöktüklerini anlamaya başladım. Bazı şeyler buradan bakınca gerçekten de görülmeye değer görünüyor."

Göğsü, alabileceğini bilmediği nefeslerle, ölümden alamaması gereken nefeslerle hızla yükseldi, ama bir şekilde ona yakın olduğunda nefes alabiliyordu. Onun varlığında kendisinin de acı çekebileceğini hatırlayana kadar bu hissin tadını çıkarmak istedi.

Söyleyecek söz bulamayınca dönüp onu orada bırakmaya karar verdi.

"Seni ben mi alacağım yoksa yarın bana mı geliyorsun?" diye bağırdı arkasından.

"İkisi de değil," diye cevap verdi omzunun üzerinden. "Bu çok yorucu oldu."

"İnkâr et beni, mahvoluşum," diye seslendi Lethe'nin üzerinden tekneye adım atarken. "Bu yalvarmayı daha da zevkli hale getiriyor."

"Senin, ne bileyim, tanrısal benliğinin yapması gereken şeyle meşgul olman gerekmiyor mu?" diye bağırdı.

Asphodel'e girerken sözleri dünyalar arasındaki perdeden süzüldü: "Seninle meşgul olmak istiyorum."

Evine giden tepeye kadar tepindi, kendi kendine bir sürü uyarı mırıldandı, neredeyse bir yere çarpıyordu

Azriel'e karşı kapısının eşiğinde. "Burada ne yapıyorsun?"

"Geç kaldın."

"Bir...tiyatroya gittim," dedi ve her zaman yaptığı gibi onu içeri davet ederek çaydanlığı ocağı koydu.

Yemek masasına otururken kara kaşlarını kaldırdı, kardeşinin yaptığı gibi boşluğu tam olarak doldurmuyordu.

"Tiyatroya gittin. Nasıldı peki?"

"Beni tanıyor," dedi bir çay fincanı ve tabağı çekerek.

"Önceden beri."

"Kim biliyor?"

"Gabriel."

"Hm," diye mırıldandı çayını

yudumlarırken. Silene'nin dudakları

aralandı. "Biliyor muydun?" "Sana ne

kadarını anlattı?"

"Bana ne kadarını anlatmalı?"

"Hiçbirini. Anlatmaması için onu

uyardım."

Ağız açık kaldı. "Onu uyardın mı? Onu neden uyarasın ki?"

"İkiniz için de en iyisi olan şeyi geride bırakmak.

geride bırakmak istedim."

"Onu uzak mı tuttunuz?"

"Sana yakınlaşmasını istedin mi?"

Silene sonraki birkaç sabah ve gece boyunca bu soru üzerinde defalarca düşünmüş olabilir.

Saat Altı

O GECE, gerçeği öğrendiğinden beri pek çok gece yaptığı gibi, makyaj masasının üzerine oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, saatlerce mum ışığının titreşimine bakmıştı, ta ki tüm balmumu eriyip su birikintilerine dönüşene, fitil tamamen yanana kadar. Sonra bir tane daha yaktı, bir tane daha, alevlerin titremesini izledi, ta ki öylece uyuyakalana kadar, sandalyede, başı dizlerinin üstünde, masasının üzerinde üst üste yığılmış mektuplara bakarak.

Şöyle başladılar: *Beni şimdiden özledin mi?*

Ertesi gün. Odandan çıkman gerekecek. Zambakların suya ihtiyacı var gibi görünüyor.

Ve bir sonraki. *Zambaklarını suladım, seni zalim Azrail.*

Ve bir sonraki. *Beni özlemiş olmalısın. Kesinlikle beni özölüyorsun.*

Sonra tekrar, bir sonraki. *Seni görmeme izin ver. Tamam, bırak Tommy seni görsün.*

Ve bir tane daha. *O lanet evden çık ve bana dik dik bak, bana bağır, dışarı çık ve bana taş at ve benim hakkımda nefret ettiğin her şeyi söyle, sadece dışarı çık. Lütfen. İstersen Tommy'ye de bir şeyler atmana izin verebilirim. Not: Zambakların biraz üzgün görünüyor. Saplarının böyle eğik olması mı gerekiyor?*

Gözleri alevin sükûnetiyle kapanmaya başladı, ona gönderdiği son mektuptan ve son birkaç gündür bahçesinin dışında zambaklarını aşırı sulayan korkunç Tanrı'ya attığı bakışlardan dolayı yüzüne sarhoş bir gülümseme yerleşmişti. Mum ışığının zayıflığından mı, son zamanlarda hissettiği yorgunluktan mı yoksa son mektubun üzerindeki aptalca kelimelerden mi sarhoş olduğunu bilmiyordu: *Zambaklarınızı fazla sulamış olabilirim. Biraz tuhaf görünüyorlar.*

"Git yatağına uzan artık, Silene. Sonsuza kadar böyle uyuyamazsın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve aleve bakarak eğilip fısıldadı: "Konuşmadın, sen bir mumsun."

"Hayır," dedi aynı ses, şimdi arkasından. "Ama ben yaptım."

Gabriel'e doğru o kadar hızlı döndü ki neredeyse sandalyesinden düşecekti ve başı döndü. Gabriel onu yakalamak istercesine öne doğru bir adım attı, elleri sadece birkaç santim ötede donup kaldı.

Geri çekilmeden önce parmakları sıkı yumruklar halinde kıvrıldı ve yanına döndü.

"Neden buradasın?" diye sordu, eli içgüdüsel olarak boğazına gitti, eşarbın orada olduğundan, yarasını sakladığından emin olmak için - zaten bildiği bir yara izi.

"Düşünmeden edemediğim bir şey var," dedi, odasının etrafında dönerken ve çömlekçiliğin bir özlem olduğu zamanlarda tahtadan oyduğu bir grup küçük bibloyu incelemek için durdu. Beş yüz yıl uzun bir süreydi. İnsanın çok fazla hobisi olamazdı. Ya da yeterince oyma heykelcik yapamazdı, bu yüzden her yerde... bir sürü... vardı, neredeyse sinir bozucu bir şekilde parıltılı benekler gibi. O bir istifçiydi, ne olmuş yani?

"Ne gibi?" diye sordu, o dikkat etmezken pijamalarının yamulmadığından emin olmak için kendine baktı.

"Sen," diye itiraf etti, makyaj masasına yaslanmıştı, tam orada, ondan bir adım bile uzakta değildi. "Ve seni görmeme izin vermemen de hiç yardımcı olmuyor."

Yıldızlara, soğuk cesedinin kızarmamasını umuyordu çünkü kızarabilirdi... kızarırdı. "Evime bu şekilde giremezsin."

Pencereye doğru ilerledi, parmaklarını kadının yaptığı perdelerin üzerinde gezdirdi, süsleri parmaklarının arasına sıkıştırdı ve nedense gülümsedi. "Kapı açıktı."

"Kapı her zaman açık." Evine kimse gelmedi.

"Belki de kapatmaya başlamalısın," dedi ve bakır telden yaptığı bir demet gülle dolu vazoya uzanarak bir tanesini aldı ve dokunuşuyla asla solmayacak ikinci tür çiçeğe şekil vermek için harcanan ayrıntılı çalışmayı inceledi. "Dokunduğun her şey nasıl bu kadar mükemmel oluyor? Bahçe, ev, giysiler, duvarlardaki küçük resimler, bunlar," dedi ve bir heykelciği alıp garip bir huşu içinde odasının geri kalanına baktı. "Buradaki her şey."

Biraz telaşlı bir kahkaha attı ve gözlerini ondan kaçırarak aynaya baktı ve yanaklarındaki alışılmadık kızarıklığı inceledi. "Mükemmel değiller."

"Bir gün," diye başladı, sesi durgunlaşmıştı, "evinin hemen dışındaki bir ağaç kütüğüne oturmuş, elinde neredeyse parçalanmış bir pantolon ve iplik geçirilmiş bir iğne tutarken seni izledim. Bu kadar önemsiz bir şey yaparken ne kadar mutlu görüldüğün dikkatimi dağıtmasaydı, onları nasıl yepyeni gösterdiğinin sırrını öğrenebilirdim."

İç organları bir yumruk gibi sıkıştı. "Onlar ağabeyimin," dedi gülümseyerek, az önce canlandırdığı hatıra gözlerini yaşartırken. "Madenlerde onları hep yırtar atardı. Onları nasıl tamir ettiğimi göstermek için eve gelmesini bekleyemezdim. Bana cadı derdi ve farkında olmadığı bir büyüye sahip olduğumu itiraf edene kadar beni oradan oraya sürüklerdi."

"O gün neden dışarıdaydın? Evinden zar zor çıktın ve kış mevsimiydi. Neden soğukta oturdun?"

Birdenbire bir boşluk duygusuna kapıldığını hissetti. "Kaçmak daha kolaydı," diye mırıldandı. "Babam evdeydi. Yeterince sarhoş değildi. Nedense en büyük kötülüğü hep ayıkken gelirdi. Bana karşı en nazik olduğu zamanlar hep sarhoş olduğu zamanlardı."

Rüzgâr pencere camlarını öyle bir geriye savurdu ki camlar duvara çarparak kırıldı ve Asphodel ciyaklayarak oturduğu yerden sıçradı. Asphodel'de hava durumu diye bir kavram yoktu. Yağmur ya da rüzgâr, hatta güneş diye bir şey bile yoktu.

Eli irkilerek göğsüne gitti ve kalbinin göğüs kemiğine çarptığını hissedince daha da irkildi. "Lütfen şimdi git," diye yalvardı, oturduğu yerde geri çekilmeye başladı. Silene onun varlığının kendisine ya da Asphodel'e daha başka nelere yol açacağını bilmek istemiyordu.

"Sabah görüşürüz," dedi adam, tam önünde durarak ve kadın, bir sürü gölgenin oyduğu, gölgelerin altında birdenbire çok ciddi ve dehşet verici olan yüzüne bakarken kekeleyerek bir nefes çekti.

"Neden bilmeliyim? Bilmem gereken başka yalanlar ve sırlar var mı?"

"Hiçbiri yalan ya da sır değildi. Sadece hiç sormadın. Sana yaklaşmama bile izin vermedin. Benden kaçtığın birçok yolu sayamıyorum bile."

"Çok sinir bozucu bir yaratıksın."

Adam gülümsedi ve bu gülümseme kadının etrafında oluşan buzları yeniden eritti. "Yarın beni göreceğini söyle."

"Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum."

O gülümseme yavaş yavaş azalmaya başladı. "Sana nasıl hissettiriyorum?" Şimdiye kadarki en değersiz haliydi. İnsan.

Ve bu en kötü kısmı bile değildi. "Lütfen git buradan," dedi ve aynaya dönüp saçındaki bigudileri çıkarmaya başladı. Asıl korkutucu olan, Silene'nin bundan hoşlanmış olabileceğiydi.

Hissetmeye başladığı çok küçük şeyler. Gerçekten hiç düşünmediği şeyler. Vücudunun verdiği her küçük tepki birdenbire artmıştı. Ve farklı bir şekilde nefes alıyordu. daha önce hiç nefes almamış.

"Neden benimle konuşmuyorsun, Silene?"

Adını söyleyiş biçimi, dudaklarından çıkan her bir harf, içine çektiği havayı büyülüyor, neredeyse onu titretiyordu. "Bunu her yaptığımda sana bakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum," diye yalan söyledi.

Ona doğru yaklaştı ve ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çöktüğünde neredeyse onu sandalyesinden düşürecekti. "Şimdi konuş benimle."

Yıldızların hınzır bir mizah anlayışı vardı, çok hınzırca bir zalimlik. Nasıl... neden onu böyle baştan çıkarıyorlardı? Silene onun niyetine güvenmek istemiyordu, hayattayken bile onun niyetine asla güvenmemişti. Ama güvenmemek için kendini zor tutuyordu. Belki de bir yanı onlara güvenmek istiyordu. Belki sadece bu seferlik. Sadece bu seferlik denemek istiyordu... nasıl hissettirdiğini, hayatta olmanın nasıl hissettirdiğini denemek istiyordu. Ne olacaktı

Yanlış mı? O zaten ölmüştü. Tam olarak bilmek için en iyi şansı buydu.

Makyaj masasının üzerindeki küçük rafa uzanarak, üzerine bir şeyler karaladığı, yaklaşık bin kez katlayıp açtığı ve tam da bu anı düşündüğü bir kâğıt parçasını çıkardı.

Mektubu alıp açarken kaşlarını kaldırdı ve kaşlarını birleştirerek küçük içeriğini okudu. "Nedir bu?"

"Taleplerim. Benim zamanım için."

"Benimle pazarlık mı yapıyorsun Silene?" diye sormadan önce başını biraz eğdi ve gülümsemesini engellemeye çalışır gibi bir hali vardı.

"Hayır, benimle pazarlık *ediyorsun*, Gabriel." Ayağa kalktı, şimdi onun üzerinde yükseliyordu. "Onları kabul ediyor musun?"

Gözleri kapandı ve başı öne düştü, karnına yaslanmasına bir santim bile kalmamıştı. "İstiyorum," dedi, nefesi gece gömleği ile pantolonu arasındaki incecik şeride değiyordu.

Silene bacaklarının zayıfladığını, lale sapları gibi yumuşadığını ve onun yakınlığı karşısında neredeyse büküldüğünü hissetti. "Ben giyinirken aşağıda bekleyebilirsin. Ayrıca hemen kalk, dizlerin değerli halımda iz bırakacak."

Söyleneni yaptı, şimdi yine onun üzerinde yükseliyordu, ona hiç olmadığı kadar yakındı, yüzleri o kadar yakındı ki dudaklarını onun çenesine bastırmak için ayak parmaklarının üzerinde yükselmesi gerekiyordu. Bu düşünce onu bir kova soğuk sudan daha hızlı uyandırdı ve biraz uzaklaşmak için sendeleyerek geri çekilmesine neden oldu.

"Burada bir sandalye var," dedi ve ellerini sandalyeye ve makyaj masasına dayayarak onu kollarının arasına hapsetti.

Bir sa fırçası aldı ve diğ er ucunu göğsüne bastırarak onu geriye doğru itti. "Dışarı, Gabriel."

Kapıya doğru geri geri yürürken ikisinin arasına baktı. "Silaha başvurmak. Çok adaletsizsin, benim güzel harabem."

Silene'nin ciğ erlerine sinirli nefesler girdi. "Bana  yle deme."

"Nasıl istersen, benim güzel lanetlim."

Isı boynuna tırmandı ve kendisine yaptıklarının farkına varmamasını umarak bir elini boynunun üzerine koydu. "O da değil."

Tam yatak odasının kapısının eşiğinde durdu, kollarını yukarı uzattı ve iki elini kapı çerçevesinin üstüne dayayarak Silene'ye ne kadar iri bir adam olduğunu hatırlattı. "Beni özlediğini söyle."

"Seni  zlemedim."

"Sana gelmemi umduğunu söyle bana."

"Gelmedim," diye yalan söylemiş olabilir.

"Benden yine nefret etmediğini söyle."

"Sanırım bu konudaki fikrimi değiştirmeye başlıyorum."

"O zaman bana bildiğini söyle," dedi, gözleri onun ağızına kayd , irislerinin mavisi, ince bir safir halka olarak kalana kadar koyu renkli gözbebekleri tarafından tamamen işgal edildi. "Sanırım s a n a söylemeliyim," diye nefes aldı, göğsü hızla inip kalkıyordu, "beni aramanı umuyordum. Bekledim. Bekledim."

Bekleyecektim ama içimden bir ses beni hiç aramayacağını söyledi. Bana karşı istediğin kadar acımasız ol, sana bu hakkı verdim. Ama bu zavallı çiçekleri bir damla su içmeden solmaya terk etmek için sana ne zalimlik yaptın?"

"Sadece iki ya da üç günde bir sulanıyorlar. Burada, Asphodel'de daha da az çünkü hiç güneşimiz yok."

Dudakları aralandı ve yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Çiçeklerini öldürmüş olabilirim."

"Biliyorum."

Gabriel onun itirafı karşısında biraz afallamış görünüyordu. "Beni durdurmalıydın."

"Çok komikti."

"Demek beni izliyordun."

Eğlencesini bastırarak, "Dışarı, Gabriel," dedi.

Merdivenlerden geri geri inerken gözleri parlıyordu, sırtıyordu ve neredeyse takılıp düşüyordu çünkü dikkatinin her zerresinin onun üzerinde olduğundan emindi. "Beni izliyordun."

"Bahçemdeydin. İzinsiz giriyordun."

"Ve sen de beni izliyordun."

Dükkânın vitrinine baktı, ağzı hayranlıkla açıldı, iki elini cam bariyere dayamış, gözleri neredeyse heyecandan yaşıyordu.

Mankenlerin üzerindeki beyaz elbiselerdeki detayları parmakla inceleyin.

Gabriel onun yanına geldi. Onun gelinliklere hayran hayran bakmasını sessizce izlerken, kendisini bir gelinlik mağazasına götürmesi yönündeki ilk talebine itaat ederek -bir daha asla insan alanlarına adım atmama kuralını çiğneyerek- üzerindeki sorgulayıcı bakışlarının sıcak bir balmumu gibi üzerine damladığını hissedebiliyordu.

Şansına, adam talepleri için herhangi bir açıklama istememiş, sadece tasmalı bir köpek yavrusu gibi onu takip etmişti.

İçeri girdiklerinde mağaza garip bir şekilde boştu ve kadın ona döndü. "Burada kimse yok."

Muhtemelen misafirler için yapılmış geniş bir kanepenin yanına oturdu, kollarını arkalığa iyice yaydı. "Bazılarını dene."

Gözlerini kırıştırdı, telaşlanmıştı. "Sadece görmek istedim." "Dükkan bugünlük bizim. Biraz dene ve bana göster. Görmek istiyorum."

Silene'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Duvarlar boyunca asılı ipek, dantel ve her türden elbiseyle dolu uzun sıraları gözden geçirdi, sadece birkaçını çıkarıp koluna asmak için durdu.

Daha önce hiç bu kadar hızlı soyunmamıştı, ilk elbiseye hızla adım atarken kıyafetleri soyunma odasının her tarafına saçıldı, fermuarının çekilmesi gerektiğini fark ettiğinde küfretti.

Soyunma odasından başını uzatıp onun bakışlarıyla karşılaştı ve içini çekti. "Yardıma ihtiyacım var."

Kocaman bir sırtıyla ayağa kalktı ve tam arkasına geçti, saçlarını nazikçe bir tarafa itti, fermuara uzanıp yavaşça yukarı çekerken ona dokunmamaya dikkat etti.

Gözleri onunkilerle buluşmak üzere havalandığında ve sonra vücudunda gezindiğinde, önündeki aynadaki yansımasından başka bir yere bakamadı. Başka tarafa bakmak, sanki onun için yapılmış gibi üzerine oturan elbiseye bakmak istedi. Ne kadar denerse denesin, gözlerini kaçıramadı, adamın mavi gözlerinin onu görünce eriyip gitmesinden büyülenmişti.

"Neden gelinlik?" diye sordu, parmakları kızın uzun saçlarının uçlarını kavrayıp kıvrılırken, bu his kızın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Her zaman bir gelin olmak istemişimdir," dedi korsajındaki boncukların izini sürerek. "Babam çok içtiğinde, gizlice köyümüzdeki tapınağın yanındaki büyük meşenin arkasına saklanır, çan sesleri eşliğinde gelinlerin uzun koridorda yürüyüşünü izlerdim. Bundan daha güzel bir şey görmemişim, tamamen bir rüyadan çıkmış gibiydi. Küçükken okuduğum periler gibi."

"Evlenmek mi istiyordun?"

Acı kıkırdaması boş salonu doldurdu ve eski hayatının anıları geri döndüğünde onu takip etmekle tehdit eden hıçkırığı bastırmak için titrek bir elini ağzına bastırdı. "Kim benimle evlenmek isterdi ki? Adım daha fazla şeyle lekelendi

yoksulluktan daha fazlası" diye itiraf etti. "İnsanlar biliyordu, bilirsiniz. Hepsi bana neler olduğunu biliyordu." Hepsi ona ne yapıldığını biliyordu. Bazıları kendi eşleri, kendi kızları ve oğulları, kendi ebeveynleriydi. Ve bu meraklı bakışları kendi akrabalarına çevirmek yerine, ona çevirmişlerdi. Dışlanmış, yüzüne tükürülmüş, vurulmuş, nefret edilmiş, hatta köylüler tarafından hizmetten mahrum bırakılmıştı - eğer yanıyor olsaydı, kimse ona bir damla su dökmezdi.

Parmağının ucu gümüş fermuarın uzunluğunu izledi, ona dokunmaya en çok yaklaşabildiği an buydu. "Ve hepsi bunun bedelini ödedi."

Silene, sesinin alçalması yüzünden adamın sözlerini neredeyse duymuyordu. "Ne dedin sen?" diye sordu ona bakarak, yüzündeki gergin hatları, gölgeleri ve boğulan gözlerini fark ederek.

"Saçını topla."

Hızlı hızlı göz kırptı.

"Neden?" "Sadece yap."

Gabriel, Gabriel'in dediğini yapıp uzun saçlarını boynunun dibinde tuttururken, Gabriel'in onu izlerken kendini kaybettiğini ve boynundaki yara izinin artık sadece Gabriel'in görebileceği bir yerde olduğunu fark etmediğini gördü.

Ancak yansımadaki gözleri onunkilerden ayrıldığında fark etti.

Bir el gelip boynunun altında durdu. "Bana bakmayı keser misin?"

"*Tanrılar ve Kaderler* denedi ve ikisi de bana bunu yaptırmayı başaramadı. Ama sen de deneyebilirsin, benim güzel ıssızlığım." Daha da yaklaştı, göğsü neredeyse sırtına değecekti ama boynunun çıplak kıvrımına yaslanıp gözlerini kapadığında öyle olmadı. "Cennet gibi kokuyorsun."

Uzuvlarını saran soğuğa aldırmadan, "Göklerin kokusu olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Benimki öyle."

"Ayrıca bir tane olduğunu da bilmiyordum. Ama görünüşe göre pek çok şeye sahipsiniz."

"Ben ona sahip değilim," dedi, bir peçeye uzanıp başının arkasına tutturarak. "Ama o bana sahip."

"Sen acınası bir Tanrısın."

"Hiçbir fikrin yok Silene," diye mırıldandı, parmaklarının ucunu uzun duvakta gezdirirken. "Bunu tutacak mıyız yoksa benim için başka bir tane deneyecek misin?"

Gözleri kocaman açılmıştı. "Bende kalabilir mi?" "Neden olmasın?"

Aynada kendini inciler ve pırıltılarla süslü yüksek yakasını ve vücudunun kıvrımlarını takip ederek ayaklarının dibinde süzülüp biriken uzun ipeksi treni incelerken gülümsemesini bastırmaya çalışarak bir an düşündü. İnsan dergilerindeki kadınlardan birine benziyordu. "Güzel, teşekkür ederim. Fermuarımı açar mısın?"

"Devam et."

Gölünç bir kahkaha onu terk etti. "Etrafta gelinlikle dolaşmıyorum."

Dükkândan çıkıp sokağa adım attılar. Silene yürüdükleri süre boyunca kendi kendine kıkırdadı, elbisesinin içinde döndü ve bir çocuk nefesini tutup doğrudan onu işaret edene kadar duvağını kabarttı. "Anne! Bir prenses!"

Buz gibi soğuk su tenini yıkadı, gülümsemesi soldu ve neredeyse Gabriel'in arkasına saklanacaktı. "Neden... neden beni görebiliyor? O ölmedi."

"Güzel şeyler görülmeli, Silene."

Onu görünür kılmıştı. Beş yüz yıl sonra insanlar onu tekrar görebilecekti. Ve bu düşünce... onu düşündüğü kadar korkutmamıştı. "Gelinlik giymişim. Gölünç görünüyorum."

"Enfes görünüyorsun."

Eğer yüzü utançtan kızarmamışsa bile, adamın sinir bozucu sözleri yüzünden kızardığı kesindi. "Gabriel."

"Evet, Silene'm?" diye sordu, tam önünde durup gözlerindeki peçeyi indirerek. "İşte oldu. Artık kimse seni göremez. Tekrar görünmez oldun. Şimdi gel."

Onu nasıl bu kadar iyi sakinleştirebileceğini nereden biliyordu? Daha önce sadece bir mum aleviyken bile. "Nehir

tam tersi."

"Daha önce başka bir yerde mola vereceğiz."

"Durmak mı? Nerede?"

Binaların etrafında birkaç tur attıktan ve birçok bakıştan sonra önlerinde bir şapel duruyordu. Küçük, iki devasa binanın arasına gizlenmiş, yepyeni kitapların arasındaki bir kütüphane rafında yırtık pırtık, unutulmuş bir kitap gibi.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordu, adam onu içeri götürürken dekoru inceliyordu.

"Gelinlik giymişsin. Hepsini ziyan etmek çok yazık olur," dedi ve koltuklarla sıralanmış sunağa doğru geri çekilerek damadın genellikle gelini beklediği yerde durdu. "Bana doğru yürü, Silene," diye seslendi garip Tanrı ona.

Kalbi midesine inmiş, o kadar şiddetli atıyordu ki neredeyse midesi bulanacaktı. "Yapamam... yapamayız."

"Hepsi numara. Olabilecek tek şey bu zaten. Rol yapmak. En kötü ne olabilir ki?"

Silene bunu yaparsa başına gelebilecek binlerce korkunç şeyi düşünebiliyordu. Yine de ileri doğru bir adım attı.

Elinin hızlı bir hareketiyle büyük org piyano, bu âlemdeki her insan gelinin yürüdüğü melodiyi çaldı. Bir başka el hareketiyle duvarlarda, sıraların üzerinde, mihrap boyunca beyaz güller açıyor, başlarının üzerinden kemerlere sarkıyor, dikenli sarmaşıkları her şeyin ve her şeyin etrafını sararak şapeli tatlı, parfümlü bir rüyaya dönüştürüyordu. Ve elini ona doğru kaldırdığında,

Onu kendisine çağırırken, hızlı ama yumuşak bir rüzgâr esti, kapalı şapelin çatısından kar taneleri döküldü, parlak kristaller elbisesinin, çiçeklerin ve kırmızı halının üzerine düşerken parıldadı. Soğuk taneler dudaklarına dokunup kirpiklerini kaplarken ve burnunun ucunu biraz kızartırken gülümsedi, muhtemelen yanakları da.

Aralarındaki mesafeyi kapatırken peçesini düzeltti, elinde bir buket beyaz çiçek belirdi ve dokunuşuyla neredeyse anında soldu. Buna rağmen, bu şimdiye kadar parçası olduğu en muhteşem şeydi, herhangi bir hayalinden bile daha iyiydi.

O da orada duruyordu, tıpkı bir rüya gibi, sadece damatların genellikle giydiği süslü takım elbise yerine kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Bu sefer yüzsüz değildi.

"Nasıldım?" diye sordu, onun önüne geçerek.

Peçesine uzandı, başının üzerinden kaldırdı ve biraz afallamış bir halde ona baktı, göğsü hızla yükseliyordu. Dudakları birkaç kez aralandı ve sonra tekrar kapandı ve kadın uzun süre gelmeyen kelimeleri bekledi.

Şakayla karışık, kurumuş ve ölmüş çiçeğiyle adamın göğsüne vurdu ve kıkırdadı. "Siz de o kadar gösterişli değilsiniz, yüce ihtişamınız."

Uzanıp buketinden cansız bir çiçek kopardı, karanfil onun dokunuşuyla hemen canlandı. Adam çiçeği burnunun ucuna dokundurduğunda Silene biraz sıçradı. "Yalancı, yalancı. Güzel yalancı," diye mırıldandı, ona en çekici sırtışlarından birini verdi ve elindeki karanfili Silene'nin üzerine doğru uzattı

Yanağına ve sonra çenesine inerek titremesine ve soluk soluğa kalmasına neden oldu, kar taneleri tarafından öpülen ayırık dudaklarının arasından bir sis pufu kaçtı.

Çiçeği kızın çenesinden aşağı indirdi ve yüzünü nazikçe kendisine doğru kaldırmak için kullandı. "Yeminler nasıl gidiyor, harabem?"

Silene gözlerini kırpmak istemedi. Tüm bunların sadece bir rüya, sadece bir hayal olmasından çok korkuyordu. "Hepsi her diyarda farklıdır."

"Bana en sevdiğini söyle."

Bunları ezbere bilmesine rağmen bir an durdu, ona böylesine değerli bir sırrı söylemek isteyip istemediğini düşündü. "Kalbim yaralı, hasta ya da yaralı olsun. Senin ellerinde çalınmadı ya da hediye edilmedi ama teslim edildi. Seninkiyle buluştuğunda yarım kaldı, Tanrıların gözünde yeniden bütün olsun," dedi bakışlarını onunkinden ayırıp çevresine göz kırparak. "Sanırım böyle oluyor."

Yüzüne doğru tuttuğu çiçek boynundan aşağı inen deriyi ve her geçen saniye daha da hızlı yükselen göğsünü okşadı. Taç yaprakları göğüslerinin arasına, tam kalbinin baygınlık hissi verecek kadar sert attığı yere bastırdı. "Hiç kimse," dedi neredeyse fısıltıyla, "hiç kimse bu kalbi hak etmiyor. Onu kimseye vermeni yasaklıyorum."

Ona bakarken her nabzın diğerinin üzerine atladığından, her atışın düzensiz olduğundan emindi. "Bedavaya versem bile kimse almaz."

"İnsanlar akıllı küçük yaratıklardır. Değerlerini bilmek için. Ama sefil, hak etmedikleri için

mahvetmeye çalıştı."

Biraz ikna ile onu bir kafeye oturtmayı başarmıştı, bu sefer k masanın diğerk tarafına otururken peçesini geri çekmişti, sert bir şekilde duruyor ve insanlar ona doğru bakışlar gönderdiğinde telaşla geri dönüyordu. Ellerini masanın üstünde kavuşturmuş, galeriden çalınmış bir tabloya benziyordu; öyle ustalıkla çizilmişti ki, ona doğru dürüst hayranlık duyabilecek bir göz yoktu.

Bir garson onun önüne bir çay fincanı, sonra da benim önüme bir tane daha indirdi. "İkinizi de tebrik ederim!" dedi kız.

Silene konuşmak için ağzını açtı ama sunucu gitmişti.

"ayını i, Silene," dedi, gülümsemesini çay fincanının arkasına saklayarak, onlara bakan her kimse onu gelini olarak gördüğü gerçeğine çok fazla sevinmemeye çalışarak.

Bir kaşık kaptı, elinde sıkıca tutuyor ve ona fırlatmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Kaşığı yere bırak, harabem. İstersen onsuz daha fazla zarar verebilirsin. Sözlerin beni daha iyi yaralayabilir."

Yanaklarında ve kulaklarında bir kızarıklık belirdi ve başını eğip elini çay fincanına götürerek gülümsedi. Fincanı dudaklarına götürüp bir yudum almadan önce buharını üflediğinde Silene'nin gözleri kafede dolaşıyordu. "İnsanların neden böyle oturduğunu hiç anlamadım. Sanırım çayınızın sizin için yapılmış olması güzel bir şey." Uzun bir sessizlik dizisi onu takip ettiğinde gözlerini kırptırdı. "Tek bir kelime bile etmedin. Beni neden buraya getirdin ki?"

"Sana bakıp hava atmak için."

Dudakları aralandı ve birkaç kez konuşmaya çalıştı. Onun huzurunda neden her zaman kelimeler aradığını merak ediyordu.

"Çok güzelsin, Silene. Birinin senin benim olduğunu düşünmesini istedim. Herhangi birinin. Kısa bir süreliğine bile olsa."

Elleri çay fincanını bıraktı, neredeyse teslim olmuş bir halde kucağına döndü.

Servis görevlisi masalarında durdu, elinde bir fotoğraf makinesi vardı. "Bir fotoğrafınızı çekebilir miyim?" Çay ve kahve içen binlerce insanın fotoğrafının asılı olduğu duvarı işaret etti. "Duvarımız için. Buraya daha önce hiç gelin gelmemiştik. Hele sana benzeyeni hiç." Kız Silene'yi incelerken hayranlık dolu bir ses çıkardı. "Seni duvarımızda görmeyi çok isteriz."

Silene ona paniklemiş bir bakış fırlattı ve her şeyin yolunda gideceğine dair başını bir kez salladıktan sonra

Sunucu, dudaklarında dikkatli bir gülümsemeyle sessizce, "Elbette," dedi.

Sunucu kamerayı yüzüne doğru kaldırdığında Silene omzunu dikleştirdi. Flaş patladığı anda, ela gözleri ona döndü ve gümüş rengine büründü.

Eğer bugün yeterince nefesini çalmadıysa, Gabriel orada son nefesini de çalmış olarak duruyordu.

"Teşekkürler!" diye cıvıladı sunucu, omzunun üzerinden onlara el sallayarak.

"Geri dönmek istiyorum," dedi, ayağa kalktı, artık ona bakmıyordu, onu her seferinde ondan uzaklaştıran tekneye doğru ilerlerken bir bakış bile atmadı. Bir veda bile etmedi.

Yatağının kenarında oturmuş, gece yarısını çoktan geçmişti, elindeki yeni çerçeveye baktı, parmağını içine hapsettiği resimde gezdirdi, şu anda sahip olduğu en değerli şeydi. Onu Asphodel'e bıraktıktan sonra ilk iş olarak kafeye dönmüş ve fotoğrafı istemişti. O zamandan beri gözlerini kaçıramıyordu.

Beyaz elbisesinin içinde oturmuş, kameradan uzakta, ona bakıyordu, onu şimdiye kadar gördüğu en hüzünlü ama en mutlu haliyle.

"Benim alaycı eidolonum, benim sevimli hayalim, benim güzel hayalim," diye mırıldandı ıslak bir damla cam çerçeveye düşerken. "Daha kaç gece senin yasını tutmalıyım?"

Saat Yedi

AZRIEL LETHE Nehri'nin karşısında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini Gabriel'e dikmiş, elini kaldırıp parmaklarını ona doğru sallarken yüzünde toplayabildiği en büyük sırtış vardı. Bu sabah aldığı mektuptan sonra saklamakta zorlandığı bir sırtıştı bu.

Benim için güzel bir şeyler giy.

Sadece benim için güzel bir şeyler giyersen, diye karşılık verdi.

Silene'nin evinin bulunduğu tepeden aşağıya doğru koştuğunu gördüğünde, kardeşine göz bile kırptı.

"Şimdi sana kendi isteğiyle geliyor diye *kaderi* alt ettiğini mi sanıyorsun?" Azriel ona sordu.

"O şerefsizler gidip kendilerini becerebilirler."

"Yapma bunu kardeşim. Senin iyiliğin için değilse bile, onun iyiliği için."

"Ne ölümden ne de başka bir hayatta onun güzel başındaki tek bir saç teline bile dokunulmayacak, bunun sözünü verebilirim."

Başını iki yana salladı. "Bundan nasıl emin olmayı planlıyorsun?"

"Tehdit ve yalvarma. Bir sürü." "Sence *kader* dinler mi?"

"Siktir et onları," dedi ve sonra ekledi, "Yüksek mevkilerde arkadaşlarım var, kardeşim. Hem de birçoğu. Neden son beş yüz yılda her bir Tanrı'yla pazarlık yaptığımı sanıyorsun? Hepsi bana borçlu. Sen de bana borçlusun, hatırladın mı? Buradan ayrıldığında, her biri onun insanlar arasında bir Tanrı gibi yaşamasını sağlayacak. Ve öldüğünde tekrar geldiğinde, burada da bir Tanrı olacak. Bundan emin olacaksın." Sessiz kardeşine bakarak başını geriye eğdi. "Kış, adı bu değil miydi?"

Azriel kaskatı kesildi, nehrin kendi tarafındaki gökyüzü, kardeşinin kalbini bırakıp gittiği insan kadından söz edilince karardı. "Yapma."

"Endişelenme kardeşim, ona zarar vermek istemiyorum. Senin huysuz kışına bile tahammül edebilecek birini bulmak için yeterince şey yaşadım. Ve bunun için bana borçlusun."

"Gerçeği öğrendiğinde hâlâ sana geleceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu ağabeyi ve karşılığında onun tarafındaki gökyüzü karardı.

Silene Azriel'in yanında durdu ve Gabriel'i ağzını kapatmaya zorladı. Ona *zaman ölçerini uzattı* ve omzunu okşadı. "Bunu bir tatil bildirimi olarak kabul edin."

Kardeşi ona döndüğünde Gabriel'in sırtışı yerini alaycı bir ifadeye bıraktı.

parmağıyla, ona dokunabildiği için kibirlenerek. "Onun dayanılmaz kibrinden bıktıysanız arayın, sizin için birini göndereceğim."

Silene ölümlle yaşam arasındaki köprüden geçerken omzunun üzerinden el salladı, eğer kendini tutup bir adım geri çekilmeseydi neredeyse onun kollarına koşacaktı. "Bugün listeden ne seçtin?" diye sordu, sanki onu az kalsın olacıklardan caydırmak istercesine biraz rahatsız edici bir gülümsemeyle.

"Bir sürpriz," dedi ve arkasından bir gül getirip yumuşak yapraklarını kızın yanağına ve çenesine sürdükten sonra alması için ona uzattı.

"Ölecek," dedi ellerini arkasına saklayarak. "Her şey ölür, Silene. Tüm canlılar ölmeyi diler nazik eller tarafından. Bu gül en nazik, en kibar ölüme sahip olacak. Senin elinde solacak bir merhamet."

Kadının yutkunduğunu, çiçeğe uzanırken çaresiz ve kederli gözlerle ona nasıl baktığını gördü, kaderini zaten biliyordu.

Gülü tuttuğu anda sapı kahverenginin soluk bir tonuna dönüşmeye, kurumaya ve ölmeye başladı, yaprakları sertleşti ve koyu bir griye dönüştü. Gülü burnuna götürdü, yüzünde sahte bir gülümseme belirdi. "En azından hâlâ güzel kokuyor."

Cebinden katlanmış bir kurdele parçası çıkardı, ipeksi siyah malzemeyi açtı ve bir ucunu tutarken diğer ucunu ona uzattı. "Seni götürdüğüm yerde bir kalabalık olacak, seni o kalabalığın içinde kaybetmek istemiyorum."

Silene diğ er uca uzandı, parmaklarını etrafına doladı, el ele tutuşmaya en çok yaklaşabilecekleri an buydu. Yaşam ve ölüm arasındaki perdeyi geçip parlak, gürültülü ve devasa bir lunaparkın tam ortasına adım atarken onu takip etti - ikinci talebi.

"Beni görebiliyorlar mı?" diye sorarak ona olabildiğince yaklaştı ve Gabriel ona yalan söylemeyi düşündü.

"Sadece sen istersen."

"Boş boş konuşurken deli gibi görüneceksin." "Benim için mi endişeleniyorsun?"

"Boş ver," dedi, elini kurdelesinden çözdü ve ondan uzaklaştı. "Beni görünmez yap."

"Nasıl istersen, harabem," diyerek tutundukları kurdeleyi çekiştirdi ve onu tekrar kendisine yaklaştırdı.

Devasa bir dönme dolabın önünde durmuş, sırada bekliyorlardı ve kız sert bir şekilde onun yanında durup botlarına bakarken, ondan akan korkuyu hissedebiliyordu. Göğsünün inip kalkmasından paniğ in onu ele geçirdiğ ini anlayabiliyordu.

"Silene," diye seslendi ona ve Silene ona döndü. "Sana zarar veremezler. Seni göremezler bile."

"Neden öyle hissetmiyorsun?"

Parmaklarını şıklattığında herkes kayboldu, atlar sessizleşti, hava duruldu, kahkahalar azaldı, önlerindeki sıra da öyle. "Gelin," dedi kurdeleyi çekiştirerek.

Küçük kulübede yan yana otururlarken hâlâ gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Parmaklarını bir kez daha şıklattığında dönme dolap yeniden hareket etmeye başladı.

"Herkes nereye gitti?" diye sordu, pencereden dışarı bakıyor ve yerden gittikçe daha yükseğe kaldırıldıkları için devasa eğlence parkını araştırıyordu.

"Başlangıçta orada kimse yoktu. Seni ne zaman bir yere götürsem insanların nerede olduğunu sorup duruyorsun ve ben de düşündüm ki... bunun aşırı olduğunu düşünebilirsin."

"Biraz öyle." Bir an sessiz kaldı ve sonra kurdeleyi tutmaya devam eden ellerini kaldırdı. "Yani, buna hiç gerek bile yoktu."

"Öyle."

Kaşları çatıldı. "Kalabalığın içinde beni kaybetmek istemediğini sanıyordum."

"Kalabalık vardı."

Gözleri kısıldı. "Artık yok."

"Düşünebilirsin."

Kıkırdadı ama kurdeleyi bırakmadı. "Elbette." "Neden bir lunaparka gelmek istedin?"

Silene açık çıkıntıya yaslanmış, parka ve ufuktaki şehir ışıklarına bakıyordu. "Şu insan dergilerinde görmüştüm. *Ölmeden önce yapılması gereken on şey.*" İçini çekti. "Ne demek istediklerini anlayabiliyorum. Burası çok güzel."

"Gerçekten öyle," dedi ona bakarak. "Bakmıyorsun bile."

"Bu konuda sana güveniyorum."

Koltuğunda kıpırdanarak ona birkaç bakış fırlattı. "Yükseklikleri o kadar da sevdiğimi sanmıyorum."

Gabriel elini ceketinin cebine attı ve küçük metal bir şişe çıkararak ona uzattı. "Hazır başlamışken başka bir şey fark ettin mi?"

"Ne gibi?" diye sordu, dikkatli bir yudum aldı ve tadı karşısında irkildi.

"Beni dayanılmaz derecede yakışıklı bulduğunu." "Seni dayanılmaz derecede sinir bozucu buluyorum."

"Ve yakışıklı," dedi ve dudaklarını birkaç saniye önce onunkilerin olduğu yere bastırıldığında Silene'nin dikkati şişeye kaydı. "Bana bakmandan rahatsız olmadığımı biliyorsun, o yüzden bunu gizlice yapmana gerek yok."

Gözleri yuvarlandı. "Beni yere bırak."

"Hep benden kaçmaya çalışıyorsun, mahvoldum." "Atlayacağım, Gabriel."

"Sana izin vermem."

"Bana dokunamazsın."

"Gerekirse dünyanın dönmesini durdururum."

"Beni buraya bilerek kapattın," dedi, sesi Gabriel'in kulaklarına büyüleyici bir büyü gibi alçak geliyordu.

"Çok kötüyüm, değil mi?" diye sordu, dirseğini koltuğa dayadı ve ona doğru eğildi, sadece ona baktı ve ela gözlerinin arkalarında batan güneşten aldığı renklere hayran kaldı. "Sana her zaman bu kadar yakın olmak için korkunç, çok korkunç şeyler yapardım."

Gözleri onunkilerin arasında gezinirken elleri eteğinin kumaşının üzerinde kıvrıldı. "Bencil Tanrı."

"Güzel Azrail," diye mırıldandı, bir parmağını çenesinin hemen altına getirdi ve çenesinde aşağı yukarı gezdirirken titremesini izledi.

Bal rengi sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi, "Aptal." "Öyleyim. Başka ne var? Söyle bana başka ne var?"

Yutkundu, gözlerini kaçırdı ve adamın kalbinin acıyla çarpmasına neden oldu. "Döndürme şeyini denemek istiyorum. Hayvanlarla birlikte."

Ondan sonra gezinti üstüne gezinti vardı. Atlıkarınca ve dönme dolap dışında çoğundan nefret ediyordu.

"Geri götüreceğim," dedi pamuk şekerini kemirip parmaklarını yalarken, kolunun altına kocaman bir ayı sıkıştırmıştı. "İnsanların ölmeden önce tüm bunları neden yapmak istediklerini anlamıyorum."

Pamuk şekerinden biraz çaldı. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Mide bulandırıcı bir deneyimdi. Bir insan neden kendini hasta ve sersemlemiş hissetmekten hoşlanır bilmiyorum. Tüm bunların en heyecan verici kısmı, son dönüşten sonra sana fırlatıp fırlatmayacağımı düşünmekti."

Gabriel kıkırdadı. "Seni denize götürmeme ne dersin? Kızın yüzü aydınlandığında doğru şeyi söylediğini anladı.

Okyanusa bakan bir uçurumun kenarında oturmuş, Silene'nin kol ve bacaklarını tamamen saran deri ceketinin içinde, gözleri kapalı, yüzünde en ufak bir gülümseme olmadan, uzun, ipeksi saçlarını koyu dalgalar halinde taşıyan deniz rüzgârının kendisini dövmesine izin verişini izliyordu. "Rüzgârı seviyorum," dedi. "Sanırım seviyorum. Daha önce bunu düşündüğümü bile hatırlamıyorum."

Gabriel konuşmadı. Tek bir kelime bile. Onunla ilgili bu anıyı, insanların dini deneyim dedikleri şeye bu kadar yakın olan ilk şeyi mahvetmek istemiyordu.

İç çekerek yan yattı, başını ayı oyuncağına yasladı ve ona bakarak, günün yeni dönüşüne tanıklık etmek için tünedikleri gri kayanın üzerinde kendi üzerine kıvrıldı. Kirpikleri yavaşça dalgalandı, neredeyse uykuya dalacaktı ama teslim olmayı reddediyor gibiydi.

Gabriel için hiçbir rengin önemi yoktu. Renkler sadece renkti.

Ama gözleri. Oh, gözleri.

Uzun zaman önce onlara baktığı anda, var olan her şey onunla birlikte bir nefes tutmuştu. Uçsuz bucaksız evrende hiçbir diyarın, mekânın ve kuytu köşenin aynı rengi taklit edemeyeceğinden emindi. Aklına gelen ilk düşünceleri hatırladı

O zamanlar aklından geçmişti. Bunu şişelemek, ona verdiği tarifsiz kalp acısına bir iksir yapmak istiyordu.

Bir elini havaya kaldırdı, parmaklarıyla saçma sapan şekiller yaparken yerdeki gölgesi onu taklit ediyordu ve Gabriel'in anlayamadığı bir hayranlıkla gözleri parlıyordu.

Kadının gülümsemesi birdenbire kayboldu ve adam dönüp hatalı olan şeye baktı. Kadının gölgesi onunkine dokunuyordu. Parmağının ucu taşın üzerindeki silüetini izliyordu. "Benim dokunuşumla ölmeyen tek şey sensin."

Bir elini kaldırdı, gölgesinin onunkini sıyrmasına izin verdi, parmak uçları buluştu. "Ve sen benim için ölen tek şeysin."

Silene uzun bir nefes aldı ve ellerini karnına götürdü. "Belki de beni şimdi geri götürmelisin."

"Belki de seni kendime saklamalıyım." "Ben senin değilim."

"Beni kim durdurabilir ki?"

Gabriel bir an için düşündüğünde, *kaderin* yıllar önce başlattığı savaşı kazandığını biliyordu. "Azriel."

Gülümsemesi kontrol edilemezdi. "Bu, o olmasaydı da kalmaya hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

"Bu, kardeşinize yönelik çok belirsiz bir tehdit gibi geldi." "Öyleydi."

Başını sallayarak çizmesini onunkinin üzerine vurdu. "Onu seviyorsun. Sevdiğini biliyorum."

"Evet," diye itiraf etti, intikamcı bir tanrının ya da kaderin onu duymuş olabileceğinden biraz korkarak.

"Çok az gösteriyorsun."

"Ebeveynlerimiz tarafından ona nasıl bakmam gerektiği öğretildiği düşünülduğünde bunu hiç göstermemem gerekirdi."

Silene kaşlarını çattı. "Sen güçlü bir Tanrısın, istediğin kadar sevebilmelisin."

"İnsan öyle sanıyor," dedi, rüzgârın dalgalandırdığı saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için uzanırken.

"Neden herkes senden nefret ediyor?"

"İmkânsız. Bu benim için yeni bir haber," dedi kıkırdayarak.

"Her Tanrı ve Tanrıçayı düşman edindiniz." "Çünkü her biri bir şey istedi ve başka bir şeyle değiştirmeden alamadıkları için üzgünlerdi."

"Pazarlıklar," diye düşündü.

"Çok, çok sayıda pazarlık."

"İyi davranıp yardım edebilirsin."

"Kaderi *iyilikle* telafi edemem. Vermek için almak zorundasınız. Hepsi bunu biliyor."

"Yani, nefret edilmeyi mi tercih edersin?"

"Onların saygısı benim için önemli değil, Silene." "Kardeşinin de mi?"

"Ne de onun. Hiç fark etmez. Ne olursa olsun onu hep seveceğim. Nefreti ya da takip etmek için doğduğumuz kader ne olursa olsun."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

"Bu benim yaşamak için doğduğum hayat."

"Bana hiçbir zaman kaderini kabullenen biri gibi gelmedin."

"Sevdiklerimi güvende tutmak için evrende amaçsızca yüzen gözlerden uzak bir kutuda yaşamayı kabul ederdim."

"Sizin dünyanızı başka kim gördü? Korkunç bir çay için evinizi ziyaret etti, Tommy ile tanıştı, tiyatrolara ve kafelere götürüldü?"

"Sadece önemli olan."

Silene sırt üstü yuvarlandı ve gözleri yukarıdaki bulutlu gökyüzüne ayna oldu. "Daha fazla insanla tanışmalısın."

"İnsanlarla tanışmakla ilgilenmiyorum."

"Az'ı biraz daha sık ziyaret etmelisin. Çay içmek için evime uğrayabilirsin."

"Bu bir davet mi?"

"Bu izin. Yakında burada olmayacağım." Kadının göğsü hızla ve öfkeyle yükselirken, kendisininki tamamen çöktü.

"Tommy insanları sever. Bırak daha fazla insanla tanışsın."

"Silene-"

"Sonsuz olduğunu ve dünya kadar vaktin olduğunu biliyorum ama insanların sana gelmesine izin vermelisin. Verecek çok şeyin var ama verecek kimsen yok. Senin etrafında olmak da o kadar tatsız değil."

"Hayır mı?"

Gözleri kapandı ve yarı uyukulu bir halde, "Hiç de değil aslında," diye mırıldandı.

Saat Sekiz

SILENE, Hayat Tanrısı'nı mutfak masasında oturmuş, bütün gece pişirdiği tatlıları denerken görmeye henüz alışmamıştı çünkü onun gülünç derecede yakışıklı yüzünü düşünmekten uyuyamıyor, parmaklarını ağzında, burnunda, gözlerinde, saçlarında gezdirdiğini hayal ediyordu. Birdenbire, ona belli belirsiz kederi hatırlatan garip bir duyguya kapıldı. Sanki arkasında başka birini bırakıyormuş gibi hissediyordu - bu sefer yanına alamayacağı birini.

Kekler ve kurabiyeler mutfak tezgâhında sıralanırken, diğer kekler pencere kenarlarında, üzerine krema sürmesi için soğumaya bırakılmıştı.

Zaman zaman bakışlarını tereyağlı kremasından kaldırıp ona bakıyordu. Sadece gözlerini kaçıırıyordu çünkü bütün gece boyunca hayal ettiği şeyi yapma dürtüsü dayanılmaz hale gelmişti.

"Tüm bunların nedenini bana hâlâ söylemedin," dedi ve parmağındaki kremanın bir kısmını yalayıp dilini dudaklarında gezdirdikten sonra mutfak sandalyesine yaslanıp tüm dikkatini ona verdi.

"Fırsat yok."

Mutfağı dolduran tatlılara bakarken kaşları havaya kalktı. "Pastane açmıyor musun? Bir doğum günü ikramı? En az beş yoksul ülkeyi beslemek?"

"Eğlenmek için pişiriyorum."

"Eğleniyor gibi görünmüyorsun," dedi, ayağa kalkıp kalçasını onun hemen yanındaki tezgâha dayayarak. "Sıkıntılı görünüyorsun."

Dudaklarını kapatarak, kolu neredeyse düşene kadar tereyağı kremasını çırpmaya devam etti.

Çenesinin altında serin bir şey duruyordu ve aşağı baktığında tereyağı bıçağının ucunun tenine değdiğini görünce sarsıldı. Gabriel bunu kullanarak başını nazikçe kendisine doğru çevirdi. "Eğer benden istersen, insan ya da değil, hiçbir iblisi öldürmekten çekinmem, mahvım. Sadece sor bana. Seni neyin incittiğini söyle, ben de onları iki kat inciteyim."

Silene'nin kafası çok karışmıştı. Kafası çok karışıktı. Korkunç derecede kafası karışmıştı. Neden o? Neden mi? *Kaderin acımasız, zalim* adına ne oluyordu? Bu ne anlama geliyordu?

Yutkunarak, "Zamanı öldüremezsın," dedi.

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ben olsam o kadar emin olmazdım."

Gözleri onun yüzünde gezindi ve neden onun gözlerinde bu

kadar rahatlık bulduğunu anladı; gökyüzü, denizler, göller

ve nehirler, ona bunu hatırlatıyordu. "Senin tüm Tanrıların barışçısı olman gerekmez mi? Hepsinin en uysalı?"

"Benim neyim uysal? Benim gücüm şiddetlidir, belki de en şiddetlisi. Kontrol edilemez. Bir çiçeği büyütebildiği gibi bir tümörü de büyütebilir. Yıkım getirebildiği kadar umut da getirebilir. Hayat bir kez kök saldıığında, artık onun üzerinde hiçbir kontrolüm kalmaz; ya çiçek açar ya da çürür. Benim varoluş amacım hayat vermektir, onu kontrol etmek değil." Parmağını tereyağı kremasına daldırdı ve dudaklarına götürerek yaladı. "Bana hiçbir zaman iyi adam olmadığımı söyleyen sen değil miydin? Benden hoşlanmamamı tercih ederim, benim ıssızlığım."

"Düşkünlük benim kullanacağım kelime değil." Yalan söylememiştir. Bu hayranlığa benzer bir şeydi, belki de bağımlılıktı. Onunla ilgili son derece hoş bir şey vardı. Varlığı ay ışığı gibi çok hafifti. Nazikti, güneş ışığı gibi yakıcı ya da parlayıcı değil, tüy kadar hafif ve coşkuluydu. Özlem, hiç beklemediğiniz bir anda üzerinize çökerdi. Uzun ve sıcak yaz günlerindeki yağmur gibi. Kurumuş toprak bir damla için yas tutana kadar onu ne kadar özlediğinizi fark etmezsiniz. "O zaman hangi kelimeyi kullanırdın?" diye sordu. dikkatini tekrar ona çevirmek için tereyağı bıçağı.

Onun yerine parmaklarının çenesinde olmasını hiç bu kadar istememiştir. Silene, birinin onun ilgisini arzulamasının nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordu ve bundan nefret ettiğinden de tam olarak emin değildi. "Nasıl senin haraben olabilirim?"

Soru çok basit görünüyordu. Yine de ona cevap vermesi biraz zaman aldı. Ancak hiçbir cevap veremedi.

"Ne yapmalıyım, Silene?" diye sordu, gözleri Silene'yi bütünüyle yiyerek. "Bu krema tam bir cennet. Senin tereyağ kremin benim için tüm tereyağ kremalarını mahvetti. Her gün bu krema olmazsa içim boşalabilir ve yok olabilirim. Bu kremanın hayalini kuracağım. Ve ne zaman pastanelerin önünden geçsem, tüm pastaların üzerinde bu krema görmeyi arzulayacağım."

Bir eldiven kaptı ve adamın yüzüne fırlattı. Ve bir çay havlusu. Ve sonra bir kepçe. Ve onu mutfağından kovalarken birkaç şey daha fırlattı. Onu kapının dışına çıkardığında, adam gülmekten yere yığılmıştı ve elinde dışarı çıkarken topladığı keklerden birkaçı vardı.

"Azriel gelip kışınıza tekmeyi basmadan gidin."

Ona bir göz kırptı. "Sonra görüşürüz. Tercihen sadece rüyalarımnda değil."

Öğürdü. "Ugh."

"Çıkarmanı istediğim ses bu değil ama kabul ediyorum."

Orta parmağını kaldırdı ve adam dudaklarını büzerek ona bir öpücük kondurdu ve savaşlarını bire sıfır kendi lehine mühürledi.

Az önce Asphodel'e gönderdiği ölümden sonra toplaması için ona iki ölüm bırakılmıştı.

Bunu öyle yumuşak adımlarla yapmıştı ki, neredeyse *zamanı* baştan çıkarıyor, neredeyse affetmeyen Tanrıça'yı kıskırtıyordu. Zaman zaman Gabriel'in müdahale edeceğini umarak omzunun üzerinden bakıyordu. Bu tür bir umut, dilinde en acı tadı bırakmıştı ve ruhu hızla Asphodel'e geri gönderdi, ikinci bir tekneyi bile beklemedi, bir durakta çok uzun süre durursa onu bulacağından korkuyordu. Böylece, *kaderi* yeniden yazacak kadar *k a f a s ı n ı* karıştırdığından emin *olana* kadar küçük Asador şehrinin etrafında dönüp durmuştu.

Tam caddenin karşısına geçip, nihayet bir teknenin kendisini beklediği görünmez koya doğru ilerleyecekken, gümüş rengi bir araba nedense tam ayaklarının dibinde durdu ve camları yolcu tarafına doğru açıldı. "Neden benden saklanıyorsun, Silene?" Gabriel yolcu koltuğunda eğilip ona bakarak sordu.

"Saklanmıyorum."

"Eğer seni bulamıyorsam, saklanıyorsun demektir," diyerek kendi sözlerini ona iade etti.

"Biraz boşluğa ihtiyacım var."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Peki, birkaç yıldız ya da başka bir şey seç, ben de sana getireyim, bu kadar telaş niye?"

Gözlerini devirdi. "Mesafe olarak." Aralarını işaret ederek, "Aramızda" diye ekledi.

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi derinleşti. "Aramızda her zaman boşluk vardır, o yüzden arabaya bin."

"Hayır."

"Arabaya bin, Silene."

Arabaya bindi, artık kâğıt inceliğinde olan ve onu artık uzak tutmayan sahte öfke duvarını yıkmayı reddederek tepinerek ve çarparak arabaya bindiğinden emin oldu. "Beni nereye götürüyorsun?"

Katlanmış kâğıdı iki parmağının arasına aldı. "Üç talep daha var."

"Acelen ne?" diye sordu, yanağının içini çiğ çiğ ısırarak, ancak dilinde kanın tadını hissettiğinde durdu. Nefesini tutarken aklından binlerce düşünce geçti; Azriel'e olan borcunu ödemeye çok yaklaştığı için mi, yoksa Gabriel'e çok yaklaştığı ve dolayısıyla eski insanlığını geri kazanmaya daha yakın olduğu için mi böyle olduğunu merak ediyordu.

Şeytan gibi, ona günahkâr sırtışılarından birini daha gösterdi. "Yavaştan alabilirim, Silene. İstedtiğin kadar yavaş, benim harabem. Buraya gel," diye onu çağırdı ve o anda aklına gelmeyen bir nedenden ötürü ona doğru eğildi. Adam da eğildiğinde, dudakları boynuna çok yaklaştığında kirpikleri hızla dalgalandı. O kadar yakındı ki, sanki adam dudaklarını tenine bastırmış gibi ürperdi.

Ve onu içine çekip nefesini verdiğiğinde, şefkatli, sıcak ateşten bir dal göğsünden aşağı bir yol yaladı, yanan bir havuza dönüşene kadar yoldaki her kıvrım ve çukurla alay etti.

bacaklarının arasındaki ocak. Bu Silene için çok garip bir duyguydu. Çok yeniydi. Çok yasaklayıcı.

"Çok tatlısın, harabem, çok tatlı kokuyorsun." Bir elini yüzüne götürdü, parmaklarının uçları çenesinde geziniyordu. "Bütün gün parfümünü hatırlamaya çalıştım. Yanlış anladığımdan korkmaya başlamıştım. Unutmak istemiyorum."

Hiç kimse, ama hiçbir şey Silene'nin sadece kelimelerle, teninde sadece nefesleriyle, ona bu kadar yakın olmalarıyla hissettiklerini hissetmesine neden olmamıştı.

Silene hiçbir zaman... hiçbir zaman kendisine dokunulmasını o anda istediği kadar istememişti. Ve bu farkındalıkla orada dururken, bir başkası daha yerleşti. Hiçbir şey onu geri istememişti.

Ona bakmak için başını hafifçe kaldırdığında dudakları hafifçe birbirine değdi. Bu bir esinti kadar kısa ve nazik bir dokunuştı ama Silene gözlerini kapadı, nabızı boynunda, şakaklarında ve göğsünde sertçe atıyordu. Hayattayken bile kalbi hiç bu kadar şiddetli atmamıştı.

"Affet beni," diye fısıldadı yenilgiyle dolu bir sesle, alnını koltuğunun omzuna dayayarak.

Parmakları alt dudağında gezindi ve oradaki yeni çürüğe değdiğinde yüzünü buruşturdu. "Sorun yok."

"İyi değil. Hiç de iyi değil."

Başını ancak kadın parmaklarını dikkatlice ve çok nazikçe saçlarına dokundurduğunda kaldırdı. Kısa, geçici bir dokunuştı ama ona kurtuluşu bulmuş gibi baktı.

"Hep bunu yapmak istemişimdir," diye itiraf etti. "Tam da hayal ettiğim gibi bir his."

"Başka ne hayal ettin Silene?" diye sordu, sesi neredeyse sarhoş gibiydi.

"Pek bir şey diyemem," dedi belli belirsiz, bedenini pencereye doğru çevirip başparmağını çiğneyerek onun penceredeki yansımasına bakarken.

"Eninde sonunda bana söyleyeceksin," dedi kendinden emin bir şekilde ve arabayı çalıştırdı.

Şehrin içinden geçip yüksek bir köprüden geçerek binaların seyrekleştiği, daha az yüksek, biraz daha renkli olduğu şehrin diğer tarafına doğru ilerlerken yüzü cama yapışmıştı. İlerledikçe daha fazla yeşillik görebiliyordu. Önce sadece birkaç ağaç, sonra koca bahçeler ve evlerin önüne serpiştirilmiş çiçek dolu saksılar. Çocuklar sokaklarda dolaşıyor, bazıları bisiklete biniyor, bazıları da yere çizdikleri karelerin üzerinde tek ayakları üzerinde zıplıyordu. Yaşlılar da gençlere katılmış, bazıları verandalarında oturup hayatı izlerken, diğerleri bir oyun tahtasının etrafında oturuyordu.

Ona döndü. "Neden bu diyarda kaldığını bana hiç söylemedin."

"Sadece birkaç yıl oldu. Bir yerden bir yere taşınıyorum." "Neden kardeşin gibi yerleşmiyorsun?"

"Bana en çok ihtiyaç duyulan yere gitmeye çalışıyorum. Her türlü yaşamın seyrekleştiği yerlere. Hayatın yeniden büyümesine yardımcı olur."

"Beni böyle mi buldun? Benim bölgemde mi kalıyordun?"

"Hayır" demeden önce kısa bir duraksama oldu. "Beni nasıl buldun?"

"Bir yıldızdan dilek çaldım."

Kadın ona dudak büktü. "Bana cevap vermek istemiyorsan, söyle gitsin, bu konuda hıyarlık etmene gerek yok."

Başını baş dayanağına yasladı ve onları tepeye benzeyen, tamamen yeşil giysili bir yere doğru sürerken sırtarak ilerledi.

Dikkatle ona birkaç bakış daha fırlattı. "Parmaklarını şıklatıp bizi oraya götürebilirdin."

"Yavaş gitmek istediğini sanıyordum?" diye sordu, başını hafifçe ona doğru eğerek. "Ayrıca, aceleniz olduğunda etrafınızdaki güzellikleri kaçırma eğiliminde olursunuz. İnsanlığın farklı yönlerini görmek hoşuna gider diye düşündüm."

"Bir insanın burada yaşamak varken neden orada yaşamayı tercih ettiğini asla anlayamadım."

"Bazıları hızlı yaşar, Silene. Bazıları yavaş yaşar. Bazıları gürültülü, bazıları sessiz yaşar. Bazılarının seçme şansı vardır, bazılarının yoktur. Bazıları başkalarının arkadaşlığını sever, bazıları sevmez. Sizin türünüz arasında sayısız karakter var."

"Çok güzel."

"Sen de öylesin. Yeni masa örtün sana çok yakışmış."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı, en az birkaç aydır hazırladığı uzun, kahverengi eteğinin tozunu alırken.

Kıkırdadı. "Hiç kimse bunu senin gibi başaramaz, harabem. Bir masa bile."

Ona bu zevki tattırmak istemediğinden, gülümsemesini gizleyerek tamamen yan yattı.

Araba tam tepenin eteğinde durdu ve Gabriel kapıyı açmaya geldi, arka koltuktan bir sepet almadan önce onun dışarı çıkmasını bekledi.

"Bu da ne?" diye sordu, gözlerini kısarak ona baktı ve gözlerini sert güneşten korumak için bir elini alnına koydu.

"Bir piknik sepeti."

Bir kez göz kırptı. "İçinde ne var?"

"Yiyecek."

"Ne yemeği?"

"Kendi yaptığım yemek," dedi ona, sanki son derece normal bir şeymiş gibi.

Silene kendini tutmak için çok uğraştı ama karşısındaki görüntüye gülme isteğine karşı koyamadı. "Tek eksiğin damalı bir önlük, biraz kırmızı ruj ve perma yaptırmak, o zaman eski insan dergilerindeki ev kadınlarının parlak bir benzeri olursun."

"O boku okumayı bırakmalısın."

"Eğlenceliler." Omuzlarını geriye attı ve yüzünde son derece ciddi bir ifade belirdi. "Bizim için ne hazırladın, sevgili karıcığım?"

Ona yarı eğlenen yarı uyaran bir bakış fırlattı. "Bitti mi?"

"Kıçına bir şaplak atar ve ne kadar iyi bir eş olduğunu söyledim ama elimin **düşmesini** istemiyorum," dedi.

Kıkırdayarak, birçok insanın piknik yapmak için kamp kurduğu yeşil alanlara doğru onu takip etti. "Tommy'yi de getirmeliydin."

Adamın yüz ifadesinin hafifçe düşmesini izledi. "Son zamanlarda pek kendinde değil. Onu yormak istemedim."

Midesine bir kasvet duygusu yerleşti. "Oh. O iyi o l a c a k , " diyerek onun yanına gitti.

"Evet," diye cevap verdi, sesi zayıftı. "Evet, gidecek. İkiniz de beni aynı anda terk edemezsiniz."

Adam büyük bir söğüt ağacının gölgesine bir battaniye sermeye başladığında ve bir tepsiye özenle yiyecek yerleştirdiğinde kalbinin arzusuna gülmüştü. Hayal gücü, önündekinden daha tuhaf bir senaryo yaratacak kadar zengin değildi. "Geçen gün bir gelinlik denemeliydin. Çok hoş bir gelin olurdun."

"Seni güldürebildiğime sevindim, harabem," dedi ve gülümsemesi birden utangaç bir hal aldı.

Boğazını temizledi ve içini çekti, etrafındaki dünyanın daha önce hiç tanık olmadığı bir şiddetle, varlığından haberdar olmadığı bir canlılıkla hareket ettiğini ve canlandığını gözlemledi. Çocuklar çığlık atıyor, koşuyor, oynuyor ve

Gülüyorlardı. Yetişkinler sohbet ediyor ve çocuklarına dikkatli olmaları için bağııyorlardı. Kuşlar ve cırcır böcekleri kendi melodilerini besteliyor, bir şekilde birbirlerinin melodilerine uyuyorlardı. Söğüt dalları, hafif rüzgâr onları kaldırıp güneşin aralarından süzülmesine izin verdikçe tısıyor ve yumuşak dalgalar halinde süzölüyordu. Silene bu sese eşlik etmek ve elini uzatıp dalların arasından sızan güneş ışığı iplikleriyle oynamak için şiddetli bir istek duydu.

Çenesini dizlerine dayayarak gülümsedi, ciğerlerini oksijenden daha fazlasıyla, başka bir şeyle, şiddetli olduğu kadar huzurlu bir şeyle, umuda benzer bir şeyle dolduran bahar havasından sarhoş olmuştu. Her şeyin daha iyi olacağına dair bir umut. Her şeyin yoluna gireceği umuduyla. Korkmaması gerektiğine dair. Bu onu sakinleştirdiği kadar korkutuyordu da.

"Neden durdun?" Gabriel sordu.

"Bir şey eksikti. Bir ses eksikti." "Ne sesi?"

Onun sesi.

Dönerek yanağını dizine dayadı ve ona baktı. "Güneşi seviyorum. Ve ayı. Sarıyı seviyorum. Ve zambakları. Rüzgârı ve denizi, ah denizi seviyorum. Soğuk rüzgarı da. Kışı severim, ama sadece yağmur yağmadığı zaman. Bahar benim favorim. İlkbahara bayılırım. Ama çoğunlukla sadece güneşi seviyorum," diye itiraf etti. "Azriel bir keresinde bana hayattayken özlediğim şeylerin bir listesini yapmamı söylemişti. Kardeşimin yanı sıra, ben

başka bir şey hatırlayamadı. Şimdi ona bir liste verebilirim." Bir an bekledi. "Zambaklar. Sizdiniz, değil mi?"

Birkaç saniye boyunca sadece ona baktı, gözleri onunkiler arasında gezindi. "Evet desem onlardan nefret eder miydin?"

Şüphe etmişti. O kadar uzun süredir şüphe ediyordu ki, bunun nedeni oydu. "Neden?"

"Seni evinden nasıl çıkaracağımı bilemedim. Oradan hiç çıkmazdın. Sadece bir pencerede oturur ve dışarıyı izlerdin."

"Bunu nasıl yaptın? Benim gibi bir şey öldürmeden dokunamaz."

"Pazarlık yaptım."

Göğsüne endişeli bir çarpıntı yerleşti. "Peki ya rüyalarım? Birkaç hafta önce kâbuslarımı durdurdun." Ağzı seğirdi. "Ben olduğumu biliyor muydun?"

"Bana tatlı rüyalar görmemi söylemiştin. Ben de gördüm. Onlar için ne pazarlık yaptın?"

"Önemli bir şey yok," diye yalan söyledi ve ona tatlı ikramlarla dolu bir tabak uzattı. "Al bir tane."

"Yemek zorunda değilim," dedi, çikolataya batırılmış çilekleri hayal kırıklığıyla seyrederken.

"Bu yapamayacağın anlamına gelmez."

"Kesinlikle tadı hiçbir şeye benzemeyecek."

Bir çilek kaparak kızın ağzına götürdü. "Denemezsen asla bilemezsin."

İsteksizce ve çok yavaşça öne doğru eğildi, dişleri etli meyveye battı ve durakladı, başını çevirdi

Gözlerini, için için yanan bir dikkatle onu izleyen adamın gözlerine dikti.

Çok tatlıydı. Şimdiye kadar denediği en tatlı şeydi.

Sonra bir kaşık dolusu tatlı, aromalı yoğurdu kıza uzattı ve kız tekrar ağzını açarak onu beslemesine izin verdi ve aynı kaşığı tekrar ağzına götürüp geri kalanını yalayarak temizlemesini izledi. "Eee?"

"Güzel."

Tatmin olmuş bir şekilde ona sırttı ve battaniyenin üzerine uzanarak yattı.

Silene az ötede, rüzgârın bulutların arasında kaybolacak kadar yükseğe taşıdığı uçurtmalara bağladıkları iplerle koşturan insanlara baktı. Fark ettiği tek şey bu değildi. Pek çok göz onlara doğru bakıyordu ama onun üzerinde değillerdi. Herkes onun yanında uzanmış, ellerini başının altına koymuş, gözleri kapalı, siyah tişörtünü yukarı çekerek karnındaki, diğer uzuvları gibi dövmelerle kaplı bir deri parçasını ortaya çıkaran *Tanrı*'ya bakıyordu. "Sonunda hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye sordu sırtarak.

"Kadınlar ve erkekler sana sahip olmak ister gibi bakıyorlar." Ona kurt gibi sırttı. "Kim istemez ki?"

"Kibirli erkeklerin her zaman berbat aşıklar olduğunu bilecek kadar insanların şikayetlerini izledim."

"Belki de."

Onun bu itirafı karşısında şaşkına döndü. "Belki mi?"

"Çok uzun zaman oldu."

"Ne zamandan beri?" diye sordu, bir çilek daha kaparak.

"Birinin sevgilisi olduğumdan beri. Tam olarak beş yüz küsur yıldır."

Silene çileğini çiğnemeyi bıraktı, tatlı meyvenin tadı aniden diline ekşi geldi.

Onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek ayağa kalktı ve parmaklarının arasında tuttuğu çileğin geri kalanını ısırarak için eğildi, dudakları neredeyse tenini sıyrıyordu. "Bekârlık bunun yarısı kadar bile kötü değil," dedi dudağını yalayarak ve orada durdu, yüzü ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. "Önce arzularımın nesnesi benden saklanma eğiliminde. Şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki çok da zor olmadı. Özellikle de bu zamanın yarısını onun kardeşime aşık olduğunu hayal ederek, diğer yarısını da ona dokunabilmek için neler verebileceğimi düşünerek geçirmişken."

Silene yutkundu, etrafındaki dünya aniden çok hızlı dönmeye başladı, o kadar hızlıydı ki başı dönmeye başladı.

"Konuşma."

"Yasakla

beni."

"Gabriel-"

"Sana söylemiş miydim?" dedi, rüzgârın kibarlığıyla dalgalı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Adımı söylemeni ne kadar çok sevdiğimi? Sanki karnımı deşip beni canlı canlı yemek istiyorsun. Her bir kemiğimle ziyafet çekmene izin verirdim. Beni istediğin gibi parçalara ayırabilirsin."

"Neden? Bana nedenini hiç söylemiyor musun? Neden bana hiçbir şey söylemiyorsun?"

"Anlamazsın. Sana ruhumun seninkine nasıl sonsuza dek, hiçbir ruhun bir başkasınıninkine bağlanmaması gereken şekillerde bağlandığını anlatsam asla anlamazsın," dedi, gözleri kızın ağzına düşerek. "Bir süre kendimi anlayamadım. Hiçbir şeyi anlayamadım. Nedenini bile bilmeden seni sonsuza dek özleyeceğim gerçeğiyle barışmak zorundaydım."

"Bu kulağa hiç de hoş gelmiyor" diye fısıldadı.

"Eğer bir şey çalabilseydim -herhangi bir şey," diye nefes aldı, "dudaklarından sadece bir öpücük çalardım."

"Onu sana verirdim" demeden önce nefesini içine çekerken tepeden sert bir rüzgâr esiyordu.

Yavaşça başını eğdi ve gözleri kapandı, tıpkı onunki gibi, çünkü kaderlerinde bir kesinlik vardı, hâlâ tam olarak anlayamadığı bir kesinlik.

Neden ikisi de böyle bir kadere mahkûm edilmişti? Bunu hak edecek ne yapmışlardı?

Günün bitmesine yakın arabasına geri dönerlerken onun yanında yürüdü, aralarındaki iki metrelik mahkum boşluk bir şekilde genişledi, herhangi bir kanyondan veya

nehir ya da deniz. Orada, ondan sadece iki adım uzakta durdukça, kendini ondan daha da uzakta hissediyordu.

Böylece Silene attıkları her adımda biraz daha yaklaştı ve aralarındaki mesafenin ihlal edildiği diğer birçok seferin aksine, kendini hiç de zayıf hissetmedi. Aksine, Silene kendini yenilmez hissediyordu. Belki de bir sonraki hamlesini bu yüzden yapmıştı.

Serçe parmağı onunkine değdi ve adamın keskin bir nefes aldığını duydu. "Sessiz ol-"

O daha adını söylemeyi bitiremeden elini onunkine doğru kaydırды ve parmaklarını birleştirdi. Tüm vücudu acıyla ele geçirilmeden önce onu sadece bir saniyeliğine hissetti. Acı her bir kası, kemiği ve siniri tarayıp ruhunun derinliklerine doğru yol alırken gözyaşları göz kapaklarına yapıştı.

Eğer adam onu bırakmasaydı, kadın yine de onu bırakmayacaktı ve aralarındaki o sefil görünmez kıstağı onarmak için tekrar geri çekilecekti.

Çürümüş bir renge bürünmüş ve neredeyse kemiğe kadar kemirilmiş eline baktı. Dehşet, gözlerinin mavisini neredeyse derin, koyu bir safire dönüştürdü. "Silene," diye nefes aldı, paniğe kapılmıştı.

"Asphodel'e döndüğümde her şey eski haline dönecek," diyerek onu rahatlattı ve dantel eşarbını çıkarıp duygusuz uzvuna sardı. "Benim gibi bir hayaletin onların eline ne ihtiyacı olabilir ki zaten?" Ona baktı

tam da bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken.
"Tutmak istediğim şeyi tutamayacaksam bir tanesine sahip
olmanın ne anlamı var?" Rüzgâr yükseldi, saçlarını alnından
uzaklaştırdı ve gölge gelen ve mavi süsen o
vardı döndü

Çalkantılı.

Gözleri oradaki yara izine, her zaman sakladığı yara izine
takıldığında elini boğazına götürdü.

"Kadere itaat etmeliydim, uzak durmalıydim," dedi bir elini
başına bastırıp saçlarını kavrayarak. "En azından o zaman
sana zarar veremezdim."

Bu sözler üzerine içine bir bıçak saplandı. Ona
aldırmadığını söylemek istedi. Vücudunun çürümek ve
kanamaktan başka bir şey yapamayacağını. Aslında, vücudu
bunu en iyi şekilde yapıyordu. Başka hiç kimsenin
yapamadığı kadar morarıyor ve kanıyordu. Öyle ki babası
onu bu yüzden bir gösteriye dönüştürmüştü. Ama neden
babası ve insanlardan yapılmış canavarlar gibi gülmüyordu?
Neden olduğu gibi ona bakıyordu? Neden hiç gülmemişti?

"Seni nasıl kaybediyorum ki?" dedi, gözlerindeki yaşlara
rağmen ağzı titrek bir sırıtışa dönüşmüştü; gözyaşları,
üzerinde durduğu zemini yumuşatmıştı. Silene'nin dünyası
hiç o anki gibi sarsılmamıştı. "Sen asla benim olmadın bile."

Onun.

Silene hiç düşünmemişti... birine ait olmak isteyeceğini hiç
düşünmemişti. Kendisini bu kadar hafif, bu kadar sıcak
hissettiren, onu gülümseten, onu rahatlatan biri.

Onun etrafında güneşin kendisi gibi dönen biri. Rüzgâra ve yağmura, kayalara ve bulutlara anlam veren biri. Onun için tüm dünyayı yok eden biri.

Bir an, her zaman olduğu yerdeydi, ondan iki adım uzaktaydı. Sonra kolları adamın omuzlarına uzanıyor, ayak parmaklarının üzerine kalkıp ağzını adamın ağzına bastırırken boynuna kapanıyordu.

Acı önce göğsüne vurdu, zorlukla nefes alana kadar kalbini sıkıca kavradı. Ama yüzlerce yıldır zar zor nefes aldığı için buna aldırış etmedi. Adamın elleri yüzünü kavrayıp onun gevşek, acı dolu bedenini sert bedenine doğru çekerken nasıl umursayabilirdi ki?

Ama onun kucağı umutların ölmek için gittiği yerdi.

Birdenbire ondan uzaklaştı. O kadar anıydı ki ayakları üzerinde sallanıyor ve neredeyse yuvarlanıyordu. Gabriel her zaman durduğu yerde, ondan bir metre uzakta durdu ama bu kez bir çift geniş ve dehşet dolu mavi gözle onu izliyor, sert ve hızlı nefes alıyordu.

Silene ellerine, kollarına, göğsüne, neredeyse tamamen griye dönmüş derisine, derisinin altında yayılan ve zehir gibi yakan kanla dolu mor damarlara baktı. Her şey bir anda içine çöktü. Hem farkındalık hem de acı. Ve yere düştü, uzuvları onu ayakta tutmak için mücadele ediyordu. Akşamın çiyinden yeni çıkmış soğuk, ıslak toprağa uzanmak için bedenini cezbeden zayıflığın çağrısına direnmedi.

Görüşü bulanıklaşıp karanlığa teslim olurken, onu tekrar gördü, üzerine eğilmiş, titrek bir eli yüzünün üzerinde tutuyordu. Silene daha önce hiç böyle bir fırtınaya, gözlerinde ona bakıp bağırarak, bilinci yavaşça karanlığa gömülürken duyamadığı şeyler haykıran adamın kadar öfkeli gökyüzü ve denizlere tanık olmamıştı.

Gözlerini bir sonraki açışında, onu kollarında taşıyan yanlış ağabeye bakıyordu. "Nerede o?" diye sordu, kendi sesi boğazına bıçak gibi saplanmıştı.

Ölüm, Asphodel'in evine doğru tepedeki yoluna devam ederken ona bakmadı. "Gabriel bir daha sana yaklaşmayacak."

"Ama ben istiyorum. Yakınlaşan bendim."

Durdu, hâlâ ona bakmıyordu ama kız onun hiçbir yere bakmayan kaşlarının kendisine yönelik olduğundan emindi. Sonunda ona baktığında, bakışlarında acımadan başka bir şey yoktu. Ve Ölüm'ün hiçbir şeye acıdığını görmemişti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Silene?"

"Bugünlerde her şeyin çok az anlamını buluyorum," dedi göğsünü iterek ve ayaklarını yoklayarak. "Onu görmek istiyorum."

"Buna izin vermeyeceğim," dedi daha önce ondan duymadığı bir kesinlikte.

"Az," diye başladı, ona da yalvarmaya hazırlanıyordu. "Bu son," dedi ve gözden kayboldu.

Saat Dokuz

GEÇMİŞTEKİ BİRÇOK aydınlık ve sürekli dinlenme gecesinin aksine, Silene'nin bedenini bir şey ele geçirmiş, onu başka bir dünyaya yerleştirmiş ve zihninin orada dolaşmasına izin vermişti. Huzuru tattıktan sonra aniden kâbuslarla dolu karanlık dünyasına geri dönmüştü.

Uyandığında karanlık bir kapsül gibi etrafını sarmış, her zaman yanından ayırmadığı mum ışığı sönmüştü. Yanındaki yatağı okşadı, her şeye ve herkese bunun sadece bir rüya olduğunu ve eski bedenine geri dönmediğini, onu yavaş yavaş ölümü seçmeye iten birinin yanında yattığını umarak ve dua ederek inledi ve ağladı.

Çılgınca odanın karanlığında, her zaman yaptıkları gibi ansızın üzerine atlayacak, onu sıkıştıracak ve alınmasına izin vermediği şeyi şiddetle alacak canavarları ararken, dudakları sessizce şekillendi

içine ve harfler . onun İsim, zaman sonra
zaman gibibir büyü.

Gabriel. Gabriel. Gabriel. Gabriel. Gabriel. Gabriel. Gabriel.

Sessiz ilahisinin sonunda "Lütfen," diye fısıldadı.

Ve karanlık cevap verdi. İlk defa cevap verdi. "Ben buradayım"

Silene keskin bir nefes aldı ve hiçbir şey görememesine rağmen gözlerini tanıdık sesin geldiği yöne dikti. Ama adamın onu görebildiğini biliyordu.

"Neydi o, benim güzel ölümüm mü?" diye sordu.

"Sadece kötü bir rüya" diye mırıldanırken sesi çok cılızdı, anılar yüzünden çok yaralıydı.

"Geceleri seni endişelendirmeye cüret eden nedir?"

Dizlerini göğsüne çekerek "Anılar" diye fısıldadı.

"Onları alayım mı? Onları söküp atayım ve teker teker bağırsaklarını deşeyim mi?"

"Onlar olmadan ne olduğumu bilmiyorum," diye itiraf etti.
"Şiddet olmadan ne olduğumu bilmiyorum."

"Sen Silene'sin. Benim en nazik, en kibar ellere sahip güzel Silene'm. Seni nazik yapan şiddet değildi, harabem, seni yumuşatan şiddet değildi. Her şeye rağmen kibar, yumuşak ve naziktin. Her şeye rağmen kazandın. Her şeye rağmen kazandın. Ne seni değiştirebildiler, ne de kalbini - nazik, yumuşak kalbini. Değiştiremedikleri şey

incindim. O yüzden izin ver onu alayım. O anıları senin için parçalamama izin ver."

Silene bu teklife ve onun sözlerine sahip olduğu en değerli şey gibi sarıldı. "Belki, belki onları götürmene izin veririm."

"Beni çağırılmışsınız," dedi.

Titreyen dudakları aralandı ve itiraf etti: "Ettim. Ama sen zaten buradaydın, değil mi?" Lavanta kokulu havanın kokusunu alabiliyordu, kâbuslarından çıkmasına neden olan şey buydu.

"Öyleydim."

"Ne kadar süre için."

"Sen uyuduğundan beri."

Gülümsemesini ısırdı. "Bu rahatsız edici."

Belli belirsiz bir kıkırdama karanlığın içine sızdı.

Biraz daha doğrulup çarşafı göğsüne doğru çekerken, açık pencereden gelen alışılmadık bir esinti titremesine ve sonunda ne kadar az giydiğini fark etmesine neden oldu. "Odamda ne yapıyordun?"

"Sana bir sorum vardı."

"Bekleyemez mi?"

"Soru sorulabilirdi ama ben soramadım," dedi ve masanın üzerine bir şey düşürdü. "Seni görmem gerekiyordu."

"Fotoğrafını çekebilirim, böylece bir dahaki sefere buraya kadar gelmene gerek kalmaz."

Oda zifiri karanlık olmasına ve Silene burnunun ucunu bile görememesine rağmen, adamın kendisine sırtıttığından son derece emindi. "Ne türden?" diye sordu.

Eli kendi iradesiyle hareket ederek en yakındaki yastığı kaptı ve ona doğru fırlattı, ardından hafif bir kıkırdama daha geldi. "Burada bu kadar uzun süre kalamazsın."

"En kötü ne olabilir ki?"

"Evren parçalanabilir. Sen bu topraklardaki en büyük paradokssun."

"Ölüm uyur. Kaderler uyur. Var olan her varlık uyur. Bu gece sadece sen ve ben uyanıyoruz." Silene, Gabriel'in sesi odanın diğer ucunda olması gereken yerde değil de doğrudan kulağına geldiğinde irkildi. Bunu hayal etmemiştir. Çünkü derin bir nefes aldığı anda ciğerleri onun sıcak lavanta kokusuyla doldu. "Bu gece seninle böyle bir an geçirebilmek için ne yaptım biliyor musun, mahvoldum? Zehirlediğim suları, çaldığım havayı, büyülediğim yıldızları, yalan söylediğim Tanrıları?"

"Gabriel-"

Adam sert bir öpücükle kendi dudaklarını dudaklarının üzerine bastırduğunda adı dudaklarına yapıştı.

Tüm evrenin donduğundan emindi. Zaman tamamen yok olmuştu. Belki de hâlâ acımasız, zalim bir rüyanın içindeydi.

Özellikle de hiçbir şey olmadığında. Hiç acı yoktu. Hem de hiç.

Onu öptüğünde, elleri onu kendine çekmek için gömleğini kavradığında ya da ellerinden biri ensesini kavradığında ve diğeri onu tamamen kendisine yapıştırmak için beline dolandığında acı yoktu. Saniyeler geçti; dakikalar geçti. Belki de hiç geçmedi. Uzuvarları birbirine dolanmış, iki yıldızın birleşmesi gibi öpüşürken kızın parmakları adamın saçlarını, adamın parmakları da onunkileri kavramıştı. Ona yeterince dokunamıyordu ve o da dokunamıyordu.

Gabriel sadece "Beni neden öptün?" diye sormak için geri çekildi. "Neden öptün?"

"Çünkü," diye mırıldandı, dudaklarını ısırđı ve yavaşça ondan nefes tüketen bir öpücük daha çekti. "Sonunda hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu anlayabiliyorum."

Silene'nin çenesi titredi, elleri onun yüzünü kavramak için uzandı, ellerinde nasıl hissettiğinin tadını çıkardı, tıpkı her zaman hayal ettiğđ gibi yumuşak, güçlü ve sıcaktı. "Nasıl?"

"Söylersem seni korkutabilirim," diye fısıldadı, saçlarını kulağının arkasına itti ve dudaklarını tekrar almadan önce çenesine öpücükler kondurdu. "Seni korkutmak istemiyorum."

"Seni de korkutabilirim."

"Daha fazla istediğim bir şey yok," diyerek onu kucağına çekti ve kalçalarına yaslanmasına izin verdi. "Beni korkut. Beni dehşete düşür. Hâlâ bu kaderle barışmış değilim. Asla da barışacağımı sanmıyorum. Bu yüzden beni korkut. Korkmama yardım et çünkü onunla barışmazsam acının sonsuza dek peşimi bırakmayacağını biliyorum. Söyle bana, beni neden öptün?"

Silene'nin kalbi daha önce hiç böyle kırılmamıştı. Paramparça olmuştu. "Ortadan kaybolmaktan korkmuyorum," diye itiraf etti Silene, adamın elini tutup dudaklarına götürdü, önce her bir boğumunu sonra da avucunu öptü. "Ortadan kaybolmak ve geride hiçbir şey bırakmamak için daha iyi bir yol düşünemezdim. İşte böyle. Senin kollarında. Senin tarafından tutulmak. Bu bir rüya olurdu. Rüyaların rüyası. Bu ölümün nasıl bir his olduğunu merak edip duruyorum."

"Hiç mi? Hiç kimse mi?" "Evet, hiçbir şey ve hiç kimse." "Seni kalpsiz küçük şey."

Bir elini yüzüne doğru kaldırdı ve tenini yüzünün altında hissetti. "Daha iyi olurdu. Bundan daha iyi. Özlem... beni tekrar öldürebilir."

"Bunların hepsi benim hatam." Eli yüzüne geldi, başparmağı yanağında gezindi. "Bunu ben yaptım."

"Elden bir şey gelmezdi."

Gözleri kapandı ve ay ışığının gölgede bıraktığı yüz hatlarını acılı bir ifade kapladı.

"Gitmelisin," dedi yüreği midesine inecek kadar ağırlaşarak. "Bunun hiçbir anlamı yok, hem de hiç anlamı yok."

"Lütfen," diye yalvardı ama ne yalvardığını ya da kime yalvardığını bilmiyordu. "Lütfen."

Işık aniden odasına süzüldü ve şimdi onun gözlerindeki çaresizliği de görebiliyordu.

"Çek ellerini onun üzerinden ve defol git buradan," diye seslendi karanlık bir ses kapı aralığından. Ölüm kardeşine

baktı ve

Sonra ona, ikisine de başını sallayarak baktı. "Gelip benim dünyama zarar veremezsin kardeşim. Gelip halkımın kafasını karıştıramazsın, ülkeyi zayıflatamazsın, kendi akrabaları, kendi kardeşini zayıflatamazsın!"

"Önce o yaptı," dedi Gabriel, yüzünü boynuna gömüp Silene'nin saçlarının ucundan ayak parmaklarına kadar kızarmasına neden olarak.

Azriel'in burun delikleri alevlendi ve karanlık bakışları ona ait olmayan bir içki şişesinde sabitlenerek odaya göz gezdirdi. "Sarhoş musun?"

Gabriel onun teninin üzerinde anlaşılır bir şeyler mırıldandı ve sonra ona daha sıkı sarıldı, iç çekerek ağzını omzuna, boynuna, çenesine bastırdı.

"Onu geri götüreceğim," dedi Silene, Ölüm'ün sert bakışları ya da Gabriel'in dokunuşuyla hissetmeye başladığı ve kardeşinin varlığıyla zayıflayan acı karşısında geri çekilmemeye çalışarak.

"Benim dünyamın dışında ona dokunamazsın. Seni dışarıda güvende tutamayacağımı biliyorsun."

"Ona sadece birkaç dakikalığına dokunabilirim." "Silene," diye uyardı Azriel.

"Biliyorum." Ona titrek bir gülümseme verdi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Biliyorum." Ve korkmamıştı.

Adamın zaten karanlık olan gözlerinin bir ton daha koyulaştığından emindi. "Hayır, bilmiyorsun. Size zarar verirse nasıl bir kaosa sürükleneceğinizi, ruhlarınızın nasıl bir sınavdan geçeceğini tahmin bile edemezsiniz.

ölümün sınırları. Bu evrende benden daha kötü şeyler de var, Silene. Onları ayartmamamı öneririm." Ölüm başını geriye doğru eğdi, karanlık bakışları hâlâ ona kimsenin sarılmadığı kadar sıkı sarılan kardeşine kaydı. "Onu ben alacağım," dedi kesin bir ifadeyle ve kızın odasına girip kardeşini kızın üzerinden kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. "Gabe!"

Elini saçlarına götürdü, parmaklarının ucunda oluşmaya başlayan acı verici çürümeye rağmen saçlarını ileri geri yatıştırdı, "Artık gitmelisin," diye mırıldandı. "Yarın gelip seni göreceğim."

"Yapacak mısın?"

"Sana söz veriyorum."

Sonra taze yaralarına yapıştırılmış bir yara bandı gibi kollarından çekilip alındı, orada yarı kanamalı, yarı yırtık, umutsuz bir şekilde bırakıldı.

Ona yalan söylenmişti.

Belki de değildir.

Belki de onun umursamaz davranışları yüzünden başına bir şey gelmişti.

Öğrenemedi bile çünkü kardeşi onun hiç yapmadığı bir şeyi yapmıştı.

Yaşam ve ölüm arasındaki kapıyı tamamen kapatmış, onu nehrin diğer tarafında çaresiz bırakmış, harabesi ise tam karşısındaydı ve kendini göstermeyi reddediyordu.

Gabriel endişelenmemeye çalıştı, onun kendisi gibi bir aptal olmadığını, endişelendiğinde evde kaldığını, meşgul olduğunu ve ilgilenilmesi gereken her şeyle ilgilendiğini ve en sıra dışı nesnelerden güzel şeyler yaptığını, tüm Tanrı ve Tanrıçaların, ayın, yıldızın ve güneşin, kaderin ve alinyazısının gazabına uğramadığını düşündü.

Ön kapı yavaşça açılıp da kadın tuhaf bir şey giymiş olarak dışarı çıktığında neredeyse yerinden sıçrayacaktı: Dizlerini kesen uzun siyah kitaplar dışında çıplak olan kalçalarının tam ortasına kadar inen sarı bir elbise. Eşarp yoktu. Saçları, önden sarkan iki beyaz parça dışında uzun bir kuyruk şeklindeydi.

Gabriel yanılmıştı. Silene baştan çıkarıcıydı - var olan her canlıyı tehlikeye atacak şeyler yapması için onu baştan çıkarıyordu.

"Beni içeri almıyor."

Nehrin hemen kenarında durdu. "Onu suçlayabilir misin?"

"Sadece bu seferlik benim tarafımı tutamaz mısın?"

Kadın gülümsediğinde, başından beri onun tarafında olduğunu fark etti. "Dün gece tam olarak ne yaptın?"

"Neredeyse seni parçalamasının dışında mı?"

Gabriel'in neredeyse görmek için yalvardığı gülümsemesini bastırmak için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve başını salladı.

"Yapmamam gereken şeyler. Yaptığıma pişman olmadığım şeyler. Şimdi sana yakın olamadığım için yaptığıma pişman olduğum şeyler." Birkaç kalp atışı boyunca bekledi, onu tepeden tırnağa izledi, vücudundaki görünür her santim deriyi inceledi. "Dün gece seni incittim mi?"

Başını sallamadan önce dişlerini dudağının kenarına geçirdi.

"Yalancı," diye
nefes aldı. "Önemli
bir şey değildi."

Adam geri çekilmeye başladı ama kadın köprüye bastı ve adam daha fazla geri çekilemeden köprüyü geçti. Boynuna bir kurdele atarak iki ucundan çekti ve "Sen tam bir aptalsın" demeden önce onu kendisine doğru indirdi.

Gözlerini kırptırdı. "Aptalları
sever misin?" "Onlara
aldırmam."

Gabriel gülümsedi. "Yeterince iyi."

Kurdeleyi boynundan çekerek bir ucunu eline sardı ve diğer ucunu ona uzattı. "Beni hâlâ hayvanat bahçesine götüreceksin."

"Benimle hep iş yapıyorsun." "Bugün
ağırdan mı alıyoruz?"

"İstediğin kadar yavaş, benim küçük arım. Hayvanat bahçesine gitmeden önce kovanında mı duracağız yoksa doğrudan hayvanat bahçesine mi gideceğiz? Yoksa kovanın orada mı?"

Kadın onunla alay etti. "Sarıyı sevdiğini
sanıyordum." "Senden hoşlanıyorum. Bal

yapsan da yapmasan da."

Arabada uyuyakalmıştı, üzerinde hâlâ hayvanat bahçesinin mağazasından aldıkları saçma şapka ve gömlek vardı, ceketini kucağına atılmıştı. Yolcu koltuğunda bir renk sıçraması gibi yatıyordu, asla göremeyeceğini düşündüğü bir manzara. Onu çok mutlu eden bu manzara onu dehşete düşürmüştü.

Kıpırdandı, uykulu ela gözlerini aralayarak ona baktı. "Beni geri götürmemeli misin?"

"Birkaç dakika daha. Zamanın bir önemi yok." "Çünkü bir pazarlık yaptınız?"

"Ben iyi bir iş adamıyım, ne diyebilirim ki?"

Silene ona aldığı maymun oyuncağına uzandı ve ortasını sıkarak yüzüne doğru birkaç tiz ses çıkarmasını sağladı. "Ayı bende. Maymunu sen al. Beni hatırlamak için."

Aptal maymunu almadan önce titrek bir elini yüzüne sürdü. "Seni unutacağımı mı sanıyorsun?"

"Umarım yaparsın. Eninde sonunda."

Saat 10 yönünde

AZRIEL onun bu isteğinden sonra uzun bir süre sessiz kaldı.

Yapacağını hiç düşünmediği bir istek. "Krune artık yok, Silene," dedi en eski arkadaşı.

Eski kasabasının akıbetini öğrendiğinde ilk olarak ne hissettiğini bilmiyordu. Rahatlama ya da üzüntü. "Bir kasaba nasıl artık olmaz?"

"Bunu söylemek bana düşmeyebilir."

Dehşet midesinde birikti. "Daha önce sormalıyım. Kardeşim hakkında da. Geldiğimde onu neden görmediğimi." Kollarını ortasına doladı. "Sadece bunun iyiye işaret olduğunu umuyordum. Daha iyi bir yere gitmiştir, belki de çoktan reenkarne olmuştur."

Aralarına çöken sessizlik Silene'nin kulaklarını dehşet sesleriyle cınlattı. "O gün seninle birlikte ölmedi, Silene. Bir gün sonra öldü. Tüm Krune ile birlikte. Sonra da senin eski krallığının tamamı onu takip etti."

Ayakları sallandı ve yere yığılmadan önce elini kasvet dolu evinin karanlık duvarına dayadı. "Ne?"

"Ona verdiğin zehir etkisini göstermedi."

Hayır, Silene emin olmuştu. Silene onunla gideceğinden o kadar emindi ki, acısız ve hatta ondan daha hızlı gitsin diye iksirinin yarısını onun üzerinde bile kullanmıştı. "O zaman... o zaman nasıl öldü?"

Başını eğip sessizleştğinde Silene'nin omurgası dikleşti, çığlıklarını bastırmak için eli ağzına gitti. Ne yapmıştı ki? Onu babasının ellerine mi bırakmıştı?

Ona zehri satan adam çabuk olacağına ve canını acıtmayacağına söz vermişti. Kardeşi hayatı boyunca acı çekmiş olsa da, bildiği tek şey acı çekmek olsa da, onun acı çekmesini istememişti. Tabağına daha fazlasını koymuştu, böylece acı çekmeden gidecekti. Kendi payını da koymuştu, o akşam ona son bir yemek yedirdiğinde -daha önce hiç yemedikleri bir yemek, sadece kardeşinin ölmeden önce en azından iyi bir yemek yemesini sağlamak için aldığı küçük paranın karşılığında çok fazla verdiği bir yemek. "Nasıl öldü, Azriel!"

"Birçok kişinin gücünü aldı. Luke bir Tanrı olarak öldü." Koyu renk gözleri onunkilerle buluştu. "O sabah uyandığında her şeyi öğrenmişti ama sen öğrenmemiştin. Seni gömmeye gittiğinde yoldan geçen biri ona gerçeği söylemişti. Senin intikamını alırken öldü. Onu birçok ölümün ortasında buldum, yüzlerce ve binlerce. Ama dökülen kanlar ona borçluydu.

O insanların sana yaptıklarına şahit oldum ve sessiz kaldım, bu yüzden ruhunu geride bıraktım ve onu başka biri buldu."

"Kim?" diye sordu, her şeyden çok dua ediyordu; onu daha kötü bir şeyin bulmamış olması için dua ediyordu.

"Kardeşim," dedi ve Silene sallandı. "Luke onun için dua etmişti. Kendi ruhunun bedeli karşılığında seni geri getirmesi için. Kardeşimin bu isteği yerine getirecek gücü yoktu çünkü-"

"Çünkü ne?" diye sordu. "Çünkü ne, Azriel!" "Çünkü seni onun erişiminden sonsuza dek uzaklaştırdım."

Eli boğazına, bir zamanlar yara olan yara izine gitti - son yarasına. Şafak vakti midesi bulanarak uyandıktan ve zehirden aldığı payın onu öldürmeye yetmediğini fark ettikten sonra kendi kendine açmak zorunda kaldığı bir yara. Kardeşine son yemeğini pişirdiği aynı bıçakla açtığı bir yara. "Çünkü ben... çünkü ben-"

"Hayır, Silene. Onun yüzünden oldu. Benimle bir pazarlık yaptı."

"Pazarlık mı? Gabriel seninle bir pazarlık mı yaptı?" "Yaptı. Ve şimdi bunun bedelini sonsuza dek ödeyecek."

Bir pazarlık, Azriel'in evinden ayrıldıktan ve asla adım atmamaya yemin ettiği bir dünyaya gittikten çok sonra kulağına fısıldadığı sözler. Azriel'in kardeşinin mutlu olacağına söz verdiği bir dünyaya. Az'ın ona söylediği tek şey buydu. Gerisini öğrenecek, bulmacayı kendi başına  zecekti.

Yüksek kozalaklı ağaçlarla çevrili, bacasından duman bulutları yükselen ve önünde ateş yanan küçük ahşap kulübeyi uzaktan izlerken ayakları bir ağaç gövdesinin arkasında olduğu yerde sabit kaldı.

Evin önündeki küçük ahşap masada, muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarında, pembe saçlı, her tarafı parlak çiçeklerle süslü rengarenk bir elbise giymiş ve evin içinden birinin kendisine söylediği bir şey yüzünden gülerken ayaklarını ileri geri sallayan bir kadın oturuyordu.

Küçük kardeşini acı içinde yeniden bir araya getiren biri bahçeye çıkıp masaya iki tabak yemek koyduğuunda Silene bir adım geri çekildi. Gerçi çok daha yaşlıydı, yüzü yara bere içindeydi, çok daha uzun boyluydu, omuzları kardeşinin ne kadar az yemelerine izin verildiğinden ve madenlerde ne kadar çok çalışmaya zorlandığından asla hayal edemeyeceği kaslarla doluydu.

Eskiden tanıdığı adamdan geriye hiçbir şey kalmadığını fark ettiğinde yüzüne parlak, ağlamaklı bir g l msemi yayıldı. Daha iyi olmuş, büyümüş, daha mutlu olmuştu.

Tam arkasını dönüp gitmek üzereydi ki pembe saçlı kadın çığlık atarak

omzunun üzerinden uludu, "Luke! İndir beni!"

Bir hıçkırık kaçtı ve hızla ona doğru döndü, ayağını kaybetti ve yere yığıldı, gözleri ne kadar silmeye çalışsa da kardeşini net bir şekilde göremeyecek kadar çok yaşla doluydu. Neden ona bu ismi takmıştı?

Hayır. Hayır. Hayır. Luke Carver gitmişti. Luke gitmişti. Tekrar Luke olamazdı.

Ağladı, ağladı, ses çıkarmamak için eteğinin kenarına yapışarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Bu ne anlama geliyordu? O da kendisinininki gibi bir kadere mi mahkûm edilmişti?

Az bilmek zorundaydı. Az'a sorması gerekiyordu.

Bir elini ağaca dayayıp ayağa kalkmak için kendini zorladığında, ayağının altında bir dal kırıldı ve hava sessizleşti. Çok yavaşça, sanki vahşi bir hayvanı ürkütmekten korkuyormuş gibi, üzerinde iki çift göz beklemeden kargaşanın durduğu yere baktı.

Doğrudan ona bakıyordu. Tüm insanların yaptığı gibi onun içinden değil. Hayır, kardeşi ya da bir zamanlar kardeşi olan kişi doğrudan ona bakıyordu. "Silene?"

Nefes nefese kaldı, geri çekilmeye başladı ve onun yasaklayıcı dokunuşunun altında solan ormanın içinden koşarak geçti.

"Silene!" Luke bağırdı ve Silene daha hızlı koşmaya başladı, hıçkırıkları ormana yayılıyordu. "Silene, sen olduğunu biliyorum."

Sonunda, Asphodel'e giden tekne sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen durdu. Bir keresinde bir korkak gibi gitmişti ve ondan af dilemeye cesaret edemese de

Ona, çok sevdiği kardeşine yaptıklarından dolayı bir özür borçluydu, hem de herkesten daha çok.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu, ona doğru uzanarak, ama o geri çekildi, kardeşini tekrar gördüğü için yarı hayret içindeydi ve onu hatırlamak zorunda kalması için ona ne olmuş olabileceğinden yarı korkuyordu. O da kendisi gibi kâbuslar görüyor muydu?

Silene elini yüzüne bastırdı ve ağladı. Hayır. Hayır. Hayır. Daha da geri çekildi. "Bana dokunamazsın. Beni nasıl görebildiğini bile bilmiyorum ama... bana dokunamazsın."

"Neden olmasın?"

"Dokunduğum hiçbir şey yaşayamaz."

Ona kaşlarını çattı -küçük kardeşi ona kaşlarını çattı. Sonra gülümsedi. Ve o gülümsediğinde, kız çarpılmış, zamanda geriye gitmişti. Bu gülümseme hatırladığı ağabeyine çok benziyordu. "Beni buldun. Önemli olan tek şey bu."

"Seni hiç aramadım Luke," diye itiraf etti, titreyen elini midesine düşecekmiş gibi hisseden kalbine götürerek.

"Seni her yerde aradım Lena," dediğinde erkek kardeşinin yüzü de onunki gibi düştü.

Pembe saçlı kız onun yanında belirdi ve koluna yapıştı. "Sen onunsun."

Luke onunla benim arama baktı, gözlerini şaşkınlık bürüdü.

"Sen Azriel'e aitsin," diye devam etti kadın. "Bu yüzden kardeşin seni bulamadı."

"Yaptığım şey için," diye başladı Silene, zamanın parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissederek. "Ölüm intikam almak istedi."

Ağabeyinin yüz ifadesi öfkeyle kanıyordu. "Azriel'i öldüreceğim." Luke iki elini alnına götürerek başını salladı. "Onu öldüreceğim Aurora."

Pembe saçlı kız, Aurora, her ikisine de acıyan bir bakış attı. "Sana söylemesine izin verilmeyecek, bunu biliyorsun Luke." Silene'ye döndü. "Sanırım sen de biliyorsun."

Silene'ye bir şey çarptı. "Onu nereden tanıyorsun? Az'ı nereden tanıyorsun?"

Luke ona bakmadı. "Çünkü ben de artık onun gibiyim." "Bir Tanrı," dedi Aurora. "İntikam. Gabriel ona başka bir hayat. Karşılığında-"

Silene gerildi. "Ne karşılığında?"

"Cebrail'in yardımıyla her bir ruha musallat olacak ve onları kendisi için öldürecekti."

"Hangi ruhlar?"

Luke ona, "Sana zarar verenlerden," dedi.

Asphodel'e döndüğünde oradaydı, nehrin tam karşısındaydı -saniyeler geçtikçe binlerce ayrı dünya gibi hissettiren bir nehir.

"Artık biliyorsun," dedi.

"İstiyorum."

"Hükmün nedir, benim mahvoluşum? Yaptıklarım için başışlanacak mıyım?"

"Peki sen ne yaptın?" diye sordu, köprüyü geçip onun yanına gitti ve diz çöktü.

Elini yüzüne götürdü ve parmağını burnunda, gözlerinde, dudaklarında gezdirdi. "Seni çok geç buldum."

Silene ilk kez dokunulmayı arzuluyor, bunun için yanıp tutuşuyordu. Onun kucağına tırmanma ve kendini göğsüne gömme arzusıyla içi kavruldu. Sonunda bir sonraki mezarını seçmişti ve toprak bu sefer ona karşı çok nazikti. Ama nedense bu sefer korkuyordu. O kadar korkuyordu ki, gömüldüğü toprağı hatırlayamayacağı korkusuyla aklını kaçırmıştı.

Silene ne pahasına olursa olsun onun ellerine sarılmak ve bunu yapmasına izin vermek için bir ihtiyaç, bir çaresizlik duyuyordu ama talihsiz bir şekilde adam geri çekildi.

"Yaşadığım hayattan pişmanlık duymadığımı fark ettim. Bu, küçük kardeşimin beni sevdiği hayattı," diye itiraf etti Silene. "Ama bir sonrakinden pişman olacağımı biliyorum. İkiniz de o hayatın içinde olmayacaksınız. Ben de ikinizi hatırlamayacağım."

"Silene-"

"Lütfen," diye yalvardı ve adam başını sallayarak ayağa kalktı. "Beni terk edemezsin. Son isteğimi hâlâ yerine getirmedi."

Başını sallayarak kıkırdadı. "Balık tutmak mı? Şu anda gerçekten balık tutmayı mı düşünüyorsun?"

"Elimde başka numara yok, Gabriel. Nasıl kandırabilirim başka bir yolu var mı?"

"Mutlu olacaksın, mahvolmuşum. Çok mutlu olacaksın, sana söz veriyorum."

Nasıl bilmez? Onun artık mutlu olduğunu nasıl bilemez?

Saat 11 yönünde

SON BİR TALEP. Onu ulaşabileceği yerde tutan tek şey buydu. Daha fazla ertelememek zorunda olduğu bir şey. Bunu yapamazdı. Biraz daha zaman geçerse, ona zarar verebilecek bir şey yapacaktı. Ona tutunacaktı. Onu bırakmayı reddedecekti. Ve ona tutunamazdı. Onu bırakmak zorundaydı.

Mutfağının, onu bir sanat galerisindeki tablo gibi çerçeveleyen cam penceresine vurdu ve kadın ona doğru döndü. Elini cama dayayıp ona en çılgın rüyalarında bile vermesini hayal etmediği bir şey verdiğinde, vücudunu depreme benzer bir şey sarstı - herhangi bir güneşi gölgede bırakabilecek kadar parlak bir gülümseme.

Parmaklarını kaldırıp soğuk cama, onunkilerin üzerine bastırduğunda sanki bir şey dikenli telleri iç organlarına doğru sürüklüyormuş gibi hissetti.

Ellerinin birleşmesini izlerken küçük dikkatli gülümsemesi büyüdü, bir sırtışa dönüştü ve varoluşunda ilk kez baharın insanlar için nasıl bir his olduğunu öğrendi.

Daha yakına eğilerek gözlerini kapattı ve dudaklarını bardağa bastırdı.

O da eğilirken gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü, sevdiklerini incitmeden yakından sevebilmeyi diledi.

Orada durdular, her ikisi de pencerenin iki yanında, kaşlarını birbirine bastırdılar, dudakları pek çok kaderi mühürleyen kelimeleri oluşturmak için hareket edene kadar birbirlerine baktılar.

Sorun değil.

Öyle miydi?

Pencereden iterek kalktı ve dışarı çıktı, ona en yakın olduğu yerde durdu ve bir kurdelenin ucunu ona uzattı, sonra da onu bir battaniye serdiği çimlerin üzerine oturmaya sürükledi. "Azriel seni bir daha burada görürse yine kriz geçirebilir."

"Beni korkutmuyor."

"Seni kıskanıyorum," dedi parmağının ucunu deri ceketinin açık kenarında gezdirerek. "Keşke ben de hiçbir şeyden korkmasaydım."

"Sana yalan söylemiş olabilirim, Silene. Beni korkutan şeyler var."

"Senin gibi bir Tanrı'yı ne korkutabilir ki Gabriel?"

"Bana hiç aşık olup olmadığımı sor."

Silene duraksadı, gözlerinde sözlerini geri alması için yalvaran bir ifadeyle ona bakıyordu. Sesi kısıktı.

"Hiç aşık oldun mu?" diye sordu.

"Öyleyim," diye itiraf ederken gökyüzü kalın bir gök gürültüsüyle gümbürdüyordu.

Sanki bütün saatler o anda durmuş ve Silene'nin ağzından çıkan iki sessiz kelimeye takılıp kalmış gibiydi: "Öyle mi?"

Rüzgâr hızlanıp fırtınaya dönüşürken "Evet," dedi. Doğa bile onu durdurmak istiyordu. "Ezelden beri sakladığım bir sır var, anlıyor musun?"

Rüzgârın dalgalandırdığı bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne sırrı?"

Gök gürültüsü çok yakınima düştü. "Bir gece oturup yıldızlara bakarken, dileklerin parlak karınlarına çekilmesini izlerken, bir tane duydum. Benim *için* yapılmış bir dilekti ama bana değil. Tüm bunlar garipti çünkü benim yerime kim dilek dileyebilirdi ki?" dedi hüzünlü bir gülümsemeye. "Dilek benim ortadan kaybolmam, yok olmam, bir insanın bulabileceği en kötü sonu bulmam, asla uyanamayacağım kadar ölümcül bir şekilde ölmemdi."

Silene şaşkınlıkla ona bakarken yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Hiçbir şey beni bu kadar güldürememişti," diye itiraf etti bu dileğin sahibine bakarak. "Eğlencenin etkisi geçtikten sonra uzun bir süre gökyüzüne bakıp ne yaptığımı merak ettiğimi hatırlıyorum. O duayı yıldızlardan çalıp sahibini bulmaya gidene kadar neredeyse içimi kemiriyordu." Başını fırtınalı gökyüzüne doğru eğdi

Bunca yıldır olduğu gibi sessiz kalması için onu uyarıyor ve tehdit ediyordu. Kaderi kıskırtmaması için ona yalvarıyordu. "Bu arada o dua hala bende."

Ağaçlar, otlar ve hatta etraflarındaki tepelerin temelleri bile karşıdan gelen rüzgârı sarsıldı.

Yüzünden bir damla daha yaş süzüldü ve adam ona doğru uzanmaya çalıştı, eli aralarındaki yasak boşluğun ortasında durdu.

"Onu buldum," diye devam etti, bu arzuyu diğer tüm arzularını gömdüğü yere, kalbinin tek aşkını barındırmak için çok büyüyen odalarının derinliklerine gömdü - aşkını da gömmek zorunda kaldığı bir mezarlığa dönüşen odalara. "Aslında birkaç kez. Onu uzaktan izlemekten kendimi alamadım. Böylesine sevimli bir hayaletin kardeşim tarafından bırakılıp bırakılmadığını merak edip durdum. Neden hala benim topraklarımda, yaşayanların arasında olduğunu merak edip durdum. Ta ki onun gözyaşlarını görene kadar. İşte oradaydı, benim hüzünlü kızım, yaşıyordu ve tamamen bana aitti ama hiç de bana ait değildi. Ona ancak bu kadar yaklaşabilirdim. Ayaklarının altındaki toprak bile benden nefret ediyordu, evinin duvarları bir bakış atmaya cüret ettiğimde bana bağıırıyordu, evinin etrafındaki orman onun dikkatini çekme çabalarım gülyordu. Hiçbir şey onu etkilemiyordu. Ona ne zaman güneş göndersem, daha az dışarı çıkardı. Ona yağmur gönderdiğimde, yağmura küfredirdi. Ayaklarının altında çiçekler yetiştirdiğimde, onları eziyordu. Arkadaşlarını gönderdiğimde, korkuyla sinirdi. Varlığı bir kaybolur, bir kaybolurdu. Bazen onu bulamazdım.

Günlerce, doğa beni kandırdı ve evini gizledi. Onu uzun bir süre görmedim. Ama sonra benim mahvolmam için bir dua daha etti. Onu tekrar görmek istedim ama bir şekilde bana izin vermek zorundaydı."

"Peki o yaptı mı?"

"O yaptı." İçinden acı bir kahkaha döküldü. "Ama bu sadece bana nispet yapmak içindi. Ben oraya vardığımda o çoktan kardeşimin kollarındaydı. Benden o kadar nefret ediyordu ki, ona duyduğu  zlem neredeyse aşk gibi görünüyordu - derin, derin bir aşk. O kadar güçlü bir aşktı ki uğruna zehir bile içmişti."

Silene'nin yanağından bir gözyaşı daha süzüldü ve Gabriel onu kollarına almak için kutsal varlığına hükmeden her dürtüye direndi.

"Ona yalvardım," diye itiraf etti, sonunda onun kendisinden daha da nefret etmesine neden olacağını bildiği gerçeklerden kurtulmuştı. "Onu terk etmesi için yalvardım. Ondan bir iyilik istedim. Ama benden alabileceği fazla bir şey yoktu. Ben de ona verebileceğim tek şeyi, en çok arzuladığım şeyi verdim. Ve o da onu terk etti. En çok arzuladığım şey karşılığında onun hayatının borcu ödendi." Bir elini gözlerine götürdü ve gözlerinde acı bir sızı hissetti. "Hesaplamalarımda bir hata yapmıştım. Benden ne kadar nefret ettiğini ve onu ne kadar sevdiğini hafife almışım." İçinden boğuk bir kahkaha yükseldi. "Ayrıldığıımız ve uyandığı an - tek gerçek aşkı için çaresizce uyanmış ve birinin benden alabileceği son şey karşılığında onu canlı bıraktığım yatakta kan kaybından ölmüştü. Sonra onu evimin kapısından geçerken gördüm.

Kardeşi, onun kollarına geri döndü. Ondan bir şey almıştı. İki kez. Adam ona karşı nazik değildi. Çünkü daha sonra beş yüz yıl boyunca ona hizmet etmek ve ona yüz bin can getirmek zorunda kaldı."

Kadından yükselen hıçkırık tüm varlığını sarstı. Onun orada, kendisine bu kadar yakinken parçalandığını göremeyince, onu tutamayınca, gözlerini zorla kapattı ve ellerini kulaklarına götürdü. Onu göremez ya da duyamazdı, yapamazdı. Onu tuttuğunda, ona dair tüm anılarıyla birlikte ellerinin arasında bir sis gibi kayboluyordu. Yapamazdı, onun anısının bir parçası olmadan yaşayamazdı.

Gözyaşları döküldü - Gabriel'in tanık olduğu tüm savaşlardaki kanlardan daha beter dökülmüşlerdi. Sonra yağmur binlerce fırtınanın hiddetiyle üzerlerine yağdı, tıpkı onun çığlıkları gibi toprağa karıştı.

Ve yine tek yapabildiği izlemektir.

Ağlamaları sonunda kesilmişti ama gözyaşları dinmemişti. Ve sessizlikleri en dayanılmaz olanıydı. Adam onun kurulanmasına ve üstünü değıştirmesine yardım ederken gözyaşları durmadan akmıştı. Saçlarını nazikçe taramaya çalıştığında ve sonra yatağına girmesine yardım ettiğinde de durmamışlardı.

Yüzü ona dönük olarak yan yattığında, o da onları sakladı. Adam onun yanına, göğsüne olabildiğince yakın bir şekilde uzanmıştı ama nedense bu ona en uzak olduğu andı.

Parmakları saçlarının ucuna dolandı, tellerle oynadı ve yumuşaklığına hayran kaldı, onun dokunuşunun nasıl aynı, ipeksi ve nazik hissettirdiğini hatırladı.

"Bu gece," diye fısıldadı, sesi boğuk ve yenikti. "Azriel benden son ölümümü almamı istedi. Sonra ne olacak... seninle... ve benimle?"

"Yeniden doğacaksın."

"Ya sen?"

"Seni canlı izleyeceğim." "Seni göreceğim miyim?"

"Hayır, mahvolmuşum, şansına olmayacaksın. Ama ben orada olacağım. Güneşte, bir mum alevinde, şehir ışıklarında ve her bir ay ışığında. Her zaman seninle olacağım."

"Ya beni tekrar bulamazsan?"

"Seni bir daha asla kaybetmeyeceğim, Silene. Seni bulmak için bildiğim her dünyayı didik didik edeceğim. Beni görmeyeceksin, beni hatırlamayacaksın ama orada olacağım, söz veriyorum. Surat asmayı bırakıp sana bakmama izin verecek misin?" Kendini dirseğine doğru iterek, beyaz saç tellerini gözlerinden geriye itmek için parmağının tersiyle dikkatlice uzandı. "Ağlama benim harabem, benim güzel lanetlim, yoksa gitmene izin vermeyebilirim."

"O zaman yapma."

"Seni doğru düzgün sevemeyen benim sefil kalbimden daha iyisini hak ediyorsun. Sana sarılabilecek birini hak ediyorsun."

Döndü ve yüzünü yastığına bastırdı, yüksek sesli hıçkırıklardan omuzları titriyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, ona dokunamıyordu bile, onu kucağında rahatlatamıyordu çünkü sözleri artık işe yaramıyor gibiydi. "Lütfen, Silene. Lütfen, harabem."

Ama o sadece daha çok ağladı.

Onu odasından, hatta evinden çıkarıp gölün ortasındaki küçücük bir balıkçı teknesine nasıl sürüklediğini bilmiyordu; iki eliyle oltasını tutuyor ve suda devrilecekleri korkusuyla oturduğu yerde kaskatı duruyordu.

Bu onun son talebiydi.

Balık tutmaya gitmek istiyordu ama görünüşe göre balık tutmanın ne anlama geldiğı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"O insan dergisinde bütün dişleri ve diş etleriyle gülümsüyorlardı," diye mırıldandı huysuzca, oltayı parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkıca tuttu. "Ve burası leş gibi kokuyor." Topuklu botlarının ucuyla yem kutusunu dürttü. "At şunu."

Gabriel gülmekten titredi ve tekne sallandığında ciyakladı,
"Gülmeyi kes, yzmekten nefret ediyorum."

Kadının takmakta ısrar ettiği ve yüzünün yarısından fazlasını kapatan kocaman balıkçı şapkasının kenarını geriye doğru kıvrırmak için eğildi. "Bu çok saçma."

"Tam bir deneyim yaşamak istedim." "Şimdi mi?"

Ona uzun uzun baktıktan sonra içini çekti ve omzunu kamburlaştırarak başka tarafa baktı.

"Bütün bunlar ne içindi?" diye sordu.

"Kucağına oturup seni öpmek istiyorum." Adam ona sırtıttı. "Bunu ben de istiyorum."

"Ver Ben a pazarlık O zaman, sadece gibi sen verilen Diğerleri."

"Sessiz ol-"

"İstediğin her şeyi al, ne olursa olsun, yeter ki en azından bir ömür boyu sana sahip olabileyim. Herhangi bir yaşamda. Bundan yüzlerce ve binlerce yıl sonra ya da tüm zamanların sonunda, sadece bir kez, sadece bir günlüğüne bile olsa. Bunu mümkün kıl. Bunu yapabilirsin."

"Yapamam, Silene."

"İşe yaramaz Tanrı" diye mırıldanırken dolan gözlerini saklamak için uzaklara bakarken ağızı titredi.

Bu sözlerin onu incitmesi gerekirdi ama kadının sözleri sadece yüreğini ferahlattı. "Bana karşı zalim olabilirsin, mahvolmuşum. Umurumda değil."

"O zaman beni geri getirmeye hiç hakkın yoktu. Pazarlığı böyle gereksiz bir şey için harcamak."

"Sana her şeyi verecektim. Uyandığında, sana zarar verenlerin kafalarını üzerinde yürümen için parke taşı gibi döşeyecektim, kanlarıyla yeni bir hayata, daha iyi bir hayata doğru takip etmen için parlak kırmızı bir yol çizecektim."

Hâlâ güneşin öptüğü ışıltılı gölün uzaklığına bakarak, "Bir şeyler eksik kalacaktı," diye mırıldandı.

"Bu da ne?"

Kız dönüp ona baktığında Gabriel'in kalbi üzerinde durdukları suyun altına battı. Hiçbir kelime konuşulmadı ama hepsi aynı anda söylendi. "Belki de... öyle oldu-"

"Sakın söyleme."

Silene yine gözlerini kaçırdı, yüzünü ona göstermeyi reddederek, "Aptal, aptal Tanrı," diye fısıldadı.

Gülümsemesi onu daha da kızdırmışa benziyordu çünkü ona her türlü hakareti savurdu. Bu da onun daha çok gülümsemesine neden oldu.

Saat On İki

SILENE, son ölümünü aldıktan sonra gününün geri kalanını ve bütün geceyi pencereden dışarı, Gabriel'in nehrin karşısında, kenarda oturup başını dizlerinin arasına sarkıttığı yere bakarak geçirmişti.

"Bana bak," diye fısıldadı güneşsiz şafak leylak tonlarında dünyasında yükselmeye başlarken. "Bana bak, lütfen."

Ve sanki onu duymuş gibi yaptı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, elini cama bastırarak onun uzaktaki silüetini izledi, ona bir kez daha dokunabilmeyi diledi.

Sanki onu duymuş gibi tekrar başını salladı, gözleri tekrar onunkilerden ayrılırken yüzüne tam bir yenilgi ifadesi düştü.

"Bana veda et," diye yalvardı. "En azından gel ve bana veda et."

Makyaj masasının üzerindeki mum canlı canlı yanıyordu ve döndüğünde yanında bir mektup buldu.

Üzerinde yazılı bir cümleden fazlası yok.

Benim güzel, güzel ölümüm, uzun ve iyi yaşa.

"Korkak," diye mırıldandı, gözlerine yaşlar dolmuştu. "Seni korkak."

Mektubun üzerinde mürekkep belirmeye, yeni kelimeler oluşmaya başladı. *Ben.*

"Buraya gel."

Eğer gitmene izin vermeyeceksem.

"O zaman yapma."

Seni seviyorum.

Dizleri yere çöktü, bedeni kendi göğsünde açtığı mezara teslim olmuş bir kemik yığınınından ibaretti.

Silene asla yapmayacağını düşündüğü bir şey yapmış, pazarlık istemişti.

Ve Azriel hayatında gördüğü en anlamsız şeyi yapmış, kabul etmişti.

Elinde yeni borcuyla Asador'a doğru ilerledi, neredeyse evinin merdivenlerini ikişer ikişer çıkıyordu.

zaman, çok sabırsız ve asansöre binmek için değerli dakikalarını kaybetmekten korkuyor.

Parmak eklemlerini olabildiğince yüksek sesle kapıya vurmadan önce nefeslerinin eşitlenmesini bile beklememişti. Adam orada durduğunda bile, gözleri kızarmış ve yaşlarla lekelenmiş, onun varlığına hayret ederken, kollarını boynuna atmadan ve ona olabildiğince sıkı sarılmadan önce beklememişti.

"Silene," diye panik içinde nefes aldı Gabriel, ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Silene onu sadece daha sıkı tuttu, daha önce hiçbir şeyi tutmadığı kadar sıkı.

"Sorun yok," diye nefes aldı teninin üzerinden, acı sadece kalbini sakatladığında gülümsedi. "Bana zarar veremezsin."

"Ne?" diye sordu titreyerek, kararsız bir elini başının arkasına koydu ve burnunu başının tepesine bastırarak sanki ilk nefesini alıyormuş gibi derin derin içine çekti. "Nasıl... bu nasıl mümkün olabilir?"

"Azriel'den bir iyilik istedim."

İşte o zaman uzaklaştı, sanki yanıyormuş gibi ondan geri çekildi, panik mavi gözlerini koyu safire çevirdi. Ve kadın çaresizce, sözsüzce adamın arkalarında boğulmasını izledi. "Kardeşim iyilik yapmaz. Sen ne yaptın, harabem? Ne yaptın?" diye sordu dizlerinin üzerine çöküp iki elini yüzüne bastırarak. "Ne yaptın sen?"

Yüzüne titrek bir gülümseme yerleştirip adamın kucağına tırmandığında gözyaşları kirpiklerine yapışmıştı.

Kederin cesedini çaresizlikle dolu bir mezarlığa dönüştürmesine rağmen sonunda dilediğini yapabildiği için kontrol edilemezdi. "Lütfen," diye yalvardı, onun zayıflamış ve cansız uzuvlarını kendi uzuvlarına doladı ve birçok gece yapmayı hayal ettiği gibi yüzünü onun göğsüne gömdü. Adamın lavanta kokusu ciğerlerine dolduğunda dudaklarından boğuk bir çığlık döküldü.

"Neden ağlıyorsun, benim üzgün kızım?" dedi, parmakları hâlâ titriyordu, yüzüne dokundu ve gözyaşlarını öpmek için eğildi.

"Ben mutluyum."

Bir parmağını çenesinin altına koyarak başını yukarı kaldırdı ve dudaklarını onunkilere bastırarak ezici bir öpücük kondurdu. Bu tek öpücüğün etkisinden kurtulmak için zaman yoktu. Ya da daha fazlası gelecekti.

Silene sonunda denize teslim oldu.

Ve deniz onu boğmadı.

Tommy'nin attığı her adımda arkasına yapıştığı, ona özel tereyağlı kremasıyla birkaç kek pişirdiği ve ayrıntılı bir tarif bırakmayı ihmal etmediği, Tommy'yi kovaladığı ve onunla oynadığı, çayın nasıl düzgün bir şekilde hazırlanacağına dair ayrıntılı bir seanstan sonra

Her türlü oyuncağını neredeyse ölesiye kucaklamadan önce, sonunda sessizce kanepeye yerleşmişlerdi.

İkisi de televizyonda garip bir belgeseli akılsızca izlerken onu çıplak göğsünün üzerine yatırmıştı, ikisi de buna hiç dikkat etmemişti, adam parmaklarını vücudunun mümkün olan her yerinde gezdirmekle meşguldü, kız ise kulağını göğsüne bastırırken kalbinin sesiyle büyülenmişti.

"Gabriel?" diye sordu, onun nabzının hızlandığını duyunca gülümsedi.

"Evet, benim güzel harabem?"

Kendini ellerinin üzerine itti ve arada bir ton değiştirdiğine yemin edebileceği gözlerine bakarken onu kollarının arasına hapsetti. Yakın gözlemlerinden tatmin olduktan sonra, onun yüzüne bin kadar gülücük bıraktı ve aptal gibi kıkırdamasına neden oldu.

Kolları onu sardı, elleri gömleğinin altından geçip çıplak sırtına yerleşti. "Seni götürmek istediğim o kadar çok yer vardı ki," dedi avuçlarını onun omurgasında aşağı yukarı gezdirerek. "Seni götürmeme izin ver."

"Olmak istediğim tek yer burası. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Başka hiçbir şeyin benim için önemli olmamasından korkuyorum." "Bunun bir anlamı olsun istiyorum."

"Bu her şey demek."

Başını iki yana salladı. "Bu yeterli gelmiyor. Yeterli değil. Sana her şeyi vermek istedim. Her şeye sahibim.

vermek için, almak için senin olacaktı. Böyle değil, harabem, hiç böyle değil."

"Sadece seni istiyorum," diye fısıldadı, bir parmağını karnının sert bölmelerinden aşağıya, pantolonunun altında kaybolan kalçalarındaki derin kas çıkıntılarına doğru izledi.

"Tamamen seninim," diye nefes aldı.

Adam acı dolu bir inilti çıkarınca elini geri çekti. "Neyin var?"

"Çok iyi hissettiriyor, Silene."

"Ah," diye fısıldadı, karnının çizgilerini izlemeye devam etti, yüzündeki sayısız ifadeyi ve göğsünün her seferinde daha hızlı ve daha hızlı yükselişini izledi.

Onu göğsüne çekti, başının tepesini defalarca öptü ve neredeyse boğulacakmış gibi sarıldı. "Seni de iyi hissettirmeme izin ver."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandı. "Daha önce hiç iyi hissetmemiştim."

"Yapabilirsin, benim güzel harabem," dedi, nazik bir parmağını eşarbının altına soktu ve yavaşça çekerek çıkardı, dantel kumaşın taraklı kenarları üzerinden kayarken tenini öptü.

Onu kucağına alarak oturdu, güçlü parmakları başının arkasına dolanarak uzun saçlarını kavradı ve başını geriye doğru eğerek ağzını yara izine bastırdı, dudaklarını tekrar kavramadan önce yaranın uzunluğunu ve ardından boğazının sütununu yaladı. "Masa örtüsünün altında ne olduğunu görebilir miyim?"

Kendisini öpen adamın dudaklarına karşı gülümsemekten kendini alamadı. "Tommy'yi başka bir odaya götürmek isteyebilirsin."

"Cinayetime bir tanık olmasını tercih ederim." "Seni çırlıçıplak soyacağım, Gabriel."

"Biraz sağır ve kısmen kör olduğundan oldukça eminim."

Kızın kıkırdamaları odayı doldurdu ve adam ona sırtıttı, gözleri mavinin pek çok tonunda parlıyordu.

Alnını onunkine bastırarak iç geçirdi. "Sen mükemmelsin. Nasıl olur da elime bu kadar mükemmel bir şekilde sığarken sonsuza dek tutamayacağım tek şey olabilirsin? Benim için bu kadar mükemmel yaratılmışken nasıl sahip olamadığım tek şey olabiliyorsun?" diye fısıldadı boynunu, omzunu, kollarını, elini, parmak uçlarını, öpebildiği her yeri öperken.

Gömleğinin kenarlarına uzanarak onu yukarı ve başının üzerine çekti. Giysilerinin geri kalanı da onu izledi, ta ki karşısında çıplak ve arzulu bir şekilde durana kadar. "Bana sahipsin."

"Tekrar söyle." Dokunuşu, bahar rüzgârının nazik dokunuşu gibi tenine karşı neredeyse bir fısıltıydı, bacakları onun tutuşu karşısında eriyene kadar göğüslerinin kıvrımlarını takip ederken geçici ve dikkatliydi. "Sonsuza dek senin olduğum gibi benim olduğumu söyle."

Adamın eli kızın boğazına dolanıp onu bir çiçek sapı gibi nazikçe sardığında, kızın gözleri kapandı. "Ben seninim."

Bir meme ucunu ağızına aldı, yalayıp emerken ve etini ısırırken gözlerini ona dikti ve tüm vücudunu sıvıya çevirdi. Gabriel onunla zaman geçirdi, dudakları ve dili her çukuru ve çukuru keşfetti, nefes nefese kalana ve yalvarmanın eşiğine gelene kadar teninin her santimini tattı.

Bir eliyle çenesini kavrayarak onu öperken, diğer eliyle göğsünü kavrayıp yoğurdu, parmakları sertleşmiş merkezin etrafında dolaştı. Sadece iki parmağını ağızına götürüp yalayabilmek için geri çekti. "Vücudunu öğrenmek istedim," dedi, parmaklarını bacaklarının arasına indirdi ve seksinin zirvesine bastırdı, bacakları bükülene ve dudaklarından bir inilti çıkana kadar hassas etinin üzerinde yavaş daireler çizdi, ancak onun tarafından yutuldu. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı, her bir kıvrım ve kıvrımla zamanımı alırdım. Sonuna kadar hafızamda yer edene kadar teninin her santimini tadardım."

"Lütfen," diye yalvardı öpücükler arasında, omurgasından aşağıya ve çekirdeğine doğru bir basınç oluşurken.

"Bana yalvarma, mahvoldum. Emret bana. Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sen."

Parmakları seksinden aşağı kayarak ıslak girişiyle alay ederken dudaklarının üzerinden gülümsedi. "Biraz daha kesin olmanı istiyorum. Bir parmak mı?" diye sordu, bir parmağını içine soktu ve onu nefessiz bıraktı. "Yoksa iki mi?" İkinci bir parmak onu doldururken dudaklarını ısırды, parmaklarını içine sokup çıkarana kadar itti.

uzuvları titremeye başladı. "Yoksa sikimi mi? Kahretsin, çok ıslaksın. Belki de benimkini istiyorsundur. Söyle bana, sana ne istersen vereyim."

"Bu kadar oyun yeter," diye nefes aldı, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Sadece bana sahip ol."

Parmaklarını kızın içinden kaydırarak ağzına götürdü ve her ikisini de yalayarak temizledi. "Nasıl istersen," dedi ve onu pantolonuna uzanıp çıkarabilecek kadar yukarı kaldırdı. Önündeki adam ya da Tanrı sarhoş görünüyordu, bir eliyle aralarına uzanıp diğeriyle kalçalarına aç vermeden önce dudaklarını onun her tarafına bastırırken tam bir bulanıklık içindeydi.

Adamın sikinin kalın başının seksini dürttüğünü hissettiğinde ağzının içinde nefesi kesildi. Ama henüz içeri itmedi, kollarında tekrar yumuşayana kadar bekledi, ıslaklığını seksinin uzunluğu boyunca itti ve uyluklarının tepesindeki sinir merkezini kızdırdı, bu da onu yeni hava için nefessiz bıraktı, sadece ciğerlerine geri soluyabileceği hava. Hiç itmesine gerek kalmadı çünkü Silene kendini onun üzerine bırakarak ikisinin de inlemesine neden oldu. Silene adamın sikini yavaş yavaş içine çekerken, adam kadının içini gerdikçe inliyordu. "Tanrım."

Ellerinden biri kızın boynunun arkasına geldi ve onu öperken orada tutmak için sardı. "Ben buradayım."

"Kibirli pislik."

"Bu senin içinde," diye mırıldandı, kalçaları ona bunu hatırlatmak için yukarı kalktı ve onun içinde daha da derine kayd.

Ellerini adamın omuzlarına koyarak, her sallanışında göbeğinin ısındığını hissederek adamın kalın uzunluğunun üzerinde yavaşça sallandı.

"Benim Silene'm," diye nefes aldı ağzından, elleri vücudunun kıvrımlarından aşağı inip kalçalarına yerleşirken, Silene yavaşça ona doğru ilerliyordu. "Benim güzel Silene'm."

Çekirdeğinde baskı oluşurken gözleri kapandı. "Ben... Ben yapamam."

Ellerini Silene'nin dizlerinin altından geçirerek ikisini de kaldırdı ve Silene'yi kanepeye sırtüstü yatırarak üzerine çıktı ve bir eliyle sikini kavrayıp tekrar içine sokmadan önce her iki göğsünü de emme fırsatı buldu. "Bacaklarını benim için daha geniş aç, Silene," dedi, iki elini onun her iki yanına dayadı ve yanaklarının ısındığını hissetti. "İşte böyle, benim güzel harabem, bir bakayım."

Adamın bakışları altında tamamen kızardığından emindi.

Bacakları adamın kalçalarına dolandı ve birleştikleri yeri izledi, adam yavaşça, nazikçe içine girerken ellerini göğsünde gezdirdi. Sonra gözleri kilitlendi, adam onunla sevişirken, onu daha önce hiçbir şeyin getirmediği bir sınıra yaklaştırırken dünya kayboldu. Görüşünü yıldızlarla dolduran ve ciğerlerini havasız bırakan bir sınır. Onu takip ettiği bir sınır.

Tükenmiş ve nefessiz bir halde onu çıplak bedeninin üzerine çekti, ağzı bir düzine öpücükle başının tepesine bastırdı.

Hiç böyle sevişmemiştir. Silene hiçbir zaman gerçekten sevişmemiştir. Masumiyetinin nasıl sökülüp alındığını hatırlayınca boğazına safra kaçmasından nefret ediyordu. Onu tutan diğer eller için nasıl da sadece bir nesne olmuştu. "Keşke bu benim ilkim olsaydı. Keşke sen benim ilkim olsaydın."

"Ben senin
ilkinim." "Ama-"

Elinin tersini kızın yanağında gezdirdi. "Kardeşin onları öldürdü ve ben de senin izin vermediğin şeyleri alan her bir ruhu yaktım. Onlar artık yoklar. Geçmişlerini ve geleceklerini, varlıklarına dair her izi yaktım. Uğradıkları tek yer burası," dedi parmağını kızın alnına bastırarak, "ve yakında sonsuza dek yok olacaklar."

"Orada beni rahatsız eden başka şeyler de var," diye itiraf etti. "Onun bana musallat olmasını seviyorum."

"O zaman sana musallat olurum, benim büyük yıkımım."

Başını yukarı eğerek ağzını onunkine dayadı. "Onu bekliyor olacağım. Elimizi yüzümüzü yıkayalım mı?"

"Seni tekrar kirletmeyi planlıyordum."

Tam o sırada, midesi yüzyıllardır yapmadığı bir şeyi yaptı - açlıkla hırladı ve başını geriye atıp gülmesine neden oldu.

"Yemek o zaman," dedi ve gömleğini kapıp kızın başından geçirdi, kollarını kısa kollardan geçirdikten sonra kızı kucağına oturttu ve bacaklarını onun bacaklarına doladı

Bel. Kız ona böyle yapışmışken, adam ona yemek yapmaya başladı.

Sonra onunla mutfağında tekrar sevişti, sonra onu sıcak duşun altına sokarken ve yatağında tekrar sevişti, ta ki uzuvları birbirine dolanana kadar, ikisi de diğerinin nerede başlayıp nerede bittiğini bilmiyordu.

"Sana bir rüya versem, herhangi bir rüya, ne hakkında rüya görmek isterdin?" diye mırıldandı, gözleri uykudan dalgalanıyordu. "Onu sana vereceğim."

"Çok geç," diye fısıldadı. "Rüyamı gördüm."

İkisi de uykuyla çok savaştılar.

Ama yorgunluk ve keder garip bir karışıma karışmış ve onları uyuşturmuştu.

Zaman en affedilmez şeyi yapmıştı.

Geçti.

Onun yatağa yayılmış uyuyan haline bakarken, gözyaşlarının ardında kalan son anısının bulanıklaşmasına izin vermemeye çalışarak, yakında şafak sökecek olan saniyeleri geri saymaya başladı.

Hıçkırıklara boğulurken kendi kendine "Hatırlayacağım," diye fısıldadı. "Nasıl unutabilirim? Unutamam. Hiçbir şey unutamam."

bana seni unutturabilir."

Kendi saatinin ikinci bir ölümü vurmasına saniyeler kala, elini onun yüzüne uzattı ve kendini onun tenindeki her ayrıntıyı, dokunuşunda hissettiklerini, güneşte sonsuza dek görmeyi umduğu saçlarının rengini hatırlamaya zorladı.

Dudaklarını, yeni soğuk dünyasında onu uyandırmadan yapabildiği kadar nazikçe onun alnına bastırdı. "Sen çok güzelsin. Benim için çok güzelsin."

Saatini sıkıca göğsüne bastırarak son bir kez daha çalışmamasını diledi. Gerçekleşmesi mümkün olmayan dileklerle daha fazla saniye boşa harcandığında, ayakta durmak ve çığlık atmadan gitmek için sahip olduğu tüm gücü topladı: *Seni artık sevemeyeceğim için sadece sana musallat olan bir hayalet olmama izin ver.*

Kalbi asla ona sığmayacak kadar boş ya da dar olamazdı. Sefaletin kararttığı ve umutsuzluğun zedelediği zavallı bir şeydi ama ona bir fener gibi bakacaktı.

Azriel onu kendi dünyasının kapılarının tam karşısında bekliyordu, başı *Ölüm'ün* asla kabul edemeyeceği bir yenilgiyle eğikti - ölümden umutsuzluk yoktu, öyleyse neden sonsuz, karanlık gözleri onun içinde boğuluyordu? "Özür dilerim," diye fısıldadı, alçak, karanlık ve kederli.

İşte o zaman Silene içindekileri döktü. İçinde tuttuğu her şeyi.

Parçalanmasına izin verebileceği tek kolda parçalandı, onun kollarında çok kez parçalanmıştı,

ve her seferinde bunu memnuniyetle karşıladı. "Onu unutmak istemiyorum."

Ona bakmıyordu, umutsuz bakışları, serbest bırakılması için yalvaran kalbinin çarpıntısına karşı tek kalkanı olan göğsünde birbirine bastırdığı avuçlarına kilitlenmişti. "İkiniz de bozulmaz anlaşmalar yaptınız, Silene. Unutmaktan daha kötü şeyler de var," dedi. "Hatırlamak da onlardan biri."

"Neyi hatırlayacağım?"

"Ondan mı? Hiçbir şey. Tekrar karşılaştığınız bile onu uzun süre hatırlamayacaksınız. Benim hizmetimde yeniden başlayacaksınız. Beş yüz yıl daha."

Zaman geçti, en iyi yaptığı şey buydu ama zamanın ona unutturmasını istemiyordu. "Ve sonra?"

"Sadece kaderler bilir." Gözlerinde umuttan çok umutsuzluğa dair bir şeyler titreşti. "Belki de nazik olurlar."

Gözyaşlarını durdurmak için kullandığı tüm güce rağmen tekrar kırıldı. "Asla öyle değiller."

Sonsöz

GABRIEL'e bir lanet bahşedilmişti. Anıların laneti. Artık kimseyle paylaşmadığı anılar. Bir zamanlar sevdiği biriyle paylaştığı anılar. Her zaman seveceği biriyle. Onu sevdiğini bir daha asla hatırlamayacak olan biriyle.

Ölmüş sevgilisini her zaman yaptığı gibi yüzlerce yıldır izliyordu. Kimi zaman uzaktan, kimi zaman da özlemin sert gücüne dayanacak cesareti topladığında, bunu yakından yapabiliyordu.

Bu bahar sabahı, o da onu izlemişti. Asador'da her bahar sık sık ziyaret ettiği küçük parktaki karşılıklı banklarda birbirlerinden sadece birkaç metre uzakta oturuyorlardı, tıpkı uzun zaman önce birlikte yaptıkları gibi, hatırlayamadığı ve onun asla unutamayacağı uzak bir anıda. Adamın bakışları sonunda dayanılmaz derecede dikkat çekici hale geldiğinde, okumakta olduğu kitabı indirmiş ve sadece ona bakmıştı

onu. Saniyeler dakikalara dönüştü. Dakikalar saatlere. Kadının bakışlarında kopan fırtınaları, aklındaki pek çok soruyu ama bir zamanlar hepsine verdiği cevapları hatırlayamadığını görebiliyordu.

Gözbebeklerinin rengini acı parıltılarının gölgelediğine yemin edebilirdi; hayal kırıklığından dolayı gözyaşları buğulanmıştı.

Dudakları aralandı ve hatırlayamadığı kelimeleri söylemeye çalıştı. "Seni tanıyorum, değil mi?" sözleriyle boğuşurken dişleri titreyen ağzının köşesine takıldı.

Kalbi acı içinde kaburgalarına çarpıyor, dışarı çıkmak için yalvarıyor, onun nazik kucağına geri verilmek için yalvarıyordu. "Biliyorsun."

Yutkundu, gözünden bir damla yaş kaçtı ve dudağı titreyerek titrek bir nefes aldı. "Kimsin sen?"

Ve kendini ona yüzüncü ve yüzüncü kez tekrar tanıtmıştı. Yıllar boyunca pek çok bahar sabahında olduğu gibi bir bahar sabahında. Ve her seferinde olduğu gibi, gün solmaya, ışık gece yarısında kaybolmaya başladığında, onu unutacaktı. Ve bir kez daha, ona yabancı olacaktı ve o da onun vahşi elleriyle gördüğü yaratık olacaktı.

Hikâyeler yıllarca birbirini takip edecek ve her biri farklı bir yoldan ama hep aynı sonla hikâyelerini anlatacaklardı. Gabriel'in sevdiği kadının hayaleti Silene, sonsuz yıllar boyunca Ölüm'le yaptığı pazarlığın peşindeydi,

ve onu bir günden fazla sevmediğini söyledi.

Buna rağmen, ikinci lanetinin sonunda kaderin onlar için ne karar verdiğinden kimse bahsetmedi. Tek bildikleri hayatın devam ettiği ve bunun için kendisini asla affetmediğiydi.

...

Ancak bazıları Azrail'in beş yüz yıllık hizmeti sona erdikten sonra son bir kez aşık olduğunu da söyler. Fısıltılara göre bu, Yaşam Tanrısı için de son aşkmış. Uzun zamandır beklediği ve asla bırakmadığı bir aşk.

Ve aşklarının ebedileştiğini. Onun yanından hiç ayrılmayacaktı. Aşklarının meyve verdiğini de.

İkisi tarafından da çok sevilen bir çocuk. Ne insan, ne de Tanrı.

O kadar değerli, o kadar saf ve nazik bir alamet ki insanlık da onu sevdi. En karanlık anda parlayan bir şey. Umut ve ışığa benzer bir şey.

Ve bazıları böyle der. Ama masallar naziktir. Çok nazik. Ve kader öyle değildi.

Sonsöz

Bu bir sevgili günlüğü anına dönüşüyor olabilir, ama gevezeliği seviyorum ve siz bu kitabı okuyorsunuz, bu da otomatik olarak benim gevezeliğimi duymak için bir anlamaya girdiğiniz anlamına geliyor.

Bu kitabı kaç kez yeniden yazdığımı tahmin bile edemezsiniz. Bu hikayeyi neredeyse ölene kadar sevdiğimi söyleyebilirim çünkü bu hikayeyi gerçekten çok ama çok kez yeniden yazdım.

Nihayetinde bu bir hata olabilirdi ya da olmayabilirdi, ama olan oldu ve bu kitaba son kez tek bir kelime yazdım, bırakmalıydım yoksa onu bir yere gömecektim.

Umarım bir hayal kırıklığı olmaz, çünkü bu kitap şimdiye kadar yayınladığım üç kitap arasında kalbime en yakın ve en sevdiğim kitap.

Teşekkür

Birçoğunuza çok ama çok teşekkür etmek istiyorum ama bu sefer bu romanları alıp okuyan herkese teşekkür etmek istiyorum. Bu kadar çok insanın onları okumuş olması kesinlikle aklımı başımdan alıyor. Yemin ederim ki bunlar benim için sadece stres giderici yan projeler olacaktı, çünkü zaten editörümün masasında devam eden diğer milyonlarca çalışmamla birlikte dinleniyorlardı. Bu kitapların ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan ve yine de onlara bir şans veren herkese çok ama çok teşekkür ederim!

Jada'ya, Bayan Jada Ronan'a son birkaç haftadır ruh sağlığımın bel kemiği olduğu için teşekkür etmek istiyorum.

Wult'ta (küçük okuma grubum) bana amigoluk yapan Anastasia, Chaitanya, Jazlyn, Meg, Nicole, Ruby gibi birkaç okuyucuma teşekkür etmek istiyorum.

En iyi arkadaşım Neta'ya, bir hastanede dirsek çürütmesine rağmen beni her zaman dinlediği için teşekkür etmek istiyorum.

Ve son olarak, kız kardeşime hayatta kaldığı için teşekkür etmek istiyorum. Umarım bunu uzun süre yaparsın, seni bi-

Yazar hakkında

Wendy Heiss, Auran Günlükleri'nin ilk kitabı olan Kış Tanrıları ve Yılanlar adlı yeni yetişkin fantezi üçlemesiyle çıkış yapan bağımsız bir yazardır. Birleşik Krallık'ta Adli Bilimler bölümünden mezun olmuştur, ancak edebiyat, okuma ve yazmayı başarabildiğinden beri tutkularından biri olmuştur. Agatha Christie'ye binmek için ciddi şekilde cazip olmasına rağmen

Tolkien'in fanteziye giden yolunu takip etmeyi seçti. Parmak izi tozunu tükenmez kalem mürekkebine tercih etti, kaçınılmaz olarak ailesinin iyi bir yaşam umudunu terk etti ve her zaman korktukları şey oldu... mecazi olarak açlıktan ölen bir sanatçı, bu yüzden yakın zamanda günlük işini bırakmayacak.

Kimi ve nasıl olursa olsun, kedileri, kahveyi, özellikle de hazır poşetlerdeki o boktan şeyi sever. Baharın ona her yıl en az bir astım krizi geçirtmeye çalışmadığı ve hayatını tehdit etmediği zamanları seviyor, seviyor. Safra kesesinin çukurlarından mafya romantizmini küçümsediğini 'iddia ediyor' ama muhtemelen tarihin en büyük çizgisini geçmeye çalışmak için kendisi bir tane yazacak: İyi misin, bebeğim?

Ayrıca, kızarmış tatlı patates, başka bir sebzeye daha alerjisi olduğunu iddia etmeden bunlardan bazılarını kesinlikle yiyebilir. Son bir not olarak, basit bir biyografiden çok uzaklaşmadan önce lütfen kitaplarını okuyun.

Ayrıca

Auran Günlükleri

Kış Tanrıları ve Yılanlar
İlkbahar Muhafızları ve Ötücü
Kuşlar Mevsim Savaşçıları ve
Kurtlar Sonbahar Kraliçeleri ve
Gölgeler **Kaosun Kızları**

Alabaster Şehri (Ekim 2024)

Mavi Peri Masalları

Sonunda sen vardın
Savaşığımız son savaş
Işığın artık takip etmediği yerde